

De mengelpoëzy van Katharyne Lescailje

<https://hdl.handle.net/1874/21176>

K. L E S C A I L J E S
T O O N E E L -
E N
M E N G E L P O E Z Y .

I N D R I E D E E L E N .

VERKLARING
VAN DE
TYTELPRENT.

De *Koningin* der *Treurtooneelen*
En *Klio*, beide aan 't zinryk Dicht
Der schrand're *KATHARYN* verplicht,
Doen vrolyk, op Apols bevelen,
Zyn wydberoemde *Priesterin*,
Het puik der vindingryke Vrouwen,
Uit eeuwigduurend *Marmer* houwen,
Gelyk een tiende *Zanggodin*.
Haar lofgalm rolt door al de *Koren*
Des *Tempels* van de *onsterfelyke Eer*;
Nu 't *Kunstwerk* van haar *Fenixveer*
Met haar doorluchtig word herboren.
Zo word, ten spyt der wreede *Dood*,
Haar *Geest*, ter starren ingevaren,
Op 't klinken van haar *gouden Snaren*,
In 't einde door de *Kunst* vergood.
Zo doet ze, op haar verheven pennen,
In ieder *Dichtorakelblad*
Van dezen langgewenschten *schat*,
Haar'rykdom van gedachten kennen;
En praalt, in weêrwil van de *nyd*,
Als 't *Wonder* van haar kunne en tyd.

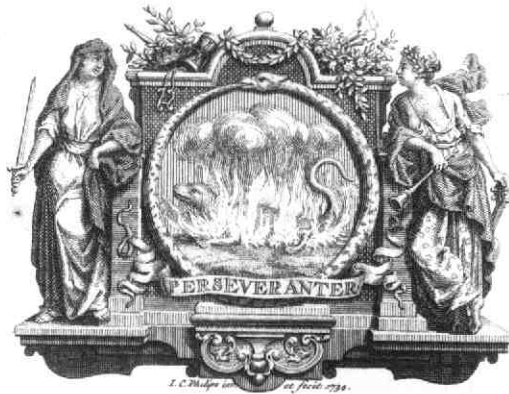

L. Saragha pin.
Te Amfteldam, by de Erfgen: van J. LESCAIJE en D. RANK, op de Beursftuis. *L. Saragha, fecit.*

BIBLIOTHECA
CONVENTUS
MEGENSIS.

25

DE
MENGELPOËZY
VAN
KATHARYNE LESCAILJE.
EERSTE DEEL.

BIBLIOTHECA
CONVENTUS
MEGENSIS

TE AMSTELDAM,
BY DE ERFGENAAMEN VAN J. LESCAILJE EN D. RANX,
OP DE BEURSSLUIS. MDCCXXXI.
MET PRIVILEGIE.

C O P Y E
V A N D E
P R I V I L E G I E.

De Staaten van Holland ende Westvriesland doen te weeten: alzoos Ons vertoon is by de Erfgenamen van Jacob Lescaijle en Dirk Rank, Boekverkoopers tot Amsterdam, en univeersele Erfgenamen van wyle Katharina Lescaijle, dat zy Supplianten in het korte zouden drukken en uitgeven *alle de nagelatene Tooneel- en Mengelpoëzy* van wyle *Katharina Lescaijle*, waar toe zy Supplianten groote kosten moesten doen; en beducht zynde, dat eenige baatzoekende menschen, het voorschreve Werk tot harer Supplianten groote prejuditie zouden moogen nadrukken; zo keeren zy Supplianten haar tot Ons, verzoekende dat het Ons gelieven mochte aan haar Supplianten tot het drukken van het voorschreven Werk, te verleenen Octrooy voor den tyd van 15 jaaren, onder zodanige penaliteyten en straffen tegen die geene, die 't voorz: Werk genaamt *Tooneel- en Mengelpoëzy* van wyle *Katharina Lescaijle* zouden nadrukken, verkoopen, ofte elders buiten deeze Provintie nagedrukt, binnen deeze Provintie brengen, als Wy zouden goed vinden te behooren: ZO IS 'T, dat Wy de zaaken, ende 't verzoek voorz: overgemerkt hebbende ende gegengen wezende ter beede van de Supplianten uit Onze regte wetenschap, Souvereine magt, ende autoriteyt, dezelve Supplianten, geacordeert ende geoctrooyeert hebben, consenteeren, accordeeren, ende Octrooyeeren haar mits deezen, dat zy geduurende den tyd van vyftien eerst achter een volgende jaaren het voorsch: Werk, genaamt *Tooneel- en Mengelpoëzy* van wyle *Katharina Lescaijle*, in dier voegen als zulx by de Supplianten is verzogt, en hier voren uitgedrukt staat, binnen den voorsch: Onzen Lande alleen zullen mogen drukken, doen drukken, uitgeven ende verkoopen; verbiedende daarom allen ende een ygelyken, het zelve Werk in 't geheel ofte deel te drukken, naar te drukken, te doen naardrukken, te verhandelen, ofte te verkoopen, ofte elders naargedrukt binnen den zelve Onzen Lande te brengen, uit te geven ofte te verhandelen, ende verkoopen, op verbeurte van alle de naargedrukte, ingebragte, verhandelde, ofte verkogte Exemplaren, ende een boete van drie duizend guldens, daar en booven te verbeuren, te appliceeren een derde part voor den Officier, die de Calange doen zal, een derde part voor den Armen der plaatze, daar het Casus voorvallen zal, ende het restecrende derde part voor de Supplianten; ende dit t'elken zomeenigmaal als dezelve zullen werden achterhaalt: alles in dien verstande, dat Wy de Supplianten met deezen onzen Octrooye alleen willende gratificeeren tot verhoedinge van hare schade, door het nadrukken van het voorsch: Werk, daar door in geenigen deele verstaan den inhouden van dien te autorificeeren.

ofte te advouëren ende veel min het zelve onder Onze protectie, ende befcherminge enig meerder credit, aanzien ofte reputatie te geven, maar de Supplianten in cas daar inne iets onbehoorlyks zoude influëeren, alle het zelve tot haaren laste zullen gehouden weezen te verantwoorden: tot dien eynde wel expresselyk begeerende, dat by aldien zy deezen onzen Oëtroye voor het zelve Werk zullen willen stellen, daar van geen geabreviceerde ofgecontraheerde mentie zullen moogen maaken, nemaar gehouden wezen het zelve Oëtrooy in 't geheel ende zonder eenige omiffie daar voor te drukken, ofte te doen drukken, ende dat zy gehouden zullen zyn een Exemplaar van het voorfch: Werk, gebonden en welgeconditioneert te brengen in de Bibliothecq van Onze Univerfiteyt tot Leyden, ende daar van behoorlyk te doen blyken: alles op pene van het effect van dien te verliezen: ende ten cynde de Supplianten deezen Onzen Concente ende Oëtroye mogen genieten, als naar behooren; Laften Wy alle ende een ygelyken, die het aangaan mag, dat zy de Supplianten van den inhoud van deezen doen, laaten ende gedoogen, rustelyk, vredelyk, ende volkomentlyk genieten ende gebruiken, cesserende alle belet hier contrarie. Gedaan in den Hage, onder onzen grooten Zegele, hier aan doen hangen, op den veertienden November, in 't jaar onzes Heeren ende Saligmakers, Seventien honderd seven en twintig.

J. G. V. BOETSelaar.

Ter Ordonnantie van de Staaten,

WILLEM BUYS.

De Regenten van den Schouwburch, confenteeren dat de Erfgenamen van Jacob Lescaijle en Dirk Rank, de Treurspeelen van Juffr. *Katharina Lescaijle*, voorheene gedrukt met de Privilegie van den Schouwburch, by derzelve andere Dichtkundige Werken moge drukken en uitgeven in Quarto.

Actum in Amsterdam den 16 Mey 1732.

VOOR-

VOORBERICHT
DER
UITGEEVEREN
AAN DEN
DICHTLIEVENDEN
LEEZER.

ie hier eindelyk de Lettervruchten onzer waarde Moeije KATHARYNE LESCAILJE, zo veele jaaren na haar overlyden, voor alle Minnaaren der Poëzye opgedischt. Menigmaalen was aan de Dichteresse zelve, en na haar afsteroen, aan ons, door haare Medekunstgenooten (van welken het grootste deel ons ook door den dood is ontrukkt) ernstig verzocht, om de vruchten van haaren dichtlievenden Geest, op veeler loffelyk voorbeeld, der wereld mede te deelen. Doch alle vriendelyke aanzoekingen waren deswegen altoos te vergeefs; en zouden mogelyk tot heden van geene kracht zyn geweest, indien men eindelyk ons daar toe niet hadde genoodzaakt, wanneer we eenige haarer gedichten tegen onzen zin, en buiten onze kennis, onder eenige Mengeldichten van verscheidene Dichters byeen gevoegd, zagen in het licht brengen. Om derhalven de gevolgen van zulke onaangename behandelingen voor te komen, en aan het veelvuldig verzoek der Liefhebberen te voldoen, hebben we van dientyd af met allen yver de hand aan het werk geslagen in het byeenzaamen en schikken, zo der reeds voorheen gedrukte, als der noch ongedrukte Handschriften onzer Dichteresse; en geene moeite noch koste gespaart, om de-

2cl.

V O O R B E R I C H T.

zelven, ter liefde van haare voor ons dierbaare gedachtenisse, op de zinnelykste wyze ter uitgave te bezorgen.

Wij hebben deeze onze verzameling geschikt in drie byzondere Deelen, van welken het eerste veele aanmerkelyke Staatsgevallen, verscheidene zinryke Lofdichten, Afbeeldingen, Verjaar- en Mengeldichten in zich vervat. Het tweede behelst de Huwelykszangen, Lyk- en Grafdichten, benevens eenige sichtelyke Stoffen. In het derde Deel vind men alle de Treurspelen, door welken onze Dichteresse zich onder de Toneeldichteren onsterfelyk heeft gemaakt.

Het jaargetal, waar in ze haare Gedichten heeft opgesteld, hebben we, voor zo veel we zulks konden naspouren, onder ieder derzelven aangewezen, om 'er de vroegere van de laatere en rypere vruchten, te beter door te onderscheiden. Echter vond men reeds in die eerste beginselen doorslaande blyken eener geestige Dichtster, die onze Poëtesse de achting van den grooten en hoogbejaarden Vondel, en andere doortluch-
rige Kunst- en Tydgenooten, meer en meer deden verwerven*. Zy betuigde, in haare tedere jeugd, eene sterke begeerte en zucht te hebben gehad om dien Vader der Poëten eens te mogen aanschouwen. Men heeft haar deswegen met veel nadruk hooren verhalen, dat ze naauwelyks tien of elf jaaren hebbende bereikt, en eenige vaersjes gerymt, door Va-
der Vondel, die dezelve had gelezen, tenzynen huize wierd genodigt; en dat ze, by haare komste, door dien eerwaardigen Gryzaars tederlyk wierd omhelst, en tot verdere Dichtoefening aangemoedigt. Zy verklaarde daar over toen zodanig verheugd, en door dit haar eerste ge-
zicht van dien Fenix der Dichteren zo krachtig aangedaan te zyn geweest, dat ze van verwondering voor hem verslomde; en sedert daar aan menigmaal gedenkende, met blydschap tot vordering in de kunst wierd opgewekt.

De noch levende Dichters, door haare vriendelyke onderrichtingen tot volglust aangemoedigd, kunnen getuigenis draagen van haaren yver tot voortzetting der Dichtkunst; en haarer wederom met genoegen gedenken, wanneer ze hunne gedachten laaten weiden in de weelige vruchten

van

* Zie D. van Hoogstratens Gedichten, pag. 241; J. Plumers Ged: eerste Deel, pag. 70; P. Nuyts Bredaasche Klio, pag. 119; A. Bogaerts Ged: pag. 601. en Lud. Smids Poëzy, pag. 61-63. Als mede het Groot algemeen Historisch, Geographisch, Genealogisch en Oordeelkundig Woordenboek, gedrukt by de Heeren Brunel, Wetstein, enz: Zesde Deel, pag. 127.

V O O R B E R I C H T.

van haaren vindingryken Geest, die allerwegen doorsiraalt in veelvuldige Lof- en Mengeldichten; niet minder bevallig behandeld dan de verhevene Staatsgevallen, waar in haare veder met levendigen ernst, verr van alle vleyery, de vaderlandsche Vryheid krachtig verdedigt.

Aller vruchtbaars is haar werkzaam Vernuft in Hurwelyksangen, waar in ze, volgens veeler oordeelkundigen getuigenis, haare doorluchtigste Mededichters heeft geëvenaart, zo niet overtroffen. Ten bewyze hier van strekke alleen het groot getal derzelven, zo wel zonder als met haaren naame, door ons voorheen van tyd tot tyd gedrukt. Maar nadien onze Dichteresse zelve menigwerf heeft betuigt, dat ze voor een groot gedeelte haarer schietlyk onrwerpene Bruilofsivaerzen weinig achting overhadde, ter oorzaake dat ze door gebrek van den noodigen tyd, derzelven niet naar den eisch kon beschaaven; zo hebben we, tot versiering van deezen Bondel, alleen de zodanigen uitgekoren die bevalligst zyn uitgewerkt, en in welken de meeste verscheidenheid van gedachten word bespeurt. Echter zyn 'er, onzes weetens, geen derzelven, haares naams waardig, door ons achtergelaaten.

De treurige Lyk- en Grafdichten, en sichtelyke Stoffen onzer Dichteresse, meenen we dat, wegens hunne zielroerende kracht, de harten der Leezers zullen raaken, en als geene van de minsten haarer barsen vruchten mogen worden aangemerkt. Onder derzelven is aanmerkelyk het Lykdicht op Jongvrouw Izabella Jacoba van Zon: niet alleen vormits het van alle de Werken onzer Moeije het laatste, en dus haar Zwaanenzang is; maar inzonderheid dewyl het ten blyke versirekt van de zeldzaame kracht en levendigheid van haaren geest, die, niet tegenstaande de hevige pynen met welke zy toen te worstelen hadde, in dit Gedicht niet minder dan in de anderen doorsiraalen.

In haare zeven Tooneelstukken heeft haare Dichtveder de beroemdste Fransche Treurspeldichteren, naar der kundigen oordeel, gelukkig nagevolgt. Haar Treurspel Kasandra, (het Fransche van vader D'Aezan, die het den tytel van Agamemnon gaf, in stoute vaerzen nagezongen;) hebben we voor de zes anderen geplaatst; niet alleen om dat het nooit te vooren het licht heeft gezien, maar ook om dat het voor een van haar doorurochtste werken is gekeurt, door zulke Liefhebbers als het zelven hebben gelezen, toen het, door zeker misverstand, van het Tooneel en de Drukpersje wierd afgebonden. De zes andere Tooneelstukken, met veel roems voor de Dichteresse, en geen minder voordeels voor den

* *

Am.

VOORBERICHT.

Amsteldamschen Schouwburg, menigmaalen vertoond, waren ten deele uitverkocht, en zyn, om hen allen van gelyke grootte als haare Mengelpoëzye by elkander te kunnen bezitten, hier in eenen Bondel byeengevoegd. Het Treurspel Geta, of de Broedermoord van Antoninus, door onze Moeije begonnen, en haar alleenlyk voor de vyf eerste Tooneelen toebehoorende, doch na haar overlyden, door den zinnryken Dichter J. Haverkamp volkomen afgerymd, en also dien Heere voor het grootste gedeelte eigen; kon derhalve hier geene plaats bekomen. Wy achten dat de gemelde Dichter deswege, in zyn Bericht voor het zelve Treurspel gedrukt, aan den lof onzer Dichteresse heeft voldaan. Men zou buiten twyfel meerder Treurspeelen van haare penne hebben gezien, 't en ware ze, aan het merkelyk verbeteren der Tooneelstukken van anderen, haaren tyd en vlyt edelmoedig hadde te kost gelegt.

De Lyk- en Graf-dichten, zo door veele reeds overledene, als door de noch levende Vernuftten, de nu zalige Dichteresse toegezongen, en meerendeels nooit te vooren gedrukt, hebben we, t' haarer gedachtenisse, aan het hoofd haares Werks geplaatst, om aan den naneuve een levendiger denkbeeld van haaren Geest te geven, dan we tot hier toe, naar onze zwakke krachten, hebben vermogen te doen, of verder zouden durven ondernemen met krenking der bescheidenheid. Wy vertrouwen dat de Kunstbeminnaaren onzen yver ten beste zullen duiden omtrent een Werk als dit; dewyl het alleen ter voldoening van hun verlangen word in het licht gebracht.

LYKZANGEN,

E N

GRAFSCHRIFTEN,

TER GEDACHTENISSE

V A N

KATHARYNE LESCAILJE;

OVERLEDEN TE AMSTELDAM, DEN

VIII^{STEN} EN TER AARDE BESTELD

DEN XIII^{DEN} VAN ZOMERMAAND,

DES JAARS MDCCXI.

LYKZANGEN. 1
KLAGTEN
OVERTAFSTERVEN
DER ALOMBEROEMDE
PUIKDICHTERESSE
MEJUFFER
KATHARYNE LESCAILJE.

Wat baat aan 't Menschdom groot verstand?
Wat voordeel is 't den naam te draagen
Van Pronkstuk van zyn vaderland?
Van heerlyk Cierzel van zyn dagen?
Wat baat het of men door de Faam,
Alom beroemd word om zyn dichten?
En dat men draagt met recht den naam
Van niemant in die kunst te fwichten?
Wat baat het of men word geëerd,
En als een wonder gewaardeerd?

* * 3

Ach!

Ach! ach! elks leven moet toch daalen:

Hoe wys, hoe schrande, hoe vol lof,
Wil flegts de Dood maar zegepraalen,

Het stof keerd aanftonts weêr tot stof.
't Moet al het lieve leven derven.

Met recht heeft Salomon gezeid,
Dat 't Wyfte Volk (*) als Dwaafen fterven.

Wie heeft zich immer vry gepleit?

Ach niemand: elk word neêrgeflaagen,
En naar het aklig graf gedraagen.

Dat geeft ons heden klaagens stof,
Ons, die de Dichtkunft hoog waardeeren:

Nu KATHARYNE, ryk van lof,

Die KATHARYNE, waardig te eeren,

Dat fchoon, doorluchtig, groot verftand,
In Dichtkunft zoo volmaakt bedreeven,

Gebooren om haar vaderland,
En haar geflacht ter eer te leeven,

Niet meer.... Helaas! myn veder beeft:

Niet meer tot steun der Dichtkunft leeft.

(*) Prediker 2. vs. 16.

Nu zy ons oor niet meer kan streelen,
Door haar bekoorelyken trant;
Nu wy geen nieuwe dichtjuweelen,
Meer wachten moogen van haar hand;
Nu die doorschrandre, zoo vol gaaven,
Dat vaak belauwerd breinryk hoofd,
Is in een duiftren kuil begraven:
Nu 't levenslicht is uitgedoofd
Van haar, wiens schoone maatgezangen
By elk met eerbied zyn ontvangen.

O edle Dichtkunft! treur vol smart.
Ruk af uw schoone praalciraaden.
U past, u past een droevig hart.
U passen swarte treurgewaaden.
Nu praald de Dood met ryk gewin,
En gy hebt dubbel stof tot klaagen,
Om dat uw groote Dichterin,
Uw Zielvermaak, uw Welbehaagen,
Voor 't strenge sterflot heeft gebukt,
En U voor eeuwig is ontruikt.

Gy

L Y K Z A N G E N.

Gy Dichtren, gy Apolloos Zoonen,
 Gy die in 't floers haar dood beweend,
 Vlecht lykcypres, brengt lauwerkroonen
 Ter rustplaats van haar koud gebeent':
 Gelyk zy eertyds, vol van yver,
 Vercierde 't graf met pronk en praal,
 Van de Eer der Dichtren, d'Yftroomschryver,
 En Ruitcr, Hollands Admiraal.
 Roemt, roemt haar gaaven waardig te eeren,
 Waar door zy de eeuwen zal braveeren.

Ach was haar Dichtgeest en verstand
 My aangeërfst by haar verscheiden!
 Wat zou myn Nymph, op grootfchen trant,
 Met droeven maatzang 't L.yk geleiden,
 Ter plaatsc daar het rusten zal,
 Tot dat weêr ziel en lichaam paaren,
 Wanneer het schel Bazuingschal
 Alom zal 's HEILANDS komst verklaaren.
 Wat zou ik, in zoo ryk een stof,
 Al melden tot haar waardig lof!

JETSKE REINOU VAN DER MALEN.

T E R

L Y K Z A N G E N. 5

TER GEDACHTENISSE

VAN MEJUFFROUW

KATHARYNE LESCAILJE.

Wy bragten, tot den krans van mirten en lauwrieren;
Die 't praalbeeld van K A T R Y N na haare dood versieren;
Ook, met een kindsche hand,
Een taksken, al te vroeg gerukt van zyne plant.
Ruft vreedzaam, schrandre geeft, en wil u niet beklagen;
Schoon deeze onrype vrucht ons eindlyk kost mishaaen:
Ruft vreedzaam in uw graf,
Al neeme ik van uw hoofd wat dorre blaadjes af.
Zulks schendt geenszins den krans, gevlochten t' uwer eere.
Opdat nochtans de nyd dit niet ten argsten keere,
Zo tuig' dit eene blad,
Dat ik voor u noch heb die achting, die ik had.

B. HUYDECOPER.

TER

TER GEDAGTENISSE

VAN MEJUFFROUW

KATHARYNE LESCAILJE,

VOORTREFFELYKE DICHTERESSE.

K L I N K D I C H T.

Doorluchte KATHARYN, van 't sterf'lyk Deel ontflaagen,
 Verlaat de Waereldstad, die om haar Saffo zucht;
 En heft zich boven de aarde, en ademt Zonnelucht,
 Op vleug'len van haar Deugd ten starren ingedraagen.

't Waar vrucht'loos by haar Graf en Lykbus droef te klaagen:
 Haare Afch spreit roozegeur: zy eifcht geene ongenucht.
 Haar schoone Ziel herleeft, den boey van 't vleesch ontvlucht:
 Zy wiffeld eeuwig Heil voor broffe levensdaagen.

ô Eeuwlicht! Fenixgeeft! Neêrduitfche Zanggodin!
 Apolloos Koor-Non, en gewyde Priefterin!
 Sneeuw witte Pindus-Zwaan, al zingende verfcheyen!

Tydwonder! Guldemonde! Aartsdichteres van 't Y!
 Myn Amftel eert uw Naam, en kufft uw Poëzy,
 Nuge, als een nieuwe Star, beftraalt der Dicht'ren Reyen.

M. BODE.

O P

L Y K Z A N G E N. 7
O P H E T
A F S T E R V E N
V A N J O N K V R O U W
KATHARYNE LESCAILJE.

— — *post fata superstes.*

Treurt, Zanggodinnen, treurt, en weeft met druk beladen.
Gy mist een' flonkerstar van 's Amstels Schouwtooneel.
Die ed'le bloem is nu gerukt van haaren steel,
Die vaak vereeuwigt heeft der braaven Heldendaaden.

Haar' Zangheldin, bekrans't met onverwelkb're bláden,
Heeft afgemaaldt, met een doorluchtig Dichtpenfeel,
De Wraak, de Liefde, Haar, en 't bitter Staatskrakkeel,
't Geen op het keurigst' kóft een ieders lust verzaaden.

Dus heeft de onmydelijke en de al te wreede dood
Ons van uw' Poëzy en wijs vernuft ontbloot,
O Groote KATHARYN! wiens roem altoos zal leeven,

Daar in hoogachting is het Nederduitsch Gedicht:
Uw naam zal op de tong der Kunstbeminnaars zweeven,
Zo ver de gulde Zon den Waereldkloot verlicht.

P: A: DE HUYBERT.
Hr. van Kruyningen.

*** 2

O P

O P H E T

A F S T E R V E N

V A N M E J U F V R O U W

KATHARYNE LESCAILJE,

UITMUNTENDE DICHTERESSE.

K L I N K D I C H T.

't Gelukt niet ieder eeuw te brengen in het licht
 Een Sappho, zo beroemt in dichtkunde als ervaren,
 Roept Lesbos, in 't verloop van menig honderd jaaren,
 Tot de Amstel zich aldus ten antwoord vind verplicht.

Myn schrand're KATHARYNE, in't neêrduitsch afgericht
 Te slaan Apolloos Lier, en op 't geklank dier snaaren
 Den griekſchen Sophocles in treurſtof te evenaaren,
 Is 't groote Wonder, dat niet voor uw' Sappho zwicht.

't Is waar, ze is ons ontrukkt! maar 't ſterflot zal nooit nad'ren
 Dat hemels licht, 't geen ſchynt op haar vergode blad'ren,
 En ſeswerf 't ſchouwtooneel beſtraald als diamant.

Dus blinkt haar geeft, gelyk de noordſtar, in den hoogen
 Onſterfelyk, waar op der Dicht'ren rei mag ooggen,
 Terwyl zelfs Phaëbus 't graf met lykicipres beplant.

L. C O S T E R.

O P

OP HET DROEVIG AFSTERVEN

VAN DE GEESTIGE EN ZINRYKE

P O Ë T E R S E

KATHARYNE LESCAILJE.

Het Negental dat treurt, en is met druk bewogen,
 Om dat KATHRYNES geeft het aardryk is ontvlogen;
 Haar geeft die yder een verschafte groot vermaak,
 Haar geeft (zeg ik noch eens) die liefde, haat, en wraak,
 Trouwloosheid, en bedrog, zoo zoet wist af te malen.
 Apollo zelve kan zyn droefheid niet bepalen,
 Om dat wy van haar geeft en pen thans zyn ontbloot.
 Het Schouwtoneel, het geen door Mariannes dood,
 Verheerlykt was, kan zich van weenen nauw onthouwen
 Om hare dood, de roem en parel aller vrouwen.
 ô Dood! ô wreede Dood! dat gy niet beter ziet
 Waar dat gy uw vergif en bittere pylen schiet!
 Maar schoon haar vlugge ziel het aardryk heeft begeeven,
 Haar naam zal eeuwiglyk in Eerechriften leven,
 Hoewel wy van haar pen voor eeuwig zyn beroofd.
 En schoon haar levenslamp te vroeg is uitgedoofd,
 Nog zal de vlugge Faam haar lof alom verkonden,
 En maken dat zy leeft en sweeft in alle monden:
 Zoo word KATHRYNES lof nu overal verbryd,
 Die daaglyks op de pen van vele dichters ryd.

D: STEENWINKEL.

*** 3

OP

O P H E T

O V E R L Y D E N

V A N

KATHARYNE LESCAILJE.

DOORLUGTE DIGTERESSE.

Myn Zangeres, door druk en hartenleet verflaagen,
 Verzelt, met lykcypres omringd, de zwarte ry,
 Waar in het lighaam van des Amstels Poëzy
 Een zégentéken strekt, aan 's noodlots zégewaagen.

Zy hoort een Zuster, uyt een tédre liefde, klaagen,
 Die haar, gelyk zich zelve, opregtelyk bemint:
 Zy ziet een waarde Nigt, die zy, gelyk haar kind,
 Zo heus gekoestert heeft, betraande wangen draagen.

Zy hoort de Digtkunst, door KATHRINA's dood ontroerd,
 Het Y, en de Amstel, door dat groot verlies vervoerd,
 Elk beurt om beurt haar deugd en groote gaaven uyten.

Wat wederhoud haar dan, dat zy zo lang vertoeft?
 Of is zy om 't verlies van haar vrindin bedroefd?
 Die droefheyd kan, of zal haar drift niet langer stuyten.

L Y K.

Gelyk Natuur het zaad van 't ondermaanse leeven,
 Ontfangt, en voed, en baart, en lyf, en kragt moet geeven,
 Zo moet de Dood al wat zy teelt, weêr doen vergaan,
 En met zyn feysen als het gras ter nederflaan. (nen,
 Nog kragt, nog fchoonheyd, nog de glans van Keyzers kroo-
 Nog rykdom, kan den menfch van zyn geweld verſchoonen.
 Hier helpt de wysheyd niet, hy hoort naar geen geklag:
 De Dood is doof en blind, 't valt alles voor zyn dagg'.
 Ik zie Natuur, beſchreyd, een treurig roukleed draagen:
 Ik hoor haar om 't verlies van haare kind'ren klaagen,
 En 't meefte om deezen, die en wys en deugd'ig zyn,
 Dog onder deezen nog het meefte om KATHARYN.
 Wat heeft het Speeltooneel, aan 't Y, aan u verlooren?
 Uw fnédig breyn is door een yz'ren ſlaap bevrooren.
 Uw feniksveder door het mes des tyds geknot,
 Terwyl uw lighaam in een aak'lyk graf verrot.
 Uw levensdraad, de klos van Cinthia ontgleeden,
 Door Atropos, hélaas! te ontydig afgefneeden.
 Uw aldernaafte bloed zit op uw graf en treurt,
 Daar 't met de kleederen het hart in 't lighaam ſcheurt.
 Ook ſchynt onze Amftel in een traanenzee te ſmooren,
 Haar droeve klagten deur de wolken heen te booren.
 't Is of het Y in zyn te diepe kil verdwynt.
 My dunkt dat Herkules weêr op deeze aard' verſchynt,
 Om uwe dood op het gedrogt de Dood te wreeken;
 Vermits gy, na zyn dood, hem Neêrduyts hebt doen ſpreeken.
 Hy

Hy wil u weer.... Maar zagt! wat heerlykheid! wat ligt!
 ó Welk een ſchoone glans verſchynt in myn gezigt!
 My dunkt ik zie KATHRYNE omringd van zonneſtraalen,
 Met een verheugd gelaat, op eng'levleug'len daalen,
 Terwyl de waare vreugd op haare wangen blinkt.
 Wy luyſtren, mits haar ſtem ons dus in de ooren klinkt.

T R O O S T - Z A N G .

Wat rouwgeklag vervult myne ooren?
 Wat Rey heeft zig by een gevoegt,
 Om dus myn zoete ruſt te ſtooren,
 Die my op 't alderhoogſt vernoegt?
 Natuur, myn Vrinden, en myn Maagen,
 Zult gy om myn verſcheijen klaagen?

Natuur, 'k ben bóven u verheven.
 't Verandren is uw eygendom.
 Ik leeve een eeuwigduurend leeven.
 Gy hebt uw vlees en bloed weêrom.
 De Dood kan wel uw krooft bederven;
 Maar 't Leeven kan vergaan nog ſterven.

Myn Kunſtgenooten, goede Vrinden,
 Beklaag my niet: ik ben niet dood;
 Al wie zig aan de Deugd wil binden,
 Die heeft in ſtervensnood geen nood.
 Gy moet met my op eng'lewyzen
 Geen ſchepfel, maar den Schepper pryzen.

Myn

Myn lieve Zuster, staak uw treuren.

Myn waarde Nigt weeft niet ontfeld.

Hier helpt geen kleed- geen hartescheuren:

Vergeefs doet gy u zelf geweld.

Gy moet om myne dood niet schreijen:

Ik leef by zaal'ge hémelreijen.

Ik ben van 't zwaare pak ontflaagen;

Dat my verstrekte tot een last:

Ik was vermoeyd door 't lang te draagen.

De Dood is door myn moed verrast:

Hy heeft my nimmermeer doen beeven,

Maar ik heb hem de hand gegeven.

Wat is het aardfche leeven waerdig,

Dewyl men daar al leevend' sterft?

De Tyd is altyd vlug en vaerdig,

Die, al wat de aarde teelt, bederft.

En Tyd, en Dood, zyn eensgezinden,

Om de orde der Natuur te ontbinden.

Wie kan het noodlot wederftreeven?

Het goddelyk besluyt staat pal,

't Bepaald den fterveling zyn leeven:

Want niemand leeft 'er by geval.

God heeft 't getal van zyne dágen,

Aan 't Diamante slot geflaagen.

Ik

L Y K Z A N G E N.

Ik ben van de aarde om hoog gereezen,
 Langs een gewyde hemelbaan,
 En blink met een verheerlykt weezen,
 Ver boven starren, zon en maan,
 Omringd van Gods genaadestraalen,
 Om eyndeloos te zeegepraalen.

Al schoon 't natuurlyk is te weenen,
 Dit zy, ô Zuster! u ten troost:
 Myn tyd op aarden is verscheenen.
 Zyt wel gemoed, myn Zusters Kroost.
 Door deugd, al kost het bloed en traanen,
 Moet gy uw weg ten Hemel baanen.

S L O T Z A N G.

Hier zweeg zy stil, en scheyd' met blydschap in haar weezen:
 Eene aldergrootste vreugd was uyt haar oog te leezen.
 Zy vloog, gelyk een schim, om hoog uyt ons gezigt,
 Om haar verëend te zien met 't eeuwighduurend Ligt.
 Op aarde wierd zy steeds gedreeven door de Réden.
 Zy prees de Deugd, misprees geweld en kwaade zéden,
 Waar af zy het gevolg, als in een zintafreel,
 Zesvoudig heeft doen zien op 't Amstels Schouwtooneel.
 Zy doet *Alcides* in zyn huwlykschennis smooren,
 Toen hy voor *Dianiere* Iöle had verkooren.
Thezeüs die zyn trouw, zyn *Ariadne* liet
 Om Fedra, stelt zy in een zelve zielsverdriet.

In *Nikomedes* pryft zy 't groots en trouw besluyten,
 Toen hy, door dapperheyd, de dwinglandy wou stuyten.
 In *Mariamne* toont ze een voorbeeld van geduld,
 En in *Herodes* dat van regtgestrafte schuld;
 In *Genzerik*, de straf, de geesfel van oud Romén,
 Toen hy het borger-bloed deed langs de straaten stroomén.
 Eudoxe en *Trafimond*, vereenigd door de Deugd,
 Verbeeld zy in hun min, hoe vol verdriet, verheugd.
 In *Wenseslaüs* wyft zy een geprangden Vader,
 Diens Zoon, zyn Broeder dood, en trest zyns harten áder.
 Het regt eyscht straf, natuur belet in hem de wraak,
 De Regter schreyt: de Moord beschouwt het met vermaak.

Dus leert zy ons de Deugd voor alle dingen minnen,
 Gedrogtén van het hart bedwingen en verwinnen,
 In alderley verdriet standvastig van gemoed,
 Niet trots in voorspoed zyn, niet klein in tegenspoed;
 Geweld en Tiranny geduldiglyk verdraagen,
 En nooyt om ongeval, of noodbeschik te klaagen;
 Te vrede met de maat, die 's hémels werken meet,
 En met de schaal, die ons gedragen wikt, en weet.
 Welaan dan, Zuster, Nigt, en welbekende Vrinden,
 Laat ons haar schoone lesse in onze harten vinden.
 Komt, volgen wy *LES CAILJE* in haar verhéven toon:
 Zy liet deeze aarde voor een hémellauwerkroon.

WILLEM SPIERING.

**** 2

LYK-

L Y K - Z A N G ,

TER GEDACHTENISSE

VAN MEJUFFROUWE

KATHARYNE LESCAILJE,

UITMUNTENDE DICHTERESSE.

Nu legt de hand en vlugge Phenixveder,
 Die door haar zwier de Dichtkunst heeft gekroont,
 Voor eeuwig door 't onmydbaar sterflot neder,
 Dat rykdom, staat, noch achtbaarheid verschoont.
 Verschynt in 't zwart, ô Neêrlands Dichtrenreiën!
 Nu zulk een licht in zynen glans bezweek.
 Treur, Zangberg, treur: uw Voedster is verscheiën,
 KATHARYNE, die geen Grieksche Saffo week,
 Noch Roemers krooft, de schandre Tesfelfchade.
 Zy streefde alleen haar kunne niet voorby,
 Maar vond zelfs in haar' tyd naau wedergade;
 Elk was verliefte op haare Poëzy,
 Alom door haar' verheven geeft te kennen,
 En ryk vernuft dat nergens voor bleef staan.
 Dus vloog zy als een Arend op zyn pennen,
 En volgde 't spoor van de Agrippynsche Zwaan.

Wat

Wat hert wierd niet bewoogen door haar streelen?
 Was in de keur der stoffen niet verdwaalt?
 Dat tuigt een' Schat van zeven Treur-tafreelen,
 Door 't dichtpenfeel op 't cierlykste afgemaalt:
 Dat tuigt een reeks van keurelyke dichten,
 Vol zuivre taal, vol kracht, vol pit en zout,
 Die voor geen toets, hoe scherp, ooit zullen zwichten,
 Zo onbesmet als 't allerfynste goud.
 Ziet hoe vol vuur Apolloos Priefsterinne
 Den val voorspelt van Atreus stam en staat:
 Maar ach! die wyze en schoone Trojaninne
 Kan zelf den strik niet myden van 't verraad:
Kassandra laat door *Klytemnestra* 't leeven;
Orestes treurt om 't storten van haar bloed;
Egithus doet Vorst *Agamemnon* sneeven.
 Rampzalig hof daar liefde en staatzucht woed!
 Ziet *Herkules*, dien temmer der gedochten,
 Die 't nooit verloor in 't hevigt' van den stryd,
 Hier overmant door ongebonden togten
 Tot *Iölé*, daar *Dianire* om lyd.
 Maar ach! die lust kost hem het dierbaar leven,
 Door 't prachtig kleed, geveft in *Nesfus* bloed.
 Wie moet niet voor gehoonde liefde beeven?
 Vorst *Thefeus* volgt hem op dien zelfden voet,
 Als hy, verlost door *Phedraas* blinkende oogen,
 Zyn *Ariadne* op 't barre strand verliet,

Vervreemt van eer', van fchaamte, en mededogen.
 Maar hy die dus zyn huwlyks-trouw verftiet,
 Moeft ook de ftraf diér euvle misdaad lyden,
 Toen hy niets zag dan leed en ongeval.
 Ziet daar vol moeds Prins *Nicomedes* ftryden
 (Dien leerling van den grooten Hannibal)
 Voor 't Kroonrecht van de Armenifche Princesfe,
 Zyn fchoone Bruid, in fpyt van 't ftaatsbelang
 Des Roomfchen Raads, die deze minnaresfe
 Aan Attalus beloofte, door lift en dwang.
 Maar ach! wie word niet in het hart bewogen,
 Nu *Mariamne*, een voorbeeld van geduld,
 Vol heldenmoeds de dood ziet onder de oogen,
 Na dat zy door *Herodes* zonder fchuld
 Uit tyranny was tot het zwaard verwezen?
 Zo word de deugd gefolt in 's leevens kiel.
 Doch fchoon zy hier voor alles heeft te vreezen,
 Zy vind haar trooft in de onbevleete ziel.
 Ziet *Genferik*, dien geesfelroè van Romèn,
 Die 't alles heeft door woede neêrgevelt.
 Hy kan zyn drift van wreedheid niet betoomen,
 Om kuische Eudoxe aan Hunrik, door geweld,
 In weêrwil van Prins Trafimond te huwen,
 Die door zyn deugd haar zinnen had bekoort:
 Maar zy, gewoon de dvinglandy te fchuwen,
 Staat pal, en houd haar eens gegeven woord.

Ziet

Ziet eindelyk Vorst *Wenselaüs* zuchten.

Zyn kroon beschermt hem niet voor huisverdriet,
(Ô Minnenyd! wat teelt ge wrange vruchten!)

Nu hy zyn' zoon als moorder voor zich ziet,
Die onbekend zyn broeder heeft doorfteeken.

Wat gaf dit aan den vader niet al smert!

Natuur verbied dat gruwelftuk te wreken;

Dies smoort hy 't leed al zwygende in zyn hert.

Dit, en noch meer, heeft zy ons nagelaaten:

Dus is ze een baak, een helder licht geweest.

Laat de afgunft, steeds gewoon de kunft te haaten,

Vry grimmen als zy dees gedichten leeft;

Dus leeft haar' geest, schoon 't ligchaam is begraven,

't Geen voor het oog niet meer in wezen is.

Dus fchenkt ze een geur van haar verftand en gaaven,

De waereld tot een nagedachtenis.

G R A F - S C H R I F T.

Een fchoone Paerel uit de kroon der Poëzy,
Die Neêrland nooit te hoog kon fchatten naar waardy,
Verwonderbaar in 't oog van kleenen en van grooten,
Legt met *LESCAILJE* hier in 't duifter graf gefloten.

CL. BRUIN.

OP

O P H E T

A F S T E R V E N

VAN DE DEUGT- EN DICHTRYKE
JONGKVROUWE

KATHARYNE LESCAILJE.

Wat hoor ik, van ter Goes zo even weergekoomen?
 Is ons dat heuchlyk Licht door 't sterflot dan benoomen,
 Dat zo veel jaaren, tot aan 't eind', gescheenen heeft!
 Is KATHARYNE dood die korts noch heeft geleeft!
 O ja; verdweenen met den Rykdom harer gaven,
 Is zy ons droef ontroof, en 't lichaam zelfs begraven;
 Begraven, wyl haar Ziel (die door geen aarde of zerk
 Gedekt word) opgevoert ver boven 't driftig zwerk,
 Zich in den Hemel, by ontelbare Eng'lenreien,
 Thans op het heerlykft' gaat verfrischen en vermeien,
 Vermeien daar geen ramp ooit plaats heeft, maar de vreugt,
 En waare Blyfchap bloeit die eind'loos 't hart verheugt.
 Treurt Amfheldichters nu! ja treurt! en had ge ooit reden
 Den invloed van uw Geest in zuiver Dicht t' ontleden,
 Gy hebt, gy vind met my een Beemd van ryke stof,
 Om u te kwyten tot uwe eeuwige eer en lof:
 Wen zy die ons voorheen, en ftaag met welbehagen,
 Gulhartig van haar kunft terftond heeft opgedragen,

Zo

Zo ras maar onze bede aan haar wierd voorgeleid,
 Niet meer in wezen is, maar eeuwig ons ontzeid:
 Terwyl zy zich ook nu niet meer zal laten hooren,
 Gelyk zy ieder door haar keurstof kon bekooren;
 Geen Paar meer leiden na het Huwlyks ledekant;
 Noch ooit een Lofdicht op een hoog verheven trant
 Meer zingen, of op nieuw een Treurspel weer vertoonen:
 Ja 't hoofd eens Dichters met geen lauwer meer bekroonen;
 Of hem (dus aangezigt) met hulp en raad en licht
 Een steun verstreken in het maken van zyn Dicht.
 't Geheugt my noch hoe zy, my gantsch niet ongenegen,
 My een Gedicht vereerde (als ik my zag verlegen);
 Een Klinkdicht; en daar na een ander schonk, toen een
 Van myn Namaagschap meê in 't Huwlyk kwam te treên:
 Gelyk zy, niet heel lang voor 't einde van haar leven,
 (Het laatste Bruilofsdicht dat zy heeft uitgegeven)
 Noch gul liet blyken op myn jongsten Broeders Feest;
 In weerwil van haar smarte en afgepynden Geest.

Treurt dan, die immer van haar gaven hebt genooten,
 Met my! en heeft het u voor dezen nooit verdooten,
 U op te houden in uwe uitgeleze kunst;
 Toont tot erkentenis van haar genooten gunst,
 U nevens my gereed (doch in de droefste toonen)
 Het overwaardig hoofd der Dichteres te kroonen;
 Der grootste Dichteres, die boven 's Hemels trans
 Zich zelve thans onthoud, met een Cypresfenkrans:
 Zo volgen wy haar dus noch na, daar zy op heden
 In beter stand verblyft als certyts hier beneden;

En

En mid'lerwyl ons hart, van droefheid als verfteent,
 Het altoos misfen van dien ryken fchat beweent.
 't Is de allerlaafte Pligt dien wy bewyzen kunnen,
 Daar ze ons de Vruchten van haar geest noch lang kan gunnen,
 Schoon ons onttrokken; als het geen ze ooit heeft gemaakt,
 Eens by elkander in het heldre Daglicht raakt.
 Dus strekken we ook met een ten trooft noch in het treuren,
 Om weer haar Zuster en haar Nicht iets op te beuren,
 Die meê op 't felste door de droefheid aangerand,
 't Verlies beweenen van haar ftut en rechterhand.

Voor my, ik voel my op dit fterven gantfch verflagen!
 Om dat ik niet alleen, dat my steeds kon behagen,
 't Gezicht van hare kunft, maar d'aanspraak, daar ik de eer
 Verfcheide maalen van genooten heb, ontbeer;
 En haar nu niet meer in haar Boekzaal zal aanfchouwen;
 Daar zy my meenigmaal, en dikmaals in 't vertrouwen,
 Met haar Gedichten (op het keurlykft' elk bezielde,
 Met zin en geest en kunft) vermaaklyk onderhield:
 Terwyl ze ook myn Verzoek niet meer kan gunftig wezen;
 Of ik haar myn Gedicht ter proeve laten lezen;
 Of onderzoeken wat de kunft der Dichtkunft raakt,
 En hoe een Dichter zich een loflyk Dichter maakt.
 Ja'k voel een droefheid daar geen einde aan fchynt te wagten;
 Alleen te maatigen door 't veften der gedagten,
 Dat zy, hoewel ze bleef in ftand noch meenig jaar,
 Toch eens zou fcheiden, of ik eerder ligt van haar:
 Behalven datze ook maar een reeks van ongemakken
 Moeft uitftaan, die den moed en 't hart haar deên ontzakken;

En

En slechts verlangen na het leven, van verdriet
 En ziekte en ramp bevryd, het welk zy thans geniet:
 Geniet gelyk ik hoop; dat haar voor 't tydlyk leven,
 Dat zy heeft afgeleid, voor altoos is gegeven!
 Gegeven als ik 't aan haar Zuster en haar Nicht
 Met hart en ziel ook wensch, op 't sluiten van 't gezicht.

Dus laat ik my noch eens, ô Mededichters! hooren:
 Wy hebben door de dood het beste Pand verlooren,
 Dat ons steeds waardig was ter vord'ring onzer kunst;
 En misfen nu voortaan haar gaven en haar gunst:
 Dies laten we eensgezind dees droevige uitvaart vieren,
 En in een Lykgedicht haar loflyk hoofd versieren,
 Terwyl zy is geweest: ja daar ik schoot te kort,
 Wilt zulks verbeet'ren, door elkander aangeport.
 Voorts laten wy hier op met sterk verlangen hoopen,
 Na een gering getal van jaaren is verlopen,
 Dat haar volmaakte kunst dan 't licht zal zien, dat my
 Een spoor zal strekken in myn Dichtliefhebbery:
 Zo zal ze ook even als noch wezentlyk, door 't drukken
 Van haar Geschriften, door geen Nyd of Tyd t'ontrukken,
 Weer leven, weggeleid in elks geheuchenis;
 Daar 't leven anders maar een droom, een denkbeeld is.

AMICITIA.

***** 2

LYK-

L Y K Z A N G

O P D E

D O O D

V A N

KATHARYNE LESCAILJE.

UITMUNTENDE DICHTERESSE.

Wat treurtoon zal myn droeve Zangsters keure
 Voldoen, opdat zy naar den eifch betreure
 Dat groote Licht der eedle Poëzy,
 De uitmuntende KATHRYNE, om haar waardy
 Zo hoog gefchat, zo hoog van elk gepreezen,
 Als ze op den top is van Parnas gerezen,
 Alwaar zy nu een plaats bekleeden zal,
 Die zy verdiend heeft by het Negental
 Der Zusters, alzo die haar rechtvaardig
 Zelfs keurden zulk een eeuwige eere waardig?
 Alziende Apol! geef myne Zangfter kracht,
 Dat zy, door smart en rouw, in haare klagt
 Niet moedloos, al te fel gedrukt, bezwyke.
 En helpt haar, gy, ô Muzen! van gelyke,
 Opdat zy fchoeije op dien volmaakten leeft
 Van KATHARYNS zo hoog verheven geeft,
 En, vergenoegd, van verre volg' de gangen,
 Hoewel bedroefd, van haare Lykgezangen.

Die

Die Flonkerster is dan van 't licht beroofd,
 De schitt'ring van dien glansch geheel verdoofd,
 En uit ons oog ontydig dus verdwenen,
 Daar zy met zo veel luisters heeft geschenen!
 Die groote slag treft fel den Zangberg, dies
 Ook Febus zelf beweent dit zwaar verlies,
 En laat niet meêr zo koeftierend zyn ftraalen
 (Zo smartlyk valt hem dit) op 't aardryk daalen.
 Der Muzen Rei toont zich hier door ontfteld,
 En, om dees ramp, met grooten druk bekneld.
 Haar dood treft zelfs het gansche Ryk der Goden,
 Wyl zy met vlyt fteets volgde hunn' geboden,
 En niet alleen in Pindus weetenschap,
 Maar ook in deugd beklom den hoogften trap.
 De Koopftad treurt, om dit verlies verflagen
 Van haar, waar op zy meerder roems mag draagen,
 Dan Lesbos op zyn Saffo, die het noemt
 Een Zangfter daar het billyk hoog op roemt.
 Wy zien zelf 't Y en d' Amftel, om 't verfcheijen
 Van haar, die de eer van beide ftrekte, fchreijen:
 Roemde elk, dat Zy het eerfte fchynfel gaf
 Aan zynen Stroom, als even na; haar Graf
 Laat weder, om de Lykafch te betreuren,
 Elk, even na, het zelfde recht gebeuren.
 Der Dicht'ren zang en vrolyk maatgeluid
 Is door de dood van KATHARYN', gefluit;
 Geen dichtftof kan hunn' zinnen thans behaagen,
 Dan dat ze, om ftryd, die Dichteres beklaagen.
 Die onder all' de kunne in 's waerelds rond
 Mifchchien noch nooit haar wedergade vondt.
 Klaagt vry; gy klaagt met recht, Apolloos Zoonen!
 Zo lang toch als 'er menschen zullen woonen.

***** 3.

Op

Op aard, wordt nooit misfchien zo hoog een trap
 Beklommen in die eedle weetensfchap
 Door Vrouwe of Maagd, die, in de Kunst ervaaren,
 In Poëzy haar' roem zal evenaaren.
 Nooit miste 't haar, in alderhande ftof,
 Dat ze ongevergd verkreeg den hoogften lof.
 Zy opende de Treurtooneelgordynen,
 Naar 't voorbeeld van de Grieken en Latynen,
 En ftreeft dus, in dat deel der Poëzy,
 De aloudheit zelfs in haaren vlugt voorby.
 Dat Zestel van haar wydberoemde Spelen,
 Waar door zy den Beminnaars der Tooneelen,
 Toen zy die gaf met zo veel eers, in 't licht,
 Voor eeuwig heeft aan haaren Geeft verplicht,
 Doet zekerlyk aan all' de waereld blyken
 Dat ze in die ftof ook met een' prys gaat ftryken.
 Nu wacht men dat zich noch, by dit getal,
 Kasandraas droef doch heerlyk Treurfpel zal
 Vervoegen, om aldus, na haar verfcheijen,
 Haar' lof alom noch meêr te zien verbreijen.
 Maar Getaas fchim ziet zich beroofd van hoop,
 Door 't stuiten van haar dierb'ren levensloop:
 Die Vorft, zo wreed door zyn ontaarden Broeder
 In de armen zelfs vermoord van zyne Moeder,
 Had in zyn wraak geheel gezegepraald,
 Indien haar hand dit feit had afgemaald
 In 't fchildery, dat onvoltooid bleef fteeken,
 Door 't konftpenceel reeds met dat bloed bestreken,
 't Geen, wyl het nu geen volle wraak gebeurt,
 Bedroefd om haar ontydig fterven treurt.
 De Schouwburg doet zulks ook, met rouw behangen,
 En 't bigg'lend nat op zyn' bekreten wangen,

Nu

Nu hy haar mist, die als een Zon vol glansch
 Vol luisters schein aan zynen hoogen trans,
 Haar die hy is verplicht altoos te danken
 Voor 't schenken van haar hoogverheven klanken,
 Waar op hy fier en moedig eeuwig roemt,
 En haar een puikjuweel der Dichters noemt,
 Die loffelyk, door hunn' gewyde vaerzen,
 Het Schouwtooneel in Sofoklesche laerzen
 Betreden: Zy verdient in dezen toon
 Apolloos glansch en zyne Lauwerkroon.
 Hoe was zy in het Heldendicht ervaaren,
 Als zy een' Held met zyne dapp're Schaaren
 Verhefte, en als haar goddelyke tong
 Den schrik des Krygs of 't zoet des Vredes zong!
 Haar Minnedicht kon dus de ziel bekooren,
 Dat ze yders hart betoverde door de ooren.
 Hoe bragt zy, op den liefelyksten trant,
 Een jeugdig Paar naar 't Bruiloftsledekant
 En voerde aldus, in 't aangenaam gewemel,
 Een yder, door haar' zang verrukt ten Hemel!
 Hoe wonder zong die groote Geest, niet lang
 Geleden noch, haar heerlyk Zwaanezang,
 Waar van de klank, langs Vecht en Amstelftroomen
 Gekaatst tot in de toppen van de boomen
 Van Doornenburg, het aangenaam gefluit
 Der vog'len naar den toon van haare Luit
 Deed klinken, en aldus een Lykklagt neuren,
 Om, door die melody, bedroefd te treuren,
 Om 't ondergaan der schoone Tweelingszon,
 Die 't Lustpriel tot roem verstrekken kon!
 Zo weinig kon de smart van bitt're kwaalen
 Haar zangluft, zelfs tot aan haar eind, bepalen,

Dat

Dat zy voor 't laatst haar gulden mond ontfloot
In 't Lykzang vóór haar naderende dood.

Kon dan die kunst uw leven niet bevryden,
Verheve Ziel! noch, in 't ondraaglyk lyden,
U dekken voor den doodelyken schicht
Waar voor het all' op zyne tydbeurt zwicht?
Geen Esculaap kon dan, om u te heelen,
Zyne artzeny u tydig mededeelen!
Wierp uwe kwaal uw' moed, die nimmermeer
Bezweek, dan op de komst des doods ter neer?
Neen, neen; de dood was zelf van schrik bewogen,
En zag, verbaasd, u beevende onder de oogen,
U, die met vreugd dien heilstond zaagt te moet,
Die u den rang der stervelingen doet
Verlaaten, om, van 't ondermaansch gewemel
Verloft, met glansch te schynen aan den Hemel.

Zo stierf K A T R Y N', die heerelykste bloem
Der Dichtkunst van ons Neêrland, en haar roem:
Zo sloot zich zelf die gulde mond, orakelen,
In 't openen, gewoon aanéén te schakelen.
Maar schoon ze, om 't hoofd met Lykicipres versierd,
Aldus omhoog voor eeuwig zegeviert,
Zy zal nochtans ook Pindus kruin verlichten,
En leeven steeds onsterflyk door haar' Dichten.

Vergode Ziel! ik zie uw grooten glansch
En luister aan des Hemels hoogen trans;
Daar gy alreets, zo gunstig en wilvaardig
My toelonkt, my, zo groot eene eere onwaardig;
Van waar uw oog zo godlyk nederdaalt,
En met uw Licht dit Lykgezang bestraalt.

J. HAVERKAMP.

LYK-

LYKDICHT

OP DE

DOOD EN LYKSTATIE

VAN

KATHARYNE LESCAILJE.

Zo heeft dat glansryk licht voor eeuwig uitgescheenen?
 KATHARINA is dan dood! helaas! ó smart! ó rouw!
 Komt, Amsteldichters, helpt my 't zielloos Lyk beweenen,
 En stort uw tranen op de Lykzark van deez' Vrouw.
 LESCAILJES waardste Spruit, in wysheid hoog verheeven,
 Dat Pronkbeeld van natuur, van kennis en verstand,
 Daald nu ten gravenwaard, en heeft den geest gegeven:
 Zy koos, voor 't aards gewoel, het Hemels vaderland:
 Daar zegepraald zy nu, by Godes Eng'len schaaren,
 Voor zyn volmaakten troon, met heerelyker lof,
 Bevryd van 's Waerelds druk, van kommer en bezwaaren,
 Wyl't lichchaam hier beneên vergaat in aarde en stof.
 Elk prent haar Denkbeeld vry in zyn geheugenissen,
 Terwyl de Zark bedekt, dat schrand're breinryk Hoofd,
 Laat tyd, noch nyd, haar nooit uit uw gedachten wisfen,
 Schoon haar de Dood, van ons, voor eeuwig heeft beroofd.

Door Tver bloed de Konst.

D. KROON.

LYK.

L Y K G E D I C H T

OVER DE ALLERUITMUNTENDSTE
D I C H T E R E S S E

KATHARYNE LESCAILJE.

De Dood, hoofdvyandin van de Artzeny, bevond
 De Jongste Erfdochter van L E S C A I L J E, naar wiens leeven,
 Zy had op 't felst' gestaan, noch naauwelyks gezond,
 Door haar Weérstreefters kracht, of heeft, van spyt gedreeven,
 Op 't missen van haar pyl, uit wraakzucht op Apol,
 Den vinder deezer Kunst, een scherper Schicht gaan wetten,
 Die zy gesmeed had in haar onverzaadbaar hol,
 Om haar verlies, ten smart van hem, betaald te zetten.
 Dies schoot dat dor Geraamte, in euv'le Gramschap, uit
 Haar onbevleesde vuist, naar de Oudste Dochters harte,
 'Ter Poëzy gewyd; op dat Zy in haar stuit'
 Apollo's Maatzang, zyn Geneeskunst farre en tarte,
 Daar hy een Eskulaap aan 't Y had meê begaafd!
 My dacht, zy sprak, gantsch dof: Is my Allette ontnoomen
 Geduld. K A T R Y N E zal, hoe sterk haar Artz ook slaafd,
 De kracht myns Moordpys, als haar Zuster, niet ontkoomen.
 'k Heb op die Febusnonne al meenigmaal gedoeld.
 Haar Borstbenaauwtheid, zwaar Graveel, en andre kwaalen
 Doen lyden: 't is eens tyd dat zy myn magt gevoeld;
 Wyl ik van Man noch Krooft van haar kan zegenpraalen,
 Die voor myn holle balg nooit eenig voedzel had,
 En ongetrouwd bleef, nooit gezint tot huuw'lyksweelde,

Wiens

Wiens Min de Zanggod smaakte in Amstels groote Stad,
 En my ten spyt, daar maar papiere kind'ren teelde.
 't Gaat wel! haar pyn vermeêrd, haar krachten die vergaan.
 Al wat ge ook werkt, o God der Kruiden, heeft geen zegen.
 Zie daar den laatsten snik, het is met haar gedaan,
 Zy sterft, en ik heb wraak op hem, in haar, verkreegen.

Helaas! Maar schoon de Dood haar lichchaam heeft gevelde,
 Wat heeft ze aan haar? als vel, wat vlees, en been te knaagen?
 Haar Ziel, in 't vroolyk dal der Zaaligen gesteld,
 Is vry van alle ramp en straffe noodlotsplaagen.
 Daar leefd zy eeuwig, word met meêr dan waereldsch eer,
 Verwelkomt van een reeks van Dichters en Dichtressen;
 Daar kuft haar Tesselscha, Kwestiers, en van der Veer,
 Hoofd, Vondel, Vos, en meêr diêr Prinsen en Prinfesen.
 Haar kind'ren van papier, de vruchten van haar Geeft,
 Daar leefd zy in, die kan de Dood geensints ontlyven.
 Men klaag dan niet, KATRYN LESCAILJE, ach! is geweest!
 Zy blyft hier, en zal door haar Dichtkunst, altoos blyven.

Ik ken my onbekwaam, o Dichters! om haar lof,
 Haar Mann'lyk oordeel, in haar Maagdekunne, te uiten:
 Ik ben te zwak, en gunne u de eer: hier 's stof op stof.
 Schryft duizend boeken, noch zult gy niet kunnen sluiten;
 Maar koomen, eindeloos, hoe veel ge ook schryft, te kort:
 Want KATHARYNE was weêrgaloos in haar Dichten:
 Doch schoon't weêrgaloos nooit naar eisch beschreven word,
 Men yv're, of 't mooglyk was 't onmooglyk te verrichten.

ENOCH KROOK.
Door Yver Bloeid de Kunst.

GRAFSCRIFTEN
OP MEJUFFER
KATHARYNE LESCAILJE.

I.

Sta, wandelaar, sta stil; weet gy wel wie hier ligt?
't Is Amstels Saffo, wyt vermaart door neerduitsch dicht,
Deschrand're KATHARYN, wier geest om hoog gevloogen,
Juicht in der eeuwigheid met nimmer sluim'rende oogen;
Daar spiegelt zy zich in het Hemelsche Kristal;
Daar hoort zy op de maat der Eng'len bly geschal;
Daar dobbert ze in den glans der eindelooze lichten,
En looft haar Schepper met vereeuwigde Gedichten.

JOAN PLUIMER.

II.

De schrandere KATRYN, die wyze maagt,
Daar Amsterdam zo hoogen roem op draagt,
Als Grieken op dien man, daar zeven steden
Voorheen om de Eer van zyn geboorte streden:
Wiens Oordeel zag door alle nevels heen;
En voor wiens Geest dé waereld was te kleen,
Ligt met haar lyf wel in dit graf besloten,
Doch leeft altyt in 't hart der konstgenoten.

H. ANGELKOT.

III.

III.

Exegit monumentum aere perennius.

De Duitſche Saffo, 't Amſtelligt,
 Waar voor de beſte digter zwigt,
 Zo hoog in hare fenixvlugt
 Gerezen, ſmilt aan dunne lugt.
 Die eer van 't vrouwelyk geſlagt
 Is afgeloſt van hare wagt,
 Van 't bitter leven, dat de ziel,
 Te groot voor 't aardſch, benepen hiel.
 De Digtſibylle KATHARYN,
 Als een Erinn', Cleobulyn,
 Of Charixene, in lof en naam,
 Gevoert op vleugels van de faam,
 Neemt na haar dood het aardryk in,
 Gelyk de tiende zanggodin.
 Zy handelde, voor wol, papier,
 De vorſtelyke pen vol vier,
 Voor ſpil- en naald-werk, en doorzigt
 Het hoogſte, als aan een god verknogt.
 De konſt, en d'ingeboren geeſt
 Schoeide op d'aaloude Griekſche leeft.
 D'Ivoren luit, al even ſchoon
 Geſtelt, op allerhande toon,
 Naar al het tuimelend geval,
 Gaf klanken uit als hemelval.

***** 3

ó Weêr-

G R A F S C H R I F T E N .

O Weêrgáloze dezer tyd !
 Zy blyft d'onsterflykheid gewyd.
 Haar dierbaar heilig koud gebeent',
 Word van den zangberg droef besteent,
 En 't graf bestroot met maagdepalm.
 Een weêrklank voegt L E S C A I L J E S galm.
 Haare uitvaart worde altyt geviert,
 En met gedagten gelauwriert.

S Y L V I U S .

I V .

Hier rust een Dichteres, een Wonder van haar tyd,
 Haar tyd alleen niet, maar van 't gantsch Geslacht der Vrouwen:
 Wiens weêrgalooze Geest de Dichtkunst wist te bouwen,
 Al is het Mannenwerk, met ongemeene vlyt.
 Dit tuigt haar keurig Dicht, haar doorgewrochte Speelen,
 Doorluchtig uitgevoerd, met zo veel geest als kunst,
 Waar in de tochten van den Mensch, Haat, Liefde en Gunst,
 En and're, zyn geschetst als 's Waerelds Tafereelen:
 Maar ach! wat helpt de Kunst, de Wysheid, als de Dood,
 Al te onmedoogend, met haare alverflindb're tanden,
 't Verstand en Kunst, zo wel als Rykdom, aan derft randen,
 En 't sterflyk deel van al die schatten t'zaam ontbloot!
 Gaa Lezer, zeg dat zy, wiens Lyk hier legt begraven,
 Noch eeuwig leven zal door haare uitmunte gaaven.

D^L. W I L L I N K .

V .

V.

KA T H R Y N, wiers groot vernuft een ieder kon bekooren,
 Waar in de Griekſche maagd van Lesbos ſcheen herbooren,
 Die door haar weetſchap en vlugge Poëzy,
 Verſtrekte tot een baak en flonkeriſter aan 't Y,
 Dat weergaalooze licht, dat helder heeft geſcheenen,
 Die wyſheidsminnares, ruſt onder deeze ſteenen:
 Haar geest om hoog gevoert, verloſt van 's weirelds pyn,
 Zal, als haar naam, by ons altoos onſterff'lyk zyn.

Onder de Zinspreuk

GLORIAM TRIBUIT DOCTRINA.

VI.

Hier leit **K**A T H R Y N E, d'eer van Phebus gunſtelingen,
 Wiens grootſche Dichtſtyl, niet gemeen by vrouw of maagd,
 Zelf met Melpomene na d'Eerkroon ſcheen te dingen:
 Van elk, wie kunſt waardeerd, te vrugteloos beklaagd,
 Dewyl haar vlugge geest van 't ſterfelyke is ontheven,
 Om in volmaaktheid Gode oneindig lof te geven.

BARTH^s. VAN OUDEGA.

VII.

Dit graf roemt op **K**A T H R Y N E, een Saffo onzer dagen,
 Bemind van Phebus en 't gewyde Negental,
 Dewyl haar Duitsche Luit aan yder kon behagen:
 Waarom haar naam by ons vereeuwigt blyven zal,
 Nu haar vergode geest, van 't ſterfelyke ontbonden,
 Den waaren Zangberg voor dit treurdal heeft gevonden.

BARTH^s. VAN OUDEGA.

VIII.

VIII.

Hier rust de Roem van 't Land en 't Vrouwelyk Geslacht
 KATHRYN' LESCAILJE, die veel blyken heeft gegeven
 Van haar Verftand en Konft, alom geëert, geagt;
 Waar door ze heeft verdiend onfterffelyk te leven.

H. DE ROO.

IX.

Hier zonk
 De Pronk
 Der Nimphen, die, door Nederduits Gedicht,
 Den Dicht'ren, als een Noordfterr', heeft gelicht.

C: G: BRAAM.

STAATS-

STAATSGEVALLEN.

1875

STAATSGEVALLEN.

D A P H N I S H A R D E R S Z A N G O P D E V R E D E.

Is Vrede door al 't Land. De dag aan 's Hemels transfen
 Verschynt, om dit geluk, met ongewoone glansfen
 Op 't juichende aardryk, van alle oorlogszorgen vry;
 Terwyl een hemelgeur, vol heilzaame artzeny,
 Door veld en akker weid, besproeid met paerledroppen;
 De zegenryke Zon verguld de hooge toppen
 Der groene boomen en 't gebergt' met louter goud;
 't Gevogelt' kwinkleert met schellen toon door 't woud;
 En Woudheers klokke Haan, steeds spellende te vooren
 Mooi weêr en goed geluk, laat zich luidruchtig hooren,
 Met blyden kreet, die elk belooft een goed onthaal:
 Als Harder Daphnis, (lang geroemd in Leeuwendaal,
 Daar de Amstel en het Y verëenigd zaamen stroomen,)
 Bemind van Dichtlief, vroeg uit zyne Kooi gekoomen,
 Verkwikt van zoeten droom, zyn Schaapen dryft van stal;
 Terwyl ze weiden by een' zuiv'ren waterval.

4 S T A A T S G E V A L L E N .

De Vreë reeds riekende , komt hy zich nederzetten
In 't open veld , daar niets zyn' zanglust kan beletten ;
En , vindende zyn hoop en wenschen nu voldaan ,
Heft dus op zyne Fluit een Vredevelddied aan :

Op , Leeuwendaalers , op : verlaat uw kwynend treuren.
Nu mag het u , na lang verlangen , weêr gebeuren
Dat gy , ontslaagen van het oorlogs ongemak ,
Moogt veilig weezen in het veld en onder 't dak.
Geen Roofharpy zal meêr uw Zaaimans bouw verstooren ,
Zyn' arbeid schenden , noch vernielen 't goudgeel kooren ,
Dat , zwanger van geluk , de hoop was van zyn schuur ,
En 't hongrig gezin ; noch sloopen in één uur
De zorg van menig jaar , door branden en door blaaken ,
Vuur jaagende in gewydde en ongewydde daken ;
Noch dollè krygsklaroen , het oorelogs vermaak ,
Uw slaap beletten daar gy moede geeuwt van vaak ,
En 't offerlam , gewyd aan 't outer , wreed verscheuren .

Op , Leeuwendaalers , op : verlaat uw kwynend treuren.
Men zal uw schaapen niet meêr hand'len dus onzacht ,
Noch trekken tevens haar de wol af met de vacht ,
De alziende Zon , die lang zag moorden met afgryzen ,
Niet meêr in 't aangezigt met bloed bevlekt verryzen ;
Noch gy , om 't voorspook van een kwaade dag belaân ,
Met duizend angsten uit de ontrufte kooi opstaan :
Men zal voor 's middags gloed uw zoete muskadellen ,
Zo rood , als purper , van een leevend sap aan 't zwellen ,
Voor Vreëliefs mond gespaard , met ongewydde hand ,
Niet meer affcheuren ; en vertreeden in het zand ,

Met

Met al te dart'len voet, uw rype wintervruchten.
 Gy hoeft door doornen, met uw Huisgoôn, niet te vluchten
 Uit eigen Haartsteên, daar de Knaap, zo teêr gevoed,
 Van 's moeders hals gerukt, den Kryg meê volgen moet;
 Noch droeve Woudheerin door 't veld de wraak der Goden
 Om hulp aanroepen, en haar' Hoofdman by de dooden
 Opzoeken; Hoofdman, die van Landraads eed'len Stam,
 Uit haaren schoot geteeld, gewond te sneuv'len kwam;
 En 't Heldenlyk niet zyn ontbloot van balsengeuren.

Op, Leeuwendaalers, op: verlaat uw kwynend treuren.
 De weiden zullen nu, in plaats van daau, met bloed
 Niet overstromd zyn: neen: 't Geweld heeft uitgewoed.
 De Moord is zat. De Kryg en zyn vervloekte plaagen
 Verftuiven dol van spyt, niet kunnende verdraagen
 Den glans der Vredeson, met een verbaasd gerucht.
 Men hoorde hem voor nacht rinkinken door de lucht,
 Als of hy zelf zich had verkeert in dollen winden,
 Om op zyn heenevaart, voor 't laatste, te verflinden
 't Kleen overfchot, dat voor zyn klaauwen is bewaard;
 Hy rukt de boomen met hun wortelen uit de aard',
 Daar Huismans ruime Schuur aan splinters is geslaagen,
 En Heerfchaps nieuwe Stulp stond fchrap, gefchud by vlaagen.
 De Boom aan de Ooftzy van ons Erf, voor d' oud'ren tyd,
 Door Phebus, om zyn min, aan Daphne toegewyd,
 Die Phebus zelf niet kan voor zulk een' ramp bewaaren,
 Wierd op een' oogenblik berooft van al haar blaären.
 Zo fcheidde 't Oorlog met zyn vloekgevolg, op 't leff,
 Gelyk een helfch Gedrocht, gehaat uit dit Gewest.

6 S T A A T S G E V A L L E N .

Op, Leeuwendaalers, op: verlaat uw kwynend treuren.
De Landplaag is verjaagd: de Vreugd ontfluit haar deuren.

Zie Volkert zyne fchaâ, geleên door 't oorlogslot,
Herftellen, fmaakende reeds 't aangenaam genot
Der lieve Vreê, dat aardfch en hemelfch Welbehaagen;
En Rentman winft op winft genieten zonder waagen.
't Geluk rolt Bouwer nu van zelf in zynen mond,
En Vifchman in zyn net, het water vry gegont.
Voortaan zal 't heele Land van melk en honig vloeijen,
En Melkergraag verheugd zyn doorgegraasde koeijen,
By emmers boorde vol, aftappen vetten room,
Duif, zingende, het fchaap gaan melken zonder fchroom,
En Grootwyngaardenier, wiens vreugd niet is te ftremmen,
In volle kuipen van het friffe druiffap zwemmen,
En yder brengen, met 's Lands Offerschaal, in 't rond,
't Welvaaren van het Land en 't wenschlyk Vreêverbond.

Op, Leeuwendaalers, op: verlaat uw kwynend treuren.
De Landplaag is verjaagd: de Vreugd ontfluit haar deuren.

De milde Ceres fteekt haar hoofd ten veldkloove uit:
Een koorenâirkrans fiert haar hoofd, gelyk een bruid:
Zy sproeit een vruchtbaar fap op akkeren en velden,
Vol purp're drup'len der verflaagene oorlogshelden,
Die zy, waar dat ze laat haar' aasfem overgaan,
Verkeert in Tydeloos en roode Roozeblaân,
Die goelyke Amaril fchaakeert met groene olyven
Voor haaren Damons hoofd; die, fchuuw van krygsbedryven,
Haar eens zo vierig als voorheene mint en vryd,
En blyde met de Vreê zyn Bruiloft innewyd.

't Ge-

't Geheele Land schynt in een Paradys herbooren ,
 Waar dat de Vrede laat de welvaart zien en hooren.
 Men heft 'er deuntjes aan. De Beurtzang gaat in zwang.
 Men vryt 'er ongeveinsd , en trouwt uit geen belang.
 De Nimphen gaan alleen , die voor geen Saters vreezen , (zen.
 Noch 't Schaap meêr voor den Wolf. De Goudëeuw is verree-
 De Leeuw speelt stil in 't gras. Het Krygspaerd is gedwee ;
 En Heermans strydb're Haan kraait anders niet als Vreê.
 De Havik laat de Duif nu veilig trekkebekken ;
 En 't jonge Kieken zich van 's Arends vlerken dekken :
 Daar Vreëryks Boomgaard pronkt met appels van klaar goud ,
 En Veegod Pan danst , met zyn riete fluit , door 't woud.
 't Geboomte ruifcht op maat , gelyk de zilv're Vlieten.
 Het Y en de Amstel uit hun brakke kruiken gieten.
 Een lekker sap , zo zoet als 't riet van d'Indiaan :
 't Kent geen vergif. De wit gevederde Amstelzwaan ,
 Met welker verf de Vreê zo godlyk komt te blinken ,
 En door wier Pennen dat der Dicht'ren toonen klinken ,
 (Dat Tweetal Dichteren , op hun Latynsche Lier ,
 Steeds aangeblaazen van Apolloos god'lyk vier ,)
 Slaat haare wicken van elkaâr , en zingt , langs 't water ,
 Een vrolyk Vredelied met aangenaam geschater.
 De Veegod luiftert bly naar 't geen hun zangtoon meld ,
 Welke aan den Vogel meê de onsterfelykheid voorspelt.
 Op , Leeuwendaalers , op : verlaat uw kwynend treuren :
 De Landplaaig is verjaagd : de Vreugd ontfluit haar deuren.
 Looft met eerbiedigheid de Godheid van dit Land ,
 Die 't Oorlogshydra klonk , met yf'ren vuift , aan band.

Wyd aan de Vreëkapel uw dankbaare offervieren.
 Wilt, met Olyveblaân en Palm, 't Altaar versieren.
 De rei der Priest'ren tredt met dankgebeden voor.
 De Heemraân volgen hen, met al de Buurt, naar 't Koor;
 Die wyze Heemraân, de eer en stof van uw gedichten;
 Die Vredevaarders, voor wiër deugd de Nyd moet zwichten.
 Hun yver voor uw rust en welstand aangewend,
 Met hunne Naamen en hun Deugd, alom bekend,
 Steeds zullen zyn geroemd aan alle vier de Winden,
 Zo lang 'er Vlaggen met drie Kruisfen zyn te vinden,
 Die, door hun voorzorg, tot de Koopvaard uitgeruft,
 Een' schat invoeren, ver gehaald van Kust tot Kust.

Op, Leeuwendaalers, op: verlaat uw kwynend treuren.
 De Landplaag is verjaagd: de Vreugd ontsluit haar deuren.

Zo lang zong Daphnis, in zyn' lust noch yver moê,
 En, wydende zyn Fluit aan Amstels Goden toe
 In 't aanschyn van de Zon, (die reeds begint te daalen,
 Zo schoon, zo heerlyk, als zy oprees met haar stralen;
 Om mede op haare beurt, met Thetis, 't Vredeseest,
 In 't blinkend Zeevertrek, te vieren bly van geest;)
 Brengt hy zyn vee op stal: 't heeft d'avond reeds gerooken.
 Hy voegt zich by den Rei, om 't vredevuur te stookten.
 't Vermaak is algemeen, en Vrede alom het woord;
 't Is niet als Vrede! Vrede! en Vreugde dat men hoort.

MDCXCVII.

Z E G E Z A N G
 O V E R D E
 T R I O M F E E R E N D E
 B O N D G E N O O T E N
 B Y H O O G S T E T .

Is tyd: men wyde aan God, op dank'ren toon en wys,
 Het blyde Zegelied, zyn grooten naam ten prys;
 Terwyl myn Zangheldin, aanbiddende de ftraalen
 Dier fchoone dag, waar op de Helden zegepraalen,
 Van verre nadert, daar des Hemels yz're vuiſt
 Al tevens 's vyands magt en wapenen vergruiſt.

De groote Zonnevorſt, gewoon te triomfeeren,
 Die met een ſtraalkroon om zyn hoofd, durſt God trotſeeren,
 En, nooit verwonnen, zelf zich onverwinlyk acht;
 Voor wiens hoogmoedige en heerſchzuchtige oppermagt,
 Een waereld is te klein; meent, door zyn yd'le glansfen
 Verblind, dat zyne wil bepaalt alle oorloogskansfen,

B

Als

Als of al 't aardryk, in zyn op- en ondergang,
 En winden, zee en lucht afhingen van zyn dwang.
 De nederlaage onlangs by Schellenberg geleden,
 Daar hy den Beyërvorst, van trouw en pligt getreeden,
 Door zyne list misleid, poogde in zyn euveldaân
 Te sterken; kon hem niet geneezen van dien waan.
 Hy zoek by Augsburg vry het overschot te dekken,
 Om, 't krygsgeval ten trots, op nieuw versterkt, te trekken
 In 't bloedig oorlogsveld; waar in hy 's Keizers val
 Reeds zeker acht, en zich den meester van 't Heelal, (ten
 Den Keurvorst op den troon van 't Duitfche Ryk, wiens krach-
 Hy reeds vernield waant door hun zaamgevoegde magten:
 Maar is 't myn Zangeres geëorloft toe te treên,
 Met diepe eerbiedigheid, in Gods verborgenheên?
 Zy ziet hoe 's Hemels Wraak, door yvervuur aan 't branden,
 Het vlammend flagzwaard zwaait in de opgeheven handen,
 En dreigt den Dwingeland met zulk een zwaaren slag,
 Die al zyn krygsmagt zal verflaan op eenen dag:
 Zy zweeft reeds vaardig door zyn benden op haar wicken;
 Terwyl de dag, dien Gods besluit baart, raakt aan 't krieken,
 En voert een bloedvlek, die hun allen ramp voorzeid,
 Op 't voorhoofd; daar hy, als een zegeboô, verspreid
 Een ongewoonen glans in 't heir der Bondgenooten.
 Dit heilig voorfpook komt der Helden moed vergrooten.
 Zo wekt hen God ten ftryd, en streeft hen luchtig voor
 Met zyn genadelicht, en wyft hen 't veilig fpoor.
 Zo dekte hy welêer zyn volk voor Pharoos oogen,
 Die zelf met al zyn magt verging in 't heilloos poogen.

Des Franfchen Pharoos heir , omvangen met een mift
 Van naare nevelen , daar 't op geen aanval gift ;
 Voelt zich , door 't leger van den Bondgenoot , verraffen ,
 Door ongebaanden weg , moeras en waterplasfen
 Gevoerd ; daar 't aanvalt , daar 't verwint en triomfeert.
 De Britfche Veldheer ziet , waar hy zich wend of keert ,
 Dat de Opperlegervoogd des Hemels zyne zinnen ,
 Zyn arm en wapenen beftiert in 't overwinnen.
 Hy dekt hem met zyn fchild , uit eeuwig diamant
 Van zyn voorzienigheid geklonken ; daar zyn hand
 Gefchikt fchynt om den fchrik des aardryks in te toomen.
 't Is nu met al zyn magt en Helden omgekoomen.
 De Donau word geverwd van Franfch en Beyërfch bloed :
 Al de oever is gedekt met lyken , en zyn vloed
 Schynt thans in 't roode Meir , voor duizenden , herbooren ;
 Daar wagens , paarden en hun ruiters in verfmooen ,
 En 't woedend Vrankryk , dat hoogfteig'rend Babilon ,
 Veel laager daalt als 't klom met zyn gewaande Zon.
 Zo fnuikt het Godlyk recht hen , die al 's waerelds bergen
 Bestaan te ftaap'len op elkaâr , om hem te tergen ,
 Daar hy , wiens glory vloog langs aarde , zee en lucht ,
 Nu onder eenen berg van Heldenlyken zucht ,
 Uitbraakende het bloed , te gulzig ingezwoegen ;
 Daar de Overwinnaars ftout de vluchtende vervolgen ,
 En zo veel Benden en Krygshoofden , in den nood ,
 Met hun gevangenis , voorkoomen hunnen dood.
 Zelfs de Opperveldheer fiert Held Churchils zegewagen.
 't Keurvorftelyke Hoofd van Beyëren , de flagen

Van 't krygsloot ongewoon , beproeft te wel hoe wrang
 Hen de ontrouw opbreekt in zyn eigen ondergang :
 't Verloog'nen van zyn Heer , 't verbond , zo dier , gebrooken ,
 Is , in 't verlies van al zyn Landen , dier gewrooken .
 Hy hoor nu , bang te moê , het kraaijen van den Haan ,
 Wiens spooren hem eerlang in 't wroegend harte slaan . (len,

Nu mag gantsch Duitschland , lang verdrukt , weêr adem haa-
 De Keizerlyke Kroon in hooger daglicht praalen ,
 Wiens bleekbesturven goud verkrygt een schooner gloed ,
 En leevendiger verw door 't vyandlyke bloed .
 's Ryks Adelaar herwint zyn uitgerukte veeren ,
 Zyn wieken klappende in 't gelukkig overheeren ,
 't Licht vierende van zulk een zegenryken dag ,
 Die aan al 't Aardryk baart verwond'ring en ontzag .

De Helden , ziende al 't Fransch en Beyersch Heir verflagen ,
 Ontgespen 't harnas , om eerbiedig op te draagen
 Aan God , die voor hen heeft in 't legerspits gestreên ,
 De glory van zo veel bevochten krygstrofeên
 En oorlogsbuit : zy doen , door heilige offerhanden
 Van plegtige gebeên , de veldaltaaren branden ;
 Daar alles juicht van vreugd , en zy , nooit juichchens moê ,
 Hem zwaaijen 't wierook van hun lofgezangen toe .
 't Geschut , van 't doodlyk lood ontslagen , laat zich hooren ,
 Daar 't bulderende baart een zegekreet in de ooren .
 De krygstrompet , schalmei en trom slaan nu gelyk
 Het dankbaar zegelied , op een triomfmuzyk .
 De Helden , die in 't heerst des stryds verlooren 't leeven ,
 Om hunne dapperheid , in 't hoog gestarnt' verheven ,

Gaan

Gaan op dien blyden galm, ten rei in 't eeuwig licht,
 Terwyl de zege is aan hun dierbaar bloed verplicht.
 De Donau, Ryn en Maas, zo lang beroerd door 't loeijen
 Der krygsörkaanen, zien we in 't eind weêr veilig vloeijen,
 Daar zy des Hemels hulp, den moed en heldendeugd
 Van hun Verlosfer diep erkennen, vol van vreugd,
 Een vreugd, die zwelt en springt ver buiten hunne boorden,
 En, met de snelle Faam, vliegt naar al 's wacrelts Oorden,
 Daar al wat deelt in dit doorluchtig oorlogslot,
 Door wapens of gebeên, geeft de eer alleen aan God.
 't Ontroerd Europe mag geruft op Vrede hoopen,
 Zo ze is door zege op zege en 's vyands bloed te koopen.

Den XIII^{den} van Oogstmaand,
MDCCIV.

H E T

VERLOST EUROPE,

Vrygevochten aan den Donau, door het Leger der

BONDGENOOTEN.

't **B**enaauwd Europe, als een Andromeda, te snood,
 Door Vrankryks Hofharpy verdrukt, van hulp ontbloot,
 Daar ze, aan zyn praalbeeld is, als aan een rots, geklonken,
 Poogt t'haarer hulp in moed en deernis elk te ontvonken.
 Wie red de bange, in groot gevaar, voor 't monsterdier?
 Een Britsche Perzeus, sterk genoopt door edel vier,
 Met Englands Pallas schild gewapend, aangevloogen,
 Bestryd het Roofgedrocht, dat vuur en vlam ten oogen
 En keel uitspuuwende, vergeefs zich weert met smart:
 Terwyl de Held, met wond op wond, het treft in 't hart;
 Daar 't, brullende van spyt zyn klauwen ziet ontrukken
 De schoone Bruid; die 't, na lang zuchten, mag gelukken,
 Dat zy, ontketend, haar Verlosfer vrolyk groot
 En dankt, verplicht aan zyn doorluchten heldenmoed;
 Terwyl zyn glory langs 't Heeläl praat ongeschonden,
 En de Oorlogsfaam zyn lof trompet met duizend monden.

O P

OP DE
 NEDERLAAG
 DER
 FRANSCHEN;
 OVERWONNEN BY HOOGSTET.

De Fransche Dwingeland, wiens wreev'le hovaardy
 Braveert alle aardfche magt, en 't Goddelyk vermoogen,
 Schent Spanjes kroonrecht, drukt Germanje, en onbewoogen,
 Dreigt hy den Donau, Ryn en Maas, met flaverny.

Dus dingt hy naar de kroon van 's waerelds Monarchy,
 Schoon God en 't heilig recht in 't aanzigt word gespoogen,
 Door duizend euveldaan, en bloedige ooreloogen,
 Als een geweetens beul en wreede roofharpy.

Maar hy, die dacht dat nooit zyn gloryzon kost daalen,
 Spyt aller Helden kracht, ziet thans zyn trotsche ftraalen
 Met fchand' verduift'ren door de krygsmagt van een Vrouw.

De Britfche Ryksvorftin, de roem der Bondgenooten,
 Vernielt zyn heir te land, verwint op zee zyn vlooten,
 Herstelt het Duitfche Ryk, en ftraft gefchonden trouw.

OP DE

OORLOGSZEGE

VAN DEN JAARE MDCCII.

Juicht Nederlanden; juicht, met uwe Bondgenooten,
Gy, die lang hebt getreurt om 't kwynend Vaderland.
De aaloude Krygsdeugd, die uw Vryheid hield in stand,
Herleeft vol glory in uw Legers en uw Vlooten.

Wat wint ge al Steden? wat al Vestingen en Slooten?
Terwyl men 't Fransche Heir verduurt, of overmant,
De zee van schuimers vaagt, des Vyands Vloot verbrand,
En ryken buit ontruk, ten schrik van Waereldgrooten.

Dankt, dankt den Hemel voor dit onwaardeerbaar lot,
Die voor uw Grenzen waakt, den Aartstieran bespot,
En laat in 't licht van zyn vermeet'le zon verdwaalen.

Zo leert gy, God ten prys, betrouwen op zyn magt;
God, die Vorst Willem als uw steun en oorlogskracht
Wegrukte, op dat ge alöm door Hem zoud zegepraalen.

VREE-

VREËVERBOND
TUSSCHEN DEN
K O N I N G
V A N
GROOTBRITTANJE,
E N D E
S T A A T E N
D E R
VEREENIGDE NEDERLANDEN.

Het stompgeschaarde krygszwaard, zat
Van 't broederlyke bloed te zwelgen,
En gruwzaam woeden en verdelgen,
Schynt nu van fryden afgemat:
Het schrikt en beeft zelfs voor het schenden,
Met branden, blaaken, aangerecht
In 't gruwelyke zeegevecht,
Op moordtooneelen van elenden:

C

En

En 't naaberouw looft zucht op zucht
 Om al 't onschuldig bloedvergieten,
 Dat als een zee in zee kwam vlieten,
 Verzeld met zulk een krygsgerucht,
 Dat noch de stranden en onze ooren
 Als dreunen doet van slag op slag.
 Men schein 't geluid der laatste dag
 In 't dond'ren van 't geschut te hooren.
 Noch kwam naa zulk en zecörkaan,
 En donkere onweërs regenvlaagen,
 Toen 't voorspoedslicht begon te daagen,
 Een vredekallemte op te staan:
 Want of door magt van scheepskartouwen,
 En heldenkracht op zee, het Land
 Als een Salmander in den brand,
 Tot viermaal moedig is behouwen,
 Het zocht al evenwel naar rust,
 Met moeite, in ongeruste tyden,
 Waar door het vuur van broederstryden
 Nu met de Vrede is uitgebluft;
 Die alle treurige onderdaanen
 Was tot een trooft en toeverlaat,
 Om dat de voorzorg van den Staat
 Nooit laat den weg tot vreë te baanen.
 Dies brak die zon, voor ons gezicht
 Zo lang in duifternis verdweenen,
 Door 't oorlogs dikke nevels heenen,
 En straalde uit Neerland met haar licht

En glans in koning Karels oogen.

Dit vuur boog hem tot eendrachts min;
En heeft hem uit zyn hert en zin
De krygsluft onverwacht getoogen.

Nu zingt myn zangheldin, hoe goed
En lieflyk is 't altyd bevonden,
Dat broeders niet elkander wonden;
Noch met hun eigen dierbaar bloed
Het kleed van Eendracht meêr bevlekken,
Tot ramp en onderling bederf,
Terwyl de witte vredeverf

Het zuivert van de roode plekken!

Dit geeft het Schip van Staat weêr lucht,
Om ruimer over zee te zweeven,
En doet de Koopmanschap herleeven,
Die lang heeft moedeloos gezucht.

'k Zie reeds een groot getal van fcheepen,
Onlangs tot rooven toegerecht,

Nu fchuw van vyandlyk gevecht,
Niet meêr de bloedvlag met zich fleepen:

Maar met een rykgelaaden vracht
Uit al des waerelds oorden keeren,
En Holland d'Overvloed verëeren.

Zo word zy weêr ten troon gebragt,
Met Neering, Welvaart aan haar zyden,
Twee speelnoots van die braave bruid,
Waar aan zy mild een' fchat deelt, uit
Haar ryken fchoot, in vredenstyden.

S T A A T S G E V A L L E N.

Dus word het Vaderland vervarft,
 Verkoelt en overfloort van zegen,
 Als met een frifchen dauw en regen,
 Naa dat het was zo zwaar gearft
 Of 't in verdrukking fcheen te fmooren.
 Zo is dan eind'lyk uit een' damp
 Van fmaad en veelerleijën ramp,
 De voorfpoed en 't geluk herbooren.
 Noch werde eerlang dit heil vergroot!
 Het doe de vreëylag breeder waaijen,
 Om welke Vrankryks Haan zal kraaijen,
 Gedwongen van den grootften nood
 Door 't nieuw verbond der Britfche landen.
 Dan ziet men gantsch Euroop' hersteld,
 En 't oorlogsmonfter met geweld
 Geboeid, geleid aan ftaale banden.
 Doch nimmer worde 't broederzwaard,
 Nu neêrgeleid, weêr opgegreepen;
 Nooit weêr tot ftryden fcharp geflepen;
 Maar blyf voor eeuwig ftonpgefchaard,
 En bloedzat roefften in de fchede.
 De Hemel vefte deeze Vrede!

*Afgekondigd in den Haage,
 den VI^{den} van Lentemaand,
 MDCLXXIV.*

DE
ZEGEPRAALENDE
V R E D E.

Janus Kerk word toegeslooten:
Vorft Augustus eeuw verfchynt.
Schoone Europe als afgepynt,
In 't gevecht gefchend, verftooten,
Schikt zich weêr in zulk een fchyn,
Zo als zy welêer Jupyn
Kon bekooren en behaagen.
Dus komt, naa dien Krygsörkaan,
Weêr een ftille lucht te ontftaan;
En de goude Zon, in 't daagen,
Sleept een oegft van zegens meê;
En, met d'Overvloed, de Vrcê,
Die met hertverkwikb're geuren,
De aangenaame Lent' gelyk,
Geeft van haar vermoogen blyk.
Zy verdryft het klaagend treuren,
Van 't benaauwde Vaderland.
Mars, geketend door haar hand

Voert zy, in het triomfeeren,
 't Gantsche Neêrland om ten toon,
 Daar zy juichen om zyn hoon,
 En haar in die glory eeren,
 (Van het stryden moê en mat)
 Als een onwaardeerb'ren schat.
 Zy verjaagt alle oorlogsdampen.
 Het Bedrog, de Twist, 't Geweld,
 Vliên voor haar van 't open veld;
 En de Nyd, die alle rampen
 Baarde, met dien oorlogsbrand,
 Legt zy, zegeryk, aan band.
 Even als de zon elks oogen,
 Van geen nevelen bedekt,
 Door haar schoonheid tot zich trekt,
 Haalt zy, krachtig van vermoogen,
 Met haar glans en godlyk licht,
 Tot haar yders aangezicht:
 Daar elk knielt voor haare voeten,
 Wyl zy varfche olyveblaân,
 Strooit met voorspoed overlaân,
 Om geleden schaâ te boeten,
 En de bitt're tegenspoed
 Word met winst op winst verzoet:
 Neering, Welvaart, in elenden
 Neêrgedrukt van 't wreede zwaard,
 Heft zy weder op van de aard'.
 't Gruwzaam moorden, blaaken, schenden,

Slaagen, ftryden, hebben uit:
 Al het woeden is gestuit.
 Zie de Schipvaart nu ontluiken
 Van de kwelling die zy leê:
 Want zy ziet niet meer de zee
 Tot een oorlogsveld misbruiken,
 Daar vaak Hollands zeegezag
 Streek den roem van slag op slag,
 Als Neptunus zelf moest beeven
 Van al 't dondren reis op reis,
 In zyn kristallyn paleis,
 Als of rots op rots gedreven
 Tegen een met ftoot op ftoot,
 Al de waereld bragt in nood.
 Nu verheft hy uit de baaren,
 Die hy met zyn zeeftaf klooft,
 Vry van zorg, het gryze hoofd:
 Een olyfkroon dekt zyn haaren,
 En zyn opperheerschappy
 Strekt tot nut der Koopvaardy.
 Dies mag yder veilig vaaren:
 Overal is ftrand en kuft
 Onbekommerd en geruft,
 Daar geen roofgedrochten waaren:
 Maar het heilig Vreêverbond
 Vliegt 'er voort van mond tot mond.
 't Zeenat staakt het droevig bruiſchen,
 Nu het vreeslyk moordgefchut

S T A A T S G E V A L L E N .

Is vernageld en onnut,
 En men hoort in 't lieflyk ruischen,
 Vry van 't smartende verdriet,
 Een bekoorlyk vredelied.
 't Graazig land, door strydb're paarden,
 En een onverwinb're magt,
 Overwonnen en verkracht,
 Kent geen spiesfen meer noch zwaarden;
 En musket, trompet, en trom,
 Zyn 'er door de Vrede stom:
 't Slaat weêr aangenaam aan 't bloeijen.
 Vruchtbaarheid is overal
 Op het veld, en in de stal:
 En de vette olyven groeijen
 Daar de Vreë haar adem zend.
 Alles blyft 'er ongeschend.
 Ceres moest meê 't woên bezuuren,
 't Vloeken des Soldaats uitstaan:
 Maar met overmaat van graan
 Vult zy nu de holle schuuren;
 't Akkerland draagt mild genoeg.
 't Wapenstaal is spade en ploeg.
 Daar de Vredeson komt schynen,
 Tiert de wyngaard, plat getreên,
 Met meer weelde dan voorheen.
 Bacchus schenkt een zee van wynen,
 't Groeizaam gras een gantschen stroom
 Vette boter, kaas en room.

Knaap en Nimf, met luchte zinnen,
Gaan, op luit en veldschalmei,
Naar den ouden zwier, ten rei.
Satyrs, Boschgoon en Godinnen
Zien den barschen Kryg verjaagd,
En haar vryheid ongeplaagd.
't Pluimgedierte, dat verschoolen
Voor het oorlogsondier lag,
Springt, vervrolykt, voor den dag
Uit zyn winkelen en hoolen,
Nu de ruimgebaande lucht
Is gevaagt van 't krygsgerucht:
't Valt vernoegd aan 't kwinkeleeren:
Met een dartelenden klank
Weet het zulks de Vrede dank:
't Wascht en schud en droogt zyn veeren,
Even moedig, even fier,
By het vreugdig vredevier,
Daar Bellone, dol en dronken
Van het dierbaar menschenbloed,
Zo uitzinnig als verwoed
Springt in 't midden van de vonken,
Door de teertonvlam verteerd,
En in rook en wind verkeerd.
Dus is 't Land van haar ontslaagen;
Daar de zon van Eendracht straalt,
En de Vrede zegepraalt
Op haar gloryryken waagen,

D

Schoo-

Schooner als ooit de Aarde zag
 Voert z' haar luister in den dag.
 Eeuwig blyf zy dus verheeven,
 Die in 't magtig Amsteldam
 Onverwacht haar opkomst nam,
 Daar haar trouwste helpers leeven,
 En de Burgervader HOOFT
 Nimmer word genoeg geloof;
 Die met yver, zorg en slaaven,
 Als een Kato in den Raad,
 Streed voor 't heil van onzen Staat.
 't Y waardeer zyn groote gaaven,
 En onsterfelyke deugd:
 't Zwemt nu in een zee van vreugd;
 't Is door hem verlost van plaagen:
 Want de nieuwgetemde Mars,
 Nu niet wrevelig noch bars,
 Leit 's Lands Vryheid geen meer laagen.
 Al zyn hoogmoed is gedwee
 Op het wenken van de Vree.
 Nimmer word' zy weêr verftooten!
 Dat haar word' van duurzaam goud
 Haardsteede en altaar gebouwd!
 Janus Tempel blyf geslooten,
 Zo lang als het starrelicht
 Voor den glans der zonne zwicht.

STAATSGEVALLEN. 27

OP DEN HEERE
PRINSE VAN ORANJE;
TRIOMFEERENDE
IN
ENGLAND.

De *Oranje Zon*, wiens glans alle and'ren glans doet daalen,
Vandaar ze in 't Ooft verryft, tot daar ze in 't West houdt stand,
Genoopt, geleid, gesterkt, bewaard door 's Hemels hand,
Maakt Aarde, Lucht en Zee verwonderd van haar straalen.

Dit Licht, onmoog'lyk in zyn loopbaan te bepaalen,
Trekt alle nevels op van 't kwynende Engeland,
Daar 't voor de *Vryheid en Geloof* den standaard plant,
Om voor het recht van God en 't Volk te zegepraalen.

't Gelukt den Veldheer: 'k zie zyn onverzaagden moed;
Van duizend duizenden verwelkomt en begroet
Als Wetherfteller en Verlosser van Brittanje,

De Hoop van Sion, en de Zweep der Dwinglandy,
Den Schrik des Rykstyran en Vrankryks Roofharpy,
Die zich reeds blind zien aan de Heilzon van *Oranje*.

MDCLXXXVIII.

D 2

O P

OP DE

LANDING

VAN

KONING WILHEM,
IN HOLLAND.

Wat Godheid red den Vorst op Hollands Kust voor stranden
Door ysklip mist en zee, zelfs tegens eb en vloed,
Hoe zeer ook tegen hem de Vorst des Afgronds woed,
En 's Waerelds vloeken op zyn leeven zaamen spanden?

God, zyner Vaad'ren God, draagt zyn Gezalfde op handen
Voor welkers heilige eer hy 't zwaard zwaait, vol van moed,
En voor Beschermmer des Geloofs alöm begroet,
Legt hy het Ongeloof en Dwing'landy in banden.

Zo komt die Christen Mars met zege herwaarts aan,
Daar de Elementen tot zyn dienst gehoorzaam staan,
Als of Natuur ze alleen voor hem behield in weezen.

De Lucht, de Zee, de Wind zyn buigzaam, de Ysklip finelt
Voor zyn gezicht, de Mist klaart op voor deezen Held,
En alle licht daalt voor zyn Zon, zo hoog gereezen.

MDCXCI.

OP

O P D E N H E E R E

M^R. CORNELIS DE WIT,BURGERMEESTER DER STAD DORDRECHT,
RUWAARD VAN PUTTEN, ENZ.

Wie Heer CORNELIS wil beschouwen in zyn dood,
 Bezie zyn leeven eerft, daar zo veel nut uit vloot
 Voor Hollands recht en roem; die moedig met den degen
 De winst op Chattam heeft zo gloryryk verkregen,
 En 't Land op Zee behiel in 't barnen van dien tyd;
 Eer hy van Staatsgezach ontbloot wierd door de Nyd,
 En 't toemelooze graauw 's Mans heldendeugd, 's Mans daaden
 En Burgermeesterschap dus onverdiend vertraaden,
 Toen 't heilig recht, verkeerd door leugen, wrok en list:
 Hem zag geboeid en zyn gebleeke trouw betwift.
 't Geweld deed in zyn dood van schrik al 't aardryk beeven,
 De Zon verfmolt van rouw op 't fterven van dat leeven;
 De zwaarste schade en fmart voor vryheid en voor Staat,
 Gefchonden al te vroeg, beklaagd, beschreid te laat.

M D C L X X I I .

D 3

O P

OP DEN HEERE

M^R. JOAN DE WIT,

RAADPENSIONARIS

VAN HOLLAND, ENZ.

Als 't opgeruide volk floeg, met den moord, de handen
 Aan Hollands Steunpilaar, het heil der vryë Landen,
 Aan d'onbevlekte WIT, dien Cato van den Raad,
 Toen viel, helaas! met hem zo groot een licht van Staat
 Als in alle eeuwen op het aardryk kwam te daagen;
 Een Cicero, die de eer der Vryheid heeft gedraagen:
 Zy sprak door zynen mond, en leefde door zyn zorg;
 Hy sturf in haaren dienst, en gaf zyn bloed tot borg,
 Dat bloed door flinkfche wraak zo trouweloos vergooten
 Waar in 's Lands wysheid, hulp en vroomheid was geflooten.
 De moord fchond 't dierbaar lyf: 't gemoed bleef onverzeerd,
 Dat vry van fmet en fchuld, den tyd en dood braveert,
 Terwyl de Nyd zelfs fchreit by 't afgeknaagd gebeente,
 En 't naberouw doorwroegt 's Lands kwynende gemeente.

MDCLXXII.

HOL-

H O L L A N D S

T R E U R K L A G T.

Terwyl de sterke Franfche magt,
 In 't hart van Holland zoekt te breeken,
 Begint myn Voedftervrouw haar klagt
 Voor yders ooren uit te fpreeken,
 En zegt; ik ben door angst benard,
 Ik ftaa op waggelende ftylen,
 Van hoop ontbloot, door vrees verward,
 Gaat lof en luifter van my ylen.
 Myn onderdaan, gy waart verblind,
 Toen gy die sterke fteunpilaaren
 Van wit albaft, zo gantfch ontzind,
 Myn troon ontrukte, ó onërvaaren
 En misgeleide domme fchaar!
 Nu moet gy wel met my beklaagen
 Deez' gruweldaad, nu al te waar
 Het naberouw u komt te knaagen.

Maar

Maar ach! was 't noch niet al te laat!

Ik ga, bykans met u te gronde

Wyl u Gods wraak voor 't voorhoofd flaat,

Om 't pleegen van die snoode zonde.

Gy troft u zelve diep in 't hart

Toen gy met moordgeweer dorft treffen

Hun harten, die door moeite en fmert,

My hielpen op den ceitroon heffen.

Hun trouw bleek klaar ter zee en land;

Zy fchraagden my met raad en daaden:

Maar de ontrouw kreeg haast de overhand,

Om trouwe Raaden te verraaden.

Van oproerpreekers opgehitft,

Sloegt gy te godloos aan het muiten.

Deez' brand wierd eerder niet geflist

Voor dat myn fchaâ daar uit kwam fpruiten;

Door 't ftorten van het landverraad

Op de onbefmette witte zielen,

Die gy (wie fchrikt niet van die daad?)

Gantsch onregtvaardig dorft vernielen;

En dat in 't aanzien van myn hof,

In 't edelft vlek van 's Graavenhaage,

Nu vuil bevekt; waar uit de ftof

Zyn oorfprong neemt van al myn klaagen,

En de onverwinnelyke smaad
 Van 't onheil dat my nu komt drukken.
 De Hemel straffe vroeg of laat
 De bronaâr van deez' gruwelstukken!
 Geen monfter was ooit zo verwoed.
 De steenen tuigen 't, die noch steenen
 Door 't overlaaden brein en bloed.
 't Is wonder dat noch de aard' de beenen
 Van zulke menschemonsters draagt;
 Dat zy, om deezen te verdelgen,
 Haar openscheuring noch vertraagt
 Om hen rechtvaardig in te zwelgen.
 Ontmenschte mensch! gy hebt gedood
 (Wee u!) oprechte en trouwe Heeren
 Van welkers hulp ik staa ontbloot,
 Om 't oorlogsönheil af te keeren.
 't Geluk neemt nu een droeve keer.
 De Vryheid, daar ik op mogt brallen,
 Is met haar' troon gestort ter neêr,
 Toen 't zuiver Wit my is ontvallen.
 Waar berg ik my van angst? ach! ach!
 Wie ziet niet dat ik gaa verloren?
 'k Heb reden tot dit treurgeklagh.
 Den krygsliên, tot myn hulp gekooren,

E

Trof

S T A A T S G E V A L L E N .

Trof vrees noch schrik voor kruid of lood,
 Voor lyf en goed, voor vrouw en kind'ren:

Zy stelden voor 't gevaar zich bloot:
 Maar dat nu 't weêrbiên doet verhind'ren,

Ontstaat uit ingebonden magt.

Door order gaan zy uit hun posten,

Hoe vast en sterk, op welkers kracht
 Geen vyand ooit musketschoot lofte .

Zy laten 't krygsgevaarte, en vliên
 Eer dat hen vyand komt belaagen.

't Is ver van wederstand te biên,
 Daar 't loopen eerder is als 't jaagen.

De onnooz'le Deugd, aan 't roer van Staat,
 Word noch van valsche vlejers monden

Verleid door kwaaden raad en daad.

Zy sinnedden al voor lang die vonden,

Tot terging van des Hemels wraak.

Oranje, zie vry uit uw oogen,

Eer dat het kwaad u vaardig naak.

Gy word, al weet gy 't niet, bedroogen.

De schyn slechts van de heerschappy,

De schyn alleen word u gelaaten:

Maar met uw magt begeeren zy,

Vertreên de eer, en trouw der Staaten,

Meinedig, stout en overvals,
 My in een snoode hand te langen,
 Die om myn vrygevochten hals
 Het juk van dvinglandy zou prangen.
 Ik slinger blindlings in een zee
 Van veelerley rampzaligheden.
 U naakt, zo wel als my, het wee.
 Ik zie 't; het volgt met wyde schreden;
 O Vorst! gy gaat met my te grond,
 In 't schip dat door uw hand moet vaaren.
 Het water is al aan den mond.
 Zie uit met my in de onweërbaaren,
 't Is tyd dat gy uw oogcn slaat
 Op de yslykheid van die gedrochten,
 Die my, en 't gantsche schip van Staat,
 Uit blinde staatzucht lang verkochten.
 Dit zyn de vrienden van uw hart.
 Ontflaa u van die gruwelpeften,
 Wier boosheid alles heeft verward,
 Om op myn puin hunn' staat te vesten:
 Of anders zie ik in de elend'
 Van myn rampzalig lot geen end.

MDCLXXII.

D E

V E R D R U K T E
V R Y H E I D

A A N

A M S T E L D A M .

Help my in myn nood befchermen;
Berg me, o magtig Amfteldam!
Dat met yders nood en kermen
Altoos mededoogen nam:
Waar door uw beroemde Muuren,
Buiten hooffche flaaverny,
Reezen boven uw gebuuren,
Van hunn' haat en nyd niet vry.

'k Ben

'k Ben van roofzieke Aardstierannen,
 Tegen 't recht der volken, snood
 Uitgeplonderd, uitgebannen,
 En van speer en hoed ontbloot.
 Och! ik kan geen schuilplaats vinden,
 Nergens in gantsch Nederland,
 Dat wel eer my trouw beminde;
 Dat my rustig bood de hand,
 Alles om my durfde waagen,
 Met een onverfchrokken moed,
 Haave en Erve, Vrienden, Maagen,
 Vrouw en Kind'ren, zweet en bloed;
 Om, bevryd van slaafische banden,
 Nimmer lenden, nek, noch keel,
 Naar den wil der Dwingelanden,
 In het afgeschud gareel
 Weêr te vlyën; maar steeds de ooren
 Op te steeken, als een Volk
 Vry gevochten, vry gebooren,
 Vreemde noch zwaard, noch dolk.
 Maar o Eeuw! o Tyd! o Zeden!
 Daar myn luister niet meêr fchynt,
 En 't Gemeenebest vertreeden,
 Als een ademlooze, kwynt.
 'k Zie myn Leeuwetuin verkeeren
 In een Roof- en Wolfenest,
 Vol van Luipaards, Tygers, Beeren,
 Van uw reuzel vet gemest.

S T A A T S G E V A L L E N .

Holland fchynt my minft te kennen,
 Meeft verblind door eigenbaat.
 Haave en privilegie fchennen,
 Of 't een Grondwet waar van Staat;
 Rechten, Wetten, Willekeuren,
 Dier geftaafd van eeuw tot eeuw,
 Te verlooch'nen, of te fcheuren;
 Op het hart van Neêrlands Leeuw,
 Tot den bloedé als afgestreden,
 Lang gepynd van ongeduld,
 Zelfs tot barftens toe te treden,
 Daar hy bang van weedom brult;
 Zag ik lang met bloedige oogen,
 Daar ik fchandelyk verkracht,
 Nergens, nergens mededoogen,
 Als alleen by u verwacht.
 Schoone Paerel van Europe,
 Schutsvrouw van 't Gemeenebest,
 Al myn overige hoope!
 Red my, berg my voor de Pest,
 Die van over zee kwam landen,
 Om myn droevig overfchot
 Noch te ontrukken uwe handen,
 En uw fieren nek, (dat God
 Wil verhoên!) in flaavernyë
 Meê te fleepen; en uw Bruid,
 De overfchoone Koopvaardyë,
 Als een langgehoopte buit,

U te ontschaaken, en de straalen
 Van uw goude Wapenkroon,
 Waar het mooglyk, te bepaalen,
 Welkers glans, zo ryk als schoon,
 Blinkt in al des waerelds oorden,
 Met de Zon, in 't aangezicht.
 't Oosten, 't Westen, Zuiden, Noorden,
 Kennende uw gezegend licht,
 Zal uw glory uitrompetten,
 Als ge, o groote Waereldstad!
 Uw aloude Recht en Wetten
 Boven goed en leeven schat.
 'k Wierd wel eer van de Amsteldammers
 Trouw gehuisvest, kloek hersteld,
 Braaf gehandhaafd, na veel jammers,
 Tegen 't onbefuisd geweld.
 Laat op nieuw uw Burgervaders
 Waaken, en hun heldenmoed
 Niet verflaauwen in hun aders,
 Hoe de Laster brulle en woed',
 En de Ondankbaarheid met dreigen
 Hen begrimme op 't onvoorzienst:
 Dit 's den Dwingelanden eigen,
 En het loon voor trouwen dienst.
 'k Zie, met 't water op de lippen,
 Zo u eens de toom ontglyd,
 En my laat uw hand ontslippen,
 Och! gy zyt my eeuwig kwyt.

Dan

S T A A T S G E V A L L E N .

Dan zult ge al te laat beweenen,
 (Ziende door het loos verdek
 Van 't geveinsde Koorkleed heenen,)
 Met een neêrgeboogen nek,
 Myn verlies; daar u het treure
 Na het overöud gebruik,
 Op myn graf niet zal gebeuren
 Als slechts steelswyze en ter sluik;
 Daar ge in hoop'looze ongenuchten,
 Eind'lyk steun noch uitkomst vind,
 Maar myn afch, met al uw zuchten,
 Weggeworpen in den wind.
 Schuuw dan noch in tyds de laagen,
 U en my gelegd: hou stand,
 Met de Catoos onzer daagen,
 En de Brutusfen van 't Land,
 Uw getrouwe Burgerheeren.
 Zo zult ge eind'lyk triomfeeren.

MDCLXXII.

STAATSGEVALLEN. 41

OP HET VERTREK

VAN DEN DOORLUCHTIGSTEN VORST

ZYN HOOGHEID

WILHEM DEN DERDEN,

PRINCE VAN ORANJE, GRAVE VAN NASSOUW, ENZ:

STADHOUDER, KAPITEYN EN ADMIRAAL GENERAAL
DER VEREENIGDE NEDERLANDEN, ENZ.

AMSTELDAM spreekt:

Vaar wel, ô Vorst! die myne wallen,
Als 't helder licht, de Oranje Zon,
Door 't opslag van uw oog deed brallen
Op uwe komst. O ryke Bron
Van wysheid, die niet is te gronden!
Al lang zag ik daar uit te moet
't Verstooren van de helsche vonden,
Alleen tot myn verderf gebroed.
Ach! mogt uw oog doen vliên de dampen
Van Vrees en Wantrouw uit myn Stad,
Die naa zich sleepen niet als rampen,
Waar van ik heb veel hoons gehad.
Die twee afgryfelyke pesten
Vernielen Stad op Stad en 't Land;
Zy maaken dat op sterke vesten
Des Vyands standerd word geplant:

F

Want

S T A A T S G E V A L L E N.

Want immers zyn myn Burgerheeren
 Voor myn behoudenis vol zorg:
 Zy ftellen, om het kwaad te weeren,
 Hun leven, goed en bloed tot borg.
 Ik zie hen ftraag met moeite waaken
 Voor myne wakk're borgery:
 Want om hun welftand vaft te maaken
 Stond vlyt en arbeid nooit ter zy.
 Zy poogen de al te felle Vorften,
 (Die naar myn onderdaanen bloed
 En goed zo godvergeeten dorften,)
 Op uw doorluchtig fpoor, met moed
 Manhaftig van myn wal te keeren,
 Zo zy my naad'ren met hun magt,
 Die nimmer my zal konnen deeren,
 Indien de Wantrouw wordt verkracht.
 Ei, flaa uw oogen op myn muuren.
 Zy kunnen yzer ftaal en lood,
 En allerley geweld verduuren:
 Zy zullen voor geen flag en ftoot,
 Of 's Vyands magtig heir bezwyken.
 Gy ziet het werktuig op myn wal,
 Dat myn befpringers moet doen wyken,
 Of op myn grond verpletten zal.
 Zo zal men met Oranje ftrijden,
 Om Vreë en Vryheid, en myn kroon.
 Dit kan myn Burgervaders vryden
 Van onverdiende fmaad en hoon.

Ik dank u, dat gy my kwaamt naad'ren,
 O Hooggeboren dapp're Held,
 Gesproten uit doorluchte Vad'ren!
 Ik heb van u al lang voorfpeelt
 Dat gy zoud op hun voetspoor draaven,
 En weeren dat geen uitheemfch juk
 De Batavieren maak' tot flaaven.
 Ik zie alreë het krygsgeluk
 Van uw hoogwaarde en ftrydbaare Oud'ren,
 Roemwaarde Prins! in uwe hand.
 Men bragt vergeefs niet op uw fchoudren
 Dien laft, waar meë gy Kerk en Land
 Befchermen zult voor fnoô tirannen.
 Al randen ze uwe Steden aan
 Met overgroot getal van mannen,
 Gy zult hen, met uw kloeke daân,
 Doen blyken dat 'er moed en krachten
 Gegrondveft zyn in uwe borft.
 Wat heil heeft Neêrland niet te wachten
 Van u, ô jong kloekmoedig Vorft!
 Geen wonder, dat myn onderdaanen
 Alleen op uw manhaft gezicht
 Door liefde ftorten vreugdetraanen.
 Elk toont zich vaardig om zyn pligt
 Aan uwe heldendeugd te toonen.
 Godt wil ze altyd met zegen kroonen.

Den 15^{den} van Oogftmaand. MDCLXXII.

OP HET
 VERLAATEN
 VAN
 UITRECHT,
 DEN *XXIII*^{sten} VAN SLACHTMAAND,
 IN DEN JAARE *MDCLXXIII*.

Dat Neêrland blyve aan God verpligt,
 Die, door zyn magt en sterke handen,
 Den vyand wegdryft uit de landen
 Van 't oude en heerelyke Sticht.
 Beurt nu het hoofd op tot de wolken,
 En wilt niet met een yd'len waan
 Op eigen magt en wapens staan,
 O all' gy vrygevochten volken!
 Hier moet een yder dagklaar zien
 Gods groote en wondere oorlogsdaaden,
 En in een zee van zegen baaden;
 Nu Vrankryks helden moeten vliên,
 Gelyk in 't woud de vlugge hinden,
 Met vrees en fidd'ring in het hert,
 Daar nochtans geen vervolger werd.
 Naaby gezien, noch is te vinden.

Zy.

Zy stuiven als het lichte kaf,
 Dat van den wind word opgeheeven,
 En snellyk overhoop gedreeven,
 Van Hollands Bondgenooten af.
 Zy laten 't Sticht; doch in hun harten
 Blyft noch de wreedgestichte vlam
 Van Boodegraave en Zwammerdam,
 Met onuitblusfchelyke fmarten.
 Het loon van gruwzaame eigenbaat,
 En 't nooitgehoord moorddaadig woeden,
 Hen nu met harder ftaale roeden,
 Voor 't yzerharde voorhoofd flaat.
 Dies mogen weér vol blydfchap brallen,
 Die onlangs riepen met geklagh:
 Het glinfrend krooncieraad, ach, ach!
 Is van ons hoofd ter neér gevallen!
 't Blinkt nu met leevendiger gloed:
 De glans is weér op nieuw verreezen
 Met meerder luifter als voor deezen;
 De fchaâ met 's vyands fchand' geboet.
 Gy kunt weér ruimer adem haalen,
 O Uitrecht, wydberoemde ftad!
 Door dwing'landyën afgemat:
 Dit is het einde van uw kwaalen,
 En langgeleeden flaaverny:
 Dat juk is van den hals gefmeeten;
 Gy moogt 't geleeden leed vergeeten,
 En de akelyke droefheid vry

S T A A T S G E V A L L E N .

In het vergeetelgraf bedelven.

My dunkt ik hoor uw vreugdgeluid,
Dat van den hemel wederstuit,

En dreunen doet uw kerkgewelven.

Die weêrklank is tot Vrankryks troon
Van de Alverbreidster voortgedreeven :

Zy doet den trotsten Koning beeven.

Hoe schud zyn waggelende kroon!

Zyn zon genaakt de duifternisfen :

Die alle nevelen van de aard'

Tot zich wou trekken metter vaart,
Moet zelf gekochte glory misfen.

Legt ook uw treurgewaaden af:

Gy zyt verhoogd, ó Nederlanden!

Uw's vyands hoogmoed leit met schanden

Vertreên, vernederd in het graf.

God kwam uw oorlogsmart aanschouwen:

Het kleed van goedertierenheid

Heeft hy op uwe smaad gespreid,

Op dat gy 't leeven zoud behouwen.

O groot bewys van zyn genaâ!

Zyn wraakgeweer, zo sterk in 't ftryden,

Boet nu met kracht aan alle zyden

Op uw weêrtreovers uwe sचाâ.

Nu moet het krygszwaard in de schede.

De Hemel vecht voor u om vrede.

WOERDENS
WELLEKOMST

AAN ZYN KONINGKLYKE HOOGHEID,
DEN HEERE

PRINCE VAN ORANJE,

LANGGEWENSCHSTEN STADHOUDER,
EN KAPITEIN GENERAAL DER VER-
EENIGDE NEDERLANDEN.

Zyt welkom Vorst in myne Stad,
Die onlangs is door d'wing'landyë
Van 't Fransch geweld en tierannyë
Gesleurd, gedrukt, en afgemat,
Tot over 't hooft in rouw begraaven.
Had gy, ô kloek en dapper Held!
Myn eer en luister niet hersteld,
Ik was noch een van Vrankryks slaaven:
Want voor uw zegeryke Faam,
Die 's Konings glory kon verdooven,
Is 's vyands magt van my verstooven,
Met schrik voor WILLEM HENRIKS naam,
Die

Die heerlyk klinkt in 't zegepraalen.
 't Geheugen van myn ramp verdwynt,
 Nu my de *Oranje Zon* beschynt
 Met haar alomberoemde stralen,
 Die 't Land hergroeijen doen in moed.
 Geen Batavier wil 't sterflot myden,
 Als hy met u om Vreë mag fryden.
 Verkwikker in myn tegenspoed,
 Ik word van blydschap opgetoogen,
 Nu dat ik U heb in myn schoot
 Die my komt helpen in den nood,
 En trooft in droevig onvermoogen;
 Die myne vryheid beurt uit 't stof,
 Van 's Vyands klaauw gefcheurd, verdreven.
 Nu doet uw komst haar weder leeven,
 Op nieuw in luister en in lof.
 Hoe zou dan niet myn Burgeryë
 Zyn uitgelaaten van de vreugd,
 Op 't zien van uwe heldendeugd,
 Die haar verlost uit slaavernyë:
 Want zy, ô Puikheld onzer eeuw!
 Beschouwt aan uwe zegekransfen
 't Cieraat van Koningklyke glansfen,
 Gewonnen meedig als een leeuw,
 Om Neêrlands Leeuw in nood te bergen.
 Dit tuig' 't Keurvorfstelyke Bon,
 Dat gy, met Hollands Naarden, won,
 Toen ge onbeschroomd 't gevaar dorst tergen.

Myn

Myn onderdaan heeft lang getracht,
Gewenscht u in triomf te ontmoeten;
Hy buigt zich dankbaar voor uw voeten,
Waar meê gy met een dappre kracht
De Roos en Lely hebt vertreedden:
Want schielyk zyn haar trotse blaân
Verwelkt, vervallen, en vergaan,
Naa dat gy hebt voor 't Land gestreeden.
Hy wenscht dat uwe zegekroon
Geduurig mag in luister groeijen,
Op dat de Kerk en Staat herbloeijen,
En staan in voorspoed braaf ten toon,
Tot schrik van Vrankryk en Brittanje.
Zyt driemaal wellekom *Oranje*.

MDC LXXIII.

G

HOL-

H O L L A N D S
Z E G E T E R Z E E ,

ONDER 'T BELEID VAN DEN MANHAFTEN HELD

MICHIEL DE RUITER,

RIDDER, L. ADMIRAAL GENERAAL, ENZ.

TEGEN DE TWEE KONINGKLYKE VLOOTEN VAN
VRANKRYKEN ENGELAND, DEN 7^{den} EN 14^{den}
VAN ZOMERMAAND, MDCLXXIII,
KLOEKMOEDELJK BEVOCHTEN.

Ik zing nu hoe twee Koningsvlooten
Tot tweemaal vlooden voor één Vloot.
Schoon Holland van zyn Bondgenooten,
En hulp van vrienden fchynt ontbloomt;
't Ontbreekt ons echter aan geen helden,
Die, met een dapp'ren moed op zee,
De fchade met de fchand' herftelden
Die 't Vaderland te lande leé.
Nooit is 'er zulk een roem verkregen,
Noch grooter zege voor den Staat
Bevochten met den blanken degen,
Tot weering van zyn ramp en fmaad.

De

STAATSGEVALLEN. 51

De RUITER floeg met zyne ſcheepen
 Dwars door de Koningklyke heen;
 Hy ſcheen 't verderf met zich te ſleepen,
 Tot 's vyands ondergang alleen.
 Daar vloogen hoofden, armen, beenen,
 En hier verpletterd brein en bloed
 Langs boord, langs maſt en touwwerk heenen,
 Hier ziet men dat de onnoos'le boet
 Het vreeverbreeken van de Vorſten,
 Die door vervloekt verraad en geld,
 Den luiſter van ons Land bemorſten;
 Hun zeemagt word ter neêrgevelt,
 Die 't alles meende te verdelgen:
 Want de afgrond opende zyn mond
 Om Koningskielen in te zwelgen.
 Hoe meenig zonk 'er naar den grond!
 Doch and're zag men yflyk branden,
 En ſnellyk ſpringen naar om hoog.
 Zo ver kwam 's vyands roem te ſchanden
 Als zyn verwaande trotsheid vloog.
 Dus droeg de RUITER zich in 't ſtryden,
 De luiſter van het Vaderland,
 Die nooit gevaaren wilde myden.
 Hy blyft Oranjes rechterhand.
 Hoe vocht vol moeds ook 't 'puik der helden;
 De dapp're TROMP, met dubb'le kracht,
 Wanneer ze Vrankryks vloot beknelden,
 En meeft verwonnen door zyn magt!

S T A A T S G E V A L L E N .

Hy sloot voor 't kernen bey zyne ooren,
 Terwyl hy met zyn fiere Leeuw
 By Brittenlanders in kwam booren.
 Daar wedergalmden van 't geschreeuw
 De stomme en spraakeloze stranden.
 Wie schrikte niet voor 't krygsgetier,
 Waar meê die Leeuw hen aan kwam randen?
 Hy braakte louter vlam en vier,
 Met meenigte van donderklooten,
 En al wat neêrlaag baart en dood.
 Wie was voor 't schieten niet verschooten?
 Neptuin zag hier zich zelf in nood,
 Hy beefde voor zo veel gevaaren.
 Het koude water scheen een gloed,
 En 't witte schuim der bleeke baaren
 Was rood geverfd van menschenbloed.
 Zo streeden ook al de and're hoofden
 Met fieren moed en wys beleid,
 Die hun de zege lang beloofden;
 Om dat de trouwe Oprechtigheid
 Op onze vlooten was gezeeten,
 Die 's Vyands magt in zee versloeg,
 En gantsch verscheurd, van een gereeten,
 Met schande in zyne havens joeg;
 Verlaatende in het vluchtig keeren
 De magt daar hy het Zeeuwfch gewest
 Meê schielyk meende te overheeren,
 En daar de snoô vervloekte pest

Van roof en moordery te ontsteeken,
 Tot plaage van den onderdaan,
 Om zo de zenuwen te breeken
 Daar onze Staat door moet bestaan.
 Nu is 't rampspoedig lot aan 't wenden.
 Het Land, noch onlangs gantsch in druk,
 Schynt nu aan 't ende van elenden,
 Door 't groot en onverwacht geluk.
 De Fransche heerschzucht is gezonken,
 De orkaan van opgeblaazenheid,
 Die door de waereld heeft geklonken,
 Met Eng'lands hoogmoed neêrgeleit.
 Schep moed, ô treurige onderdaanen
 Van Nederland! betoont u bly;
 Droogt uwe wangen van de traanen;
 Want uw verlossing is naby.
 Beschouwt hoe groote Koningkryken
 Door hulpe van Gods rechterhand,
 Voor 't kleine Holland moesten wyken,
 En vlieden zonder wederstand,
 Waar door uw Vryheid schynt herbooren.
 My dunkt, ik zie ze weêr ten top
 Hersteld in luister als te vooren.
 De zon van uw geluk komt op.
 Ook gy, ô Holland! staak het treuren:
 Want gy behoud de vryë zee.
 Nu moogt ge 't zeegryk hoofd opbeuren.
 Eerlange zal 't de lieve Vreë.

Met bladen van olyven kroonen.
Het is al lang genoeg gezocht.
't Is tyd om dankb're vreugd te toonen;
Vervul daar meê de ruime lucht.
En gy, myn trouwe Landgenooten,
Bewyft dus dat gy uit het zaad
Der Batavieren zyt gefprooten,
En toont het altyd met de daad,
Dat ge eerder 't levenslicht wilt derven
Dan Godsdienst, Vryheid, Vaderland,
En 't eeuwig graf van eer verwerven,
Dan lyden dat men laf u fpant
In 't uitheemsch juk van dwinglandyë:
Want immers zyt gy te eêl van bloed,
Uw vryheid pafst geen flavernyë.
Befchermt die voorts met wakk'ren moed.
De weg van voorfpoed is nu open,
Dien u Gods magtige arm ontfloot.
Wilt verder op zyn goedheid hoopen.
Bezwykt dan nooit in ramp of nood,
En dankt den Hemel voor zyn zegen,
Zo mild, zo wonderlyk verkregen.

NEDERLANDS
 DARDE ZEETRIOMF,

OVER DE TWEE KONINGLYKE VLOOTEN
 VAN ENGELAND EN VRANKRYK,
 BEVOCHTEN DEN XXI^{ten} VAN
 OOGSTMAAND, MDCLXXIII.

Noch dorft zich 't Fransch en Brittenlandsch geweld
 Vertoonen, om den Leeuw weêr aan te randen,
 Na dat het reeds tot tweemaal toe bekneld
 Geweest was van zyn klauw en scherpe tanden,
 Zo varfch noch in geheugenis geplant;
 De vlokken van des Vyands trotse veëren
 Noch stooven langs de ruime Zeeuwsche strand;
 Daar Holland, in het heerlyk triomfeeren,
 Zich oppronkt met een diamanten gloed,
 Zo fier ontrukkt de Koningklyke kroonen:
 Als Neêrlands Vloot met onverschrokken moed,
 Doch lang getergd, geen Vyand wil verschoonen:

Zy

Zy dondert met een storm van vuur en staal,
 Door 't kloek beleid der dappere Admiralen,
 Die reis op reis, en voor de dardemaal
 In één saizoen, met volle zege praalen.
 De ontstelde Zee was naauwlyks, door den vloed,
 Het aangezicht weêr schoon, en afgewasfchen
 Van 't uitgestorte onnoozel Christenbloed;
 Wanneer ze wierd bevlakt met grooter plasfen,
 Tot 's Vyands schande en weêrgaalooze schaa;
 Die, schrikkende van angst en vrees, moest beeven,
 En denken op zyn trouwloosheid te spaâ,
 Als hy zich, laf moest op de vlucht begeeven,
 Gedrongen door de RUITERS dapperheid,
 En wakk're vlyt van TROMP, een licht der Helden;
 Twee Admirals, wier frydbaar wys beleid,
 Myn zangheldin niet weet naar eifch te melden:
 Ik laat hun lof, die nimmer val ter neêr,
 Op tongen van de Faam ten hemel zweeven,
 Met zulker roem, die op het bed van eer
 Opöfferden al vechtende het leeven;
 En keer myn pen naar 't juigchend Vaderland,
 Daar 't blyde lot de droefheid kan verfmooeren,
 En 't krygsgeluk, gesteld in ouden stand,
 Met luifter blinkt als op een nieuw herbooren.

Geen wonder dat het dankbaar schel geluid
Dringt door den galm in 's hemels held're hooven,
De groote vreugd elks hart en mond ontfluit,
Om God voor dit verkregen heil te looven.
De troonen zelf van Karel en Lowys
Bezwyken met hun oorlogszieke Vorsten;
De Hoven ook van Londen en Parys,
Door nood gearst, naar 't eind van 't slyden dorsten.
My dunkt, ik zie de vredezon alreë
Doorbreeken met haar goddelyke stralen,
En schynen door de nieuwe winst op zee,
Om zegenryk op Nederland te daalen.
Gods goedheid boei het woedende oorlogsdier,
En smoor den klank van 't gruwzaam krygsgetier.

STAATSGEVALLEN.
 OP HET VOORZITTEND
 BURGERMEESTERSCHAP
 VAN DEN
 WELEDELEN GROOTACHTBAAREN HEERE
 DEN HEERE
CORNELIS GEELVINK,
HEERE VAN KASTRICUM.

Wat onwaardeerelyk geluk is u beschooren
 O magtig Amsteldam! nu de eed'le GEELVINK wêér
 Treed op het Raadhuis als voorzittend Burgerheer,
 Die van den Hemel tot regeeren is gebooren.

Op zyn voorzigtigheid moogt ge alle uw zorgen smooren.
 Zyn yver, trouw en deugd bezwyken nimmermeer.
 Uw Kroon ontfangt haar glans van zyn doorlugtige eer
 En naam, die steeds met d'uwe all' 't aardryk klinkt in de ooren.

Terwyl des Lands Kronyk meld hoe de Oranjezon,
 In 't Burgermeesterschap van Kastricum, verwon
 Met Hollands oorlogsmagt drie Koningklyke Kroonen.

God strek Hem en zyn Stam noch lang zo sterk een stut,
 Als hy blyv' voor 't Gemeen en 't Algemeene nut,
 Dat eeuwig stelt zyn hoop op Hem en zyne Zoonen.

MDCLXXXIX.

OP

STAATSGEVALLEN,

OP DE
GEDENKPENNING

DOOR DEN RAAD

VAN

AMSTELDAM,

GESLAGEN WEGENS HET OPROER
IN DEN JAARE *MDCXCVI*.

De oproerige Eolus laat al de Winden los,
Ontroert de zee. Neptuin begraaft de Muitenaaren;
Zweert hen te straffen, (staande op zyne Schulpkaros,
Die met drie Kruiffen praat,) na 't stillen van de baaren.

Dat onweêr is voorby, de ontroerde zee bedaard,
De dolle Wind getemd. De Zon, die scheen te daalen,
Ryft uit de zee, waar op de Ysvogel speelevaart,
En blinkt zo schoon als ooit met haar vergulde straalen.

● STAATSGEVALLEN

O P S C H R I F T

IN DEZELFDE

P E N N I N G.

'T LATYN GEVOLGD.

Terwyl de ontfelde zee (*a*) is ftil, en 't woën bepaald,
De Ysvogel (*b*) veilig ruft, weêr van de Zon (*c*) beftaald,
Heeft Amftels Raad dit aan zyn Burgery gegeven
Voor trouwe en dapp're daân, in tyd van nood bedreeven.

(*a*) Amfteldam.

(*b*) Koopmanschap.

(*c*) De Edele Grootachtb: Heeren Burgermeesteren.

LOF-

LOFDICHTEN.

RECEIVED

LOFDICHTEN.

OP DE
 PAPIERE SNYKUNST
 VAN MEJUFFROUW
 JOANNA KOERTEN,
 HUISVROUW VAN DEN HEERE
 ADRIAAN BLOK.

De Kunst siert hier Natuur, met duizend zinlykheên.
 Pigmalion vorm' vry een Beeld uit elpenbeen;
 Prometheus mag het zyne uit klei en aard' bootzeeren,
 En met zyn hovaardy het godendom braveeren:
 JOANNAAS Snykunst, van uitneemender waardy,
 Streeft, tot haar eeuwige eer, hen allen ver voorby;
 Nadien haar schrand're geeft, waar zich de ving'ren reppen,
 Weet Beelden, Dieren en Gebloemte op 't schoonst te scheppen.
 Laat Atropos verwoed, de dierb're levens draân
 Der Grooten onzer eeuw, vermaard door hunne daân,

Met

Met haare Noodlotsfchaar affnyden tot zy sneeven;
 JOANNAAS Kunstfchaar geeft op nieuw hun 't waardig leeven.
 De Scheepsbouw staat verbaafd, als zy haar ziet een Schip
 Voltoojien naar den eifch, dat, vry voor bank en klip,
 Aan de eeuwen is gewyd; en fchoon het fchuuwt de baaren,
 't Zal echter met haar Naam rondom de Waereld vaaren.

Hoe! zou hier Circe wel herleeven! of haar hand
 Natuurlyk toov'ren door de kracht van 't kloek verftand,
 Daar zy 't papier, gemaakt om de edele bedryven
 Der Grooten, Dapp'ren en Geleerden op te fchryven,
 Tot onuitwisbaare eer van hun doorluchte faam;
 Zotoverachtig fnyd tot Lett'ren; 't zy 't hunn' Naam
 Of Beelden kroont, met zulk een ftand en losfe zwieren,
 Die 't oog verwond'ren, en haar Snykunst fchoon verfieren,
 Terwyl de Dichtkunst haar verdienden lof trompet.

De gryze Aaloudheid ftaat verwonderd en verzet;
 Zelfs Dedalus, hoe ver in kunst vooruit gevloogen,
 Zou hier verdoolen, en gelooven pas zyne oogen.
 Zo zwicht de Tekenpen, als zy haar hand'ling ziet;
 Terwyl de Schilderkunst zo bleek van verf verfchiet
 Als 't onbevlekt papier, waar van zy vormt naar 't leeven
 Ontelb're wond'ren, die zy yder weet te geeven
 Hun Hoogten, Diepzels en Gedaanten, naar elks aart
 En eigenfchap, daar zy de Kunst met Oordeel paart.
 Ja, was Natuur geen Vrouw, wat oog zou ooit gelooven
 Dit Vrouwenwerk te zyn, dat Mannen ftreeft te boven?

A A N

M E J U F F R O U W

S A R A DE C A N J O N C L E ;

O P H A A R K U N S T I G E

B L O E M - E N B O O M S N Y D I N G .

Ik roem, in schaduw van uw onverwelkb're Boomen,
 Die gy zo mild my schenkt, uw Kunstwerk, zonder schroomen
 Dat Satyrs, steeds gewoon het licht der zon te vliên,
 Zich schuilen achter 't loof, om Maagden te bespiên;
 Die schuwende de min, bevreesd zyn voor hun laagen,
 Wyl ze afgericht zyn op onguure minnevlaagen.
 Daar vaak 't gewyde woud en Heuveldal van waagt,
 Op 't snood vervolgen van een bloode en kuifche Maagd,
 Ik zie dan veilig, en met onbekommerde oogen,
 Uw wonderwerk, waar van al de aarde is opgetoogen.
 Wie eert, o S A R A ! niet uw Snykunst, geeft en hand,
 Daar gy een Lente schept in zo volmaakt een stand?

I

Hier

Hier staat Natuur verbaasd, als zy 't gezicht laat daalen
 Op Bloem- en Boomgewas, die door de zonnestralen
 Van uwen vruchtb'ren geest gekweekt zyn en geteeld;
 Daar 't zoete windje van uw adem onder speelt,
 Dat gy, vol geur, by beurt uw boezem laat ontslippen;
 Terwyl ze ontluiken door den dauw, die uwe lippen
 Bevochtigt tot meer roem van uw robynen mond,
 Zo waard als paerlen van den blyden morgenstond.
 Feestoesieraaden zyn bezaaid met eed'le roozen,
 Wier witheid tart de sneeuw, bevryd van 't schaamend bloezen,
 Met schoone Adonis bloed bepurperd noch bespat.
 Zelfs Floraas kroon versienst by deezen duurb'rer schat:
 Zy scheurt haar feestgewaad, en werpt het van haar leden,
 Om met uw Bloemtapyt zich prachtiger te kleeden.
 De blonde Auroor, gewoon met blydschap op te staan,
 Word droevig en beschaamd in 't zien van uwe blaân;
 Zo dat het wit en rood verschieten op haar kaaken:
 Haar blanke lelyën beginnen zelfs te blaaken:
 Zy fieren haar gelaat zo schoon niet als voorheen.
 Dies smeekt zy nederig uw Bloemen slechts te leen,
 Om op 't roemwaardig hoofd, naar d'ouden zwier, te pronken.
 Zo kunt gy en Auroors en Floraas hart ontvonken:
 En wat sieraad stond beide op 't Maifeest ooit zo schoon?
 De goelyke Amaril vlecht' vry een roozekroon
 Op Venus Jaargety, voor Damons blonde hairen,
 Ten teken van haar min; terwyl de knaap, ervaren
 In hartedievery, haar vrolyk leid ten dans:
 Dat hoofdsieraad is haast versienst en zonder glans.

Met

Met welk een vrolykheid zou zy uw Bloemen keuren
 Voor and're, zo haar mogt dit groot geluk gebeuren!

Een tweede Pallas strekt gy door uw Kunst aan 't Y,
 Daar gy Arachne, (die om haare hovaardy,
 Waar meê zy dorst Minerve in kunst zo stout braveeren,
 Zich in een Spinnekop zo schand'lyk zag verkeeren,)
 Ten tweedemaal hervormt met zo veel kunst en zwier,
 Dat zy nooit minder scheen affchuwelyk als hier.

Maar hoe! ik word gestoort in uwen lof te zingen.
 My dunkt, ik zie op Bloem, op Boom en Takjes springen
 De Vogeltjes, die gy zo geestig hebt geteelt.
 Wat 's dit? Bedrieg ik my? Of word myn oor gestreelt
 Door schelle toonen, daar zy meê hun Schepster looven?
 Zy gaan de Vogels, die Natuur scheidt, ver te boven,
 Die kwynende vergaan, met d'altoosvliënden Tyd,
 Daar uwe beesjes zyn de onsterfelykheid gewyd.
 Dus poog ik dan vergeefs uw braave Kunst te sieren.
 Ook is het noodeloos: Gy scheidt u zelf Lauwrieren,
 Daar ik ze alleen van u verwervende, in dien stand
 Verpligt word aan uw gunst, uw Kunstschaar, Geeft en Hand.

O P D E

S T E E N P L A A T S

V A N D E N H E E R E

N I K O L A A S V A N H E L M O N T .

Myn Zangeres, genoopt door keur van ryke stof,
En door een frischer lucht vervrolykt in uw hof,
Gelust het dankbaar nu zyn lusten af te maalen,
O braave H E L M O N T ! dies ik de oogen neêr laat daalen
Op zo veel heerlykheid, waar meê Natuur en Kunst
U mild beschonken door een onwaarderb're gunst.
Men heeft nu langer niet ver over zee te dwaalen,
Om dus 't uitheemsche door veel arbeids in te haalen,
De rots te klooven en te voeren aan onz' strand:
Want gy, o H E L M O N T ! kunt, zo roemryk, in ons Land
De weeke kleiïard' doen in harde steen verkeeren;
Een kunst die 't sneedig oog mag looven en waardeeren,
Befchouwen van naaby, en zien hoe dat de steen
Gevormd word, die en Stad en Staaten houd byëen,
En door het metzelwerk de Tempels voor 't veröuden,
En 't woeden van den Tyd, kan tot Gods eer behouden.

Uw

Uw Steenhof, naabuur van 't vermaakelyke Dort,
 Kan ook veel armen, die 't aan levensmidd'len fchort,
 Het zegenryke brood doen trekken uit de fteenen:
 De zon van wonderen, voor lang al uitgefcheenen,
 Schynt hier weêr nieuwe kracht te vinden; wyl in nood
 Voor 't hongerige hart de fteen verſchaft het brood;
 Waar uit ook 't goud voor u word op zyn beurt gebooren.
 Ik had my zelve ſchier vergeeten en verlooren,
 Wanneer ik ſchiep myn luſt in uw ſteenfcheppery,
 Die voor de zinnen ſchaft de zoetſte lekkerny;
 Wiens welbeplante hof zyn ſchoonheid doet beſpeuren
 In eene mengeling van duizenden van kleuren,
 En d'aangenaamſten geur. 't Welluſtige geboomt',
 Zo dicht byeen geplant, en voor geen wind beſchroomd,
 Kan voor den gloed der zon een koele ſchaduw geeven,
 En door zyn lommer weêr de vreugde doen herleeven.
 Hier vloeit het alles toe. De bloemen, zy' aan zy',
 Vertoonen fierelyk de ſchoonſte Schildery
 Der ſneedige Natuur. 't Vermaaklyk kwinkeleeren
 Der vlugge Vogeltjes, ons voorgaande in het eeren
 Des grooten Scheppers, ſtrekt hier artzeny voor 't hart,
 Ontflaat het van de zorg waar in het legt verwacht,
 Doet de aandagt klimmen tot in 't zalig koor der Eng'len,
 Daar zy op 't aangenaamſt hun vreugdeſtemmen meng'len
 Tot lof der Majesteit, die alles ſchiep uit niet.
 Uw Hof (dat God altoos met zegen overgiet',
 En met den dauw van zyn genade koom' vereeren!)
 Heeft plant, noch bloem, nog kruid, hoe klein dat niet kan leeren

Hoe ons de Godheid schiep om met het hoofd van de aard'
 En al haar ydelheid te steig' ren hemelwaart.
 Hier vind gy altyd stof voor uw aandachtigheden.
 Hier sneed gy dan een tal van stichtelyke reden,
 En geeft by 's ligchaams vreugd het grootste zielsvermaak.
 Zo strekt gy in de zee der waereld voor een baak
 Aan yders oog, waar in hy vaarend heeft te myden
 't Gevaar, van Schipbreuk aan zyn lyf en ziel lyden:
 Dies zyt gy in Gods Kerk een heere lyk sieraad,
 En geeft een voorbeeld, niet in schyn, maar met de daad,
 Waar door uw gaaven en uw deugden yder stichten,
 En tot onsterflyke eer het aardryk over lichten,
 Daar 't Godgeheiligd hart scheidt lust in 's Hemels woord.

 Zo lang de Merwestroom spoelt bly aan Dordrechts boord,
 Blyf uw gezegend Hof 't voornaamste van de Hoven;
 Terwyl ik aan het Y, myn voesterwieg, zal looven
 Uw gunst en vriendschap, die gy my, zo onverdiend,
 Verleende op 't goed gelei van myn oprechten Vriend
 Den schrand'ren Goris, dien ik eeuwig zal waardeeren
 En door myn Zangeres, met u, eerbiedig eeren.

O P
 SIMON SCHYNVOETS
 K A B I N E T
 D E R
 M I N E R A A L E N
 E N
 S T E E N G E W A S S E N .

Wat vloeit van zelf hier toe, om vlytig na te spooren
 De wond'ren van Natuur uit god'lyk zaad gebooren,
 Alle Ertzen, Stoffen en Metaalen, door de kracht
 Van Vuur, van Water, Lucht en Aarde voortgebracht!
 Waarom Begeerzucht, die nooit kende maat noch paalen,
 Langs al de deelen van de waereld om loopt dwaalen,
 'tZy dat ze streeft vol hoop, door storm en alle zeën;
 Of dringt, met lyfsgevaar, door afgrondsmynen heen

En

En naare bergspelonk , of diepe waterkolken
 Aan 's aardryks morgenftond , by onbekende volken. (kwaad)

Hier ziet men 't duurzaam goud (doch 't kent 'er goed noch
 Bevryd voor 's Haviks klaauw : het zal in d'eerften ftaat
 Van zyne onnoozele natuur , onafgefcheiden
 Van zyne hoofdstof , hier geen Danaë verleiden.

Het zilver , elders bleek van fchaamte , om 't stout beftaan
 Des giergaards , die hun God , ja vaak hen zelf verraân ;
 Word hier zo als Natuur 't gefchapen heeft , gevonden ,
 Van Stempelbeelden der Tierannen ongefchonden.

De diamant , fchoon dat haar ftarrelichte glans
 Zich hier verfhuilt , als vaak de zon aan 's Hemels trans ;
 Zal zonder hovaardy , nochtans haar waarde houwen.

De Paerlen , die tot pracht verftrekken der Mevrouwen ,
 Zyn hier eenvoudig , doch van een' doorluchten aart.

De Zon die vroeg heur van Auroraas mond vergaard ,
 En meêvoert in haar loop , fchenkt in het nederdaalen
 Aan Thetis , zyne Bruid , dien fchat om meê te praalen :
 En hoe bezorgd en diep zy die bewaaren mag ,
 Men weet heur echter op te haalen in den dag.

De Kunft ftaat ftil , in haar befpieg'ling opgetoogen ,
 Als zy Natuur , in al haar wond'ren en vermoogen
 Aanfchouwende , alles vind van zelve geboetzeerd.
 't Schynt of de bloemen hier in steenen zyn verkeerd ;

Of

Of dat ze uit fterren fchiep een gantsche lent' van bloemen.
 Wat meefterfreak, wat ftout penfeel, hoe zeer te roemen,
 Strykt nu de vlag niet voor haar godheid, die, in fteen
 En hout het wezen drukt zo voeglyk onder een?
 't Is waar, Pigmalion, gy gaaft uw Beeld het leeven;
 Doch 't was door kunfttuig: zy kan door zichzelve geeven,
 En zonder dat ze verf, penfeel of vormen kent,
 Gedaantens, Beelden en Verfchieten zonder end.

Wie zal men nu van twee, met dank, het meefte pryzen?
 Natuur, die 't baarde? Of U, die 't ons wift aan te wyzen,
 O S C H Y N V O E T! en by een vergaarde door uw vlyt
 En diep doorziend vernuft? Offchoon de bitfe Nyd
 Hier tegen grimme, en hoe 't haare oogen mag verveelen;
 't Blyv', tot uw glory een van Neêrlands Kunftjuweelen.
 Uw welverdiende lof blinke in dit pand; en duur'
 Zo lang de Kunft zwicht voor de wond'ren der Natuur.

OP HET
MUNT K A B I N E T
 DER
 ROOMSCHE KEIZERS
 EN KEIZERINNEN,
 VAN
SIMON SCHYNVOET;
 IN VAERZEN BESCHREVEN
 DOOR A. BOGAART.

Hier geeft de alöude Munt van SCHYNVOET ryke stof
 Aan BOGAERTS dichtluft, die, steeds onvermoeid van zinnen,
 Neêrlaagen, krygstropheen, deugd, laster, trouw en lof
 Der Roomfche Keizeren en hunne Keizerinnen
 De nyd ten trots vertoont in zyn hoogdraavend Dicht.
 Waar kwam ooit Kabinet, zo fchoon als dit, in 't licht?

MDCXCV.

OP

O P

S. SCHYNVOETS
S P R E U K E N.

Wie uwe Zedelesfen leeft,
 Met eeuwigduurende inkt geschreeven,
 Ziet, met verwond'ring, in uw Geest
 Den wyzen Salomon herleeven.
 Indien dat hy geluid kon slaan,
 En door zyn grafzerk heene booren,
 Gy zoud hem zien verwonderd staan,
 En uit zyn gulden mond doen hooren:
 O SCHYNVOET! uwe Spreuken zyn
 Dat goude fruit in zilv're schaaLEN,
 Veel schooner dan de zonneshyn,
 Waar uit een hemelvuur komt straalen.
 Elk zal, zo lang men hoort en leeft,
 Die pryzen, met uw ryken Geest.

O P D E

G E D I C H T E N

V A N D E N H E E R

D^R. J. ANTONIDES VANDER GOES;

NA ZYN OVERLYDEN BY EEN VERZAAMELD

DOOR ZYN VADER

ANTONY JANSZ. VANDER GOES.

De Goefche Zwaan, alom te kennen
Aan zyn verheeye en vlugge vaart,
Beweegt voor 't laatste borst en pennen,
En vliegt al zingend' hemelwaart.
Het aardryk kon niet meer omvangen
Zyn grooten geest: dat was te klein
Voor zyn doorluchtige gezangen,
En luister vol bekoorlykheên.
Hy, waard in klaarder licht te praalen,
Blinkt aan 't gestarnte uit onzen dag.
Maar, och! de Zangberg mist zyn stralen,
En schud en beeft van zulk een slag.

En

En wie zou niet voor eeuwig klaagen?
 De Maas, en 't Y hiel 't rouwkleed aan;
 Het koor der dichteren verflaagen,
 Zag niemand bly ten reije gaan.
 Men floeg de maat met schreijende oogen,
 Wyl met Apolloos dubb'len Zoon,
 Dien Duitschen Maro, was vervlogen
 't Geluid van zyn vergooden toon.
 Wy misten die gewyde gaven
 Van zyn vernuft, met geen gezicht,
 Noch geen gedachten na te draaven.
 Och! ja, Vergeetelheid had licht
 Dien ryken schat, wel waard te looven,
 Gelyk Prometheus 't heilig vuur,
 Al te onbedachtzaam durven rooven.
 Wat stond die schara gantsch Neerland duur,
 In honderd eeuwen niet te boeten!
 En 't zou in honderd jaar misschien
 Dat groot geluk niet weêr ontmoeten
 Van zulk een Licht der Kunst te zien;
 Indien zyn Vader, uit ontfarmen,
 Het deftig dicht, zo waard geächt,
 Niet had getrokken uit haare armen,
 En 't leed van zyn verlies verzacht.
 Die groote Zoon, ten top verheven,
 Krygt nu, door 't vaderlyk beleid,
 Ten tweedemaal het lieve leeven,
 Geheiligd aan de onsterff'lykheid.

Die Fenixdichter is herbooren:

Hy leeft en is niet dood, o neen!
 Hy streelt noch yder 't hart door de ooren,
 Als Prins des maatzangs aangebeên,
 Daar hy op vleugels van zyn dichten
 De lucht doorzweeft, en met zyn taal,
 En trant doet alle toonen zwichten;
 Ja, als een schelle nachtegaal,
 Aan velden, vlieten, bosfchen, boomen
 Den beurtzang leert, en keur van stof
 Uit zyn vermaarde luit laat stroomen,
 Waar de Echo weêrgalmt van zyn lof.
 Of stelt hy zyn gewyde snaaren,
 Als een Arion, op de zee,
 Straks stillen winden, lucht en baaren;
 't Word alles op zyn toon gedwee;
 De zeegoón en godeffen dansen,
 Bekoord van 't hemelfche muzyk,
 Op 't vlak der zilv're waterglansfen.
 Wie ziet, wie hoort ooit zyns gelyk,
 Als hy de krygstrompet laat klinken,
 Der helden lof, in ftryd op ftryd,
 Doet eeuwig aan de ftarren blinken,
 Als een Homeer van onzen tyd?
 Hoe fchaat'ren al Neptunus zaalen,
 In 't midden van het krygsgefchreeuw,
 Wanneer hy zingt het zegepraalen
 Van Hollands fieren waterleeuw!

Steekt hy by 't licht der vredevonken
Zyn zangluft aan, men ziet terstond
Bellone aan band volmaakt geklonken:
Hy fluit dat bloedig spook den mond,
En brengt gevoelen in de steenen,
Gelyk Amphion, daar zyn Lier
Helpt 's grooten Vondels Lyk beweenen.
Met welk een kracht van heilig vier
Kan hy die Rynzwaan evenaaren,
Wanneer hy aan Palermos strand
Laat Michaël ten hemel vaaren,
Op 't dreunen van zyn oorlogstrant!
De geest van Sofokles, verreezen
In zyn Trazil, voert aan den dag
Wat zyn verstand, alom gepreezen,
In treurtoneelgedicht vermag.
Indien 't hem lust weër zacht te kweelen,
Hoe vrolyk, aangenaam en zoet
Weet hy 't verliefd gehoor te streelen,
Te schilderen den minnegloed!
Op Nazoos dichtspoor, met behaagen
De bruid en bruijom hand aan hand,
Op wicken van de min gedraagen,
Te zingen naar het ledekant!
Elk is verplicht aan zyne klanken.
Maar wie zyn onwaardeerb'ren geest
Grootmoedig eeren moet en danken,
't Past u, o Yftroom, allermeest;

U,

U, die zo lang uw baaren bruischen
Om uw geduchte Waereldstad,
En uw vermaarde wapenkruisfen
Zich spieg'len in 't doorluchtig nat,
Uit uwe kruik in zee gedreeven,
Uw kroon de zon in 't aanschyn blinkt,
Ziet uwen roem en magt beschreven
Door hem, met onuitwisb'ren inkt,
U kroonende als Monarch der vlieten
Wil dan deez' Orpheus van ons land,
Uit louter goud, naar 't leeven gieten,
En laat zyn beeltenis uw strand
Verëeuwigen, gelyk zyn dichten,
Van waar hy, als een baak in zee,
Uw koopvaardyvloot noch zal lichten,
Door wind en stroom, van reë tot reë;
Terwyl zyn lof zal eeuwig leeven
In deeze blaân, en met zyn naam
Langs zee, langs lucht en landen zweeven,
Door duizend monden van de Faam,
En duizenden geleerde tongen,
Van zyn gedicht nooit moë gezongen.

O P D E

G E D I C H T E N

V A N D E N H E E R E

J O A N P L U I M E R .

Zo zien we uw Poëzy, heer P L U I M E R , in het licht,
 Tot glori van uw naam, en 't Nederlandfch gedicht,
 Verfchynen in den rang van Febus grootfte Zoonen,
 En, op 't geluid van uw bekoorelyke toonen,
 Den Zangberg gaan ten rei, en klinken van uw lof.

Zo immer Mengeldicht en keur van ryke ftof
 Verdiende, om haar waardy en kunftige fieraaden,
 Aan een gefhakeld in een reeks van goude blaaden
 Bewaard te worden voor het knaagen van den tyd,
 En aan de onfterflykheid met eer te zyn gewyd:
 Het is uw Dicht; uw Dicht, dat op de fielle fchachten
 Van onnaafpoor'lyke en gelukkige gedachten
 Van de aard' zich opheft, en in zyn verheven vlucht,
 Alom waar dat gy ftreeft, verspreid een eed'le lucht,
 En teelt een fchoone Lent' van onverwelkb're bloemen,
 Gemengeld onder een, elk in haar aart te roemen,

L

Op

Op uw papiere veld, dat als een regenboog
 Zo voeg'lyk geschakeerd, al 't aardryk blinkt in 't oog.

Wie volgt u in uw zoch, als gy, vooruitgevaaren,
 Oranje baant een weg, en temt de woefte baaren,
 Gelyk Arion, tot hy op het Krytestrand
 Zyn krygsftandaarden en ontrolde vaanen plant?
 Dan doet gy 't Schouwtooneel van zynen lof weërgalmen,
 Als gy 's Lands oorlogsmagt, gekroond met zegepalmen,
 Op Torbay toegejuicht, van duizenden ontmoet,
 Vertoont, en 's kenners oog en ooren mild voldoet.
 Maar als ge een hooger toon komt op uw dichtmaat zetten;
 Uw Zangfter voert ten dans op 't klinken der trompetten,
 Des grooten Wilhems moed afmaalt in 't bloedig veld;
 Zyn overwinningen, met Yrlands neërlaag, meld,
 En zyne daaden met uw Dicht gelyk laat hooren,
 Is Maroos Heldenwys op nieuw in u herbooren;
 En Flakkus groote geest in uwe Duitsche Lier,
 Als zy, met kracht genoopt van Febus heilig vier,
 Den Britfchen Cefar, al de waereld omgedraagen,
 In 't juichend 's Graavenhaage, op zynen zegewagen
 Verwelkomt, daar hy haar uit duizend toonen hoort,
 En 't haar gelukt dat zy het Heldenöor bekoort:
 Genoeg om eeuwig met zo groot een eer te pronken,
 En 's Vorften beeldtenis in goud aan u gefchonken;
 Daar een vergoodde glans, van 't licht der Majesteit
 Afftraalende, u verpligt tot de eed'le dankbaarheid.

Wie volgt u op het spoor van 's Keizers zegevaanen?
 Doodverwende in 't verfchiet de Turkfche halve Maanen,
 Haar

Haar hoorens krimpemde, daar gy de maat komt slaan
 Der Duitfche krygsklaroen; terwyl zy ondergaan
 In traanen en in bloed, om nooit weêr op te ryzen;
 En gy, om de oorlogsdeugd des Dapperen te pryzen,
 't Zy dat hy zegepraalde, of sneuvelde in 't gevecht,
 Hem eeuwigen Lauwrier, of lykkipresen vlecht?
 Of daar het vriendenöor blyft aan uw vaerzen hangen,
 Terwyl gy 't hoog verpligt aan uw geboortezangen,
 En, tot verwond'ring der alteelende Natuur,
 Onfterfelyk herschept hun eerfte levensuur?

Wie evenaart uw Luit, wanneer 't haar lust te speelen,
 En op een zacht muzyk een Hardersdeun te kweelen,
 Daar gy heer Hoofd tot Drost inwyd; met fluit en bom
 Zyn lof van 't Muider slot voert 't gantsche Gooiland om;
 En Roozendaal, hoe schoon, met noch veel schooner kleuren
 Affchild'rende, van de aard' ten hemel op komt beuren?
 Zo munt ge ook uit, het zy ge, op Nafos wys en toon,
 De Mintriomfen zingt van Venus en haar Zoon;
 En zo bevallig, op uw toverende snaaren,
 Den Bruidegom en Bruid, en hun gezegend paaren
 Vermaard maakt, smeltende in uw liefelyke taal
 Zo wel als in hun min en minnelyk onthaal:
 Of als gy 't alles, door den gloed van Heroos oogen,
 Ontvonkt, in zulk een fchat van fchoonheid opgetoogen,
 Waar meê zy pralende als vrouw Venus Priefterin
 Schynt Venus zelf: Gy leent hier toe al 't zoet der min,
 En uit haar wicken de bekoorelykste veder,
 Haare en Leanders liefde uitdrukkende zo teder:

84 L O F D I C H T E N.

Hoe zacht vloeit gy met hem door zee naar Sestos toe!
 Gy nooit van zingen, hy van zwemmen nimmer moê,
 Noch zy van hem verheugd te streelen en te kuschfen;
 Tot dat het water komt zyn min en leeven blusfchen,
 En zy op 't lieve lyk, verkropt van hartewee,
 Stort, als een Star, die noch na 't vallen blinkt, in zee.

Wie zoude u volgen? wie? en niet in moed bezwyken?
 Terwyl gy voorstreeft, en alle and'ren na laat kyken,
 Op eigen wieken dryft, als de Agrippynsche Zwaan.
 En zo die schelle keel noch eens geluid mogt slaan,
 Het heilige gebeente op nieuw ontfangen 't leeven,
 En zien zyn ryken geest in uw gedichten zweeven:
 Hoe zou zyn yver, op een heereyke wys,
 Uw lof verëeuwigen, uw Zangheldin ten prys!
 Gy van de Nyd, die 't licht der kunst haat, zegevieren,
 Terwyl uw Poëzy, gekroond met lauwerieren,
 Den toets uitstaande van 't doordringenste gezicht,
 Tot glory van uw naam, te voorschyn komt in 't licht!

MDCXCII.

O P D E Z E L F D E

G E D I C H T E N.

Wat luister is zo schoon als uwe Poëzy?
 De drie Bevalligheên, en al haar lekkerny,
 O P L U I M E R ! spannen hier voor u uw schelle snaaren,
 Die snaaren, steeds gewoon, met zoet geluid, te baaren
 De Grieksche geestigheên in uwe Moederspraak,
 Den Landgenoot tot eer, de Dichters tot een baak.
 Zo schoon wierd Venus, om alle oogten te bekooren,
 Haar vaderlyke strand ten roem, uit zee gebooren.
 Zo prachtig komt de Maan, als zy in volle kracht
 Haar blinkend aanschyn toont, verschynen in den nacht.
 Wie hier aan twyfelt zie uw borst en hoofd versieren
 Met goude eertekenen, en eeuwige Lauwrieren.

Uit het Latyn van den Heere J. V. Broekhuizen.

L 3

O P

O P D E Z E L F D E

G E D I C H T E N.

De Dichtkunst, zo vol kracht en onuitbluschbaar vier,
 Kwam van den Hemel op het Aardryk nederdaalen,
 Verspreidende overal haar goddelyke stralen;
 Maar nimmer met zo schoon en aangenaam een zwier,
 Begaafde PLUMER, als in uwe schelle Lier,
 Daar gy den zangprys voor alle and're kunt behaalen,
 En als een Nederduitsche Apollo zegepraalen,
 Verfierd, gelyk uw Dicht, met eeuwigen lauwrier.
 Hoe groot, hoe heerlyk kunt gy 's Vorsten lof trompetten!
 In Mengeldicht de wys op Vrede en Oorlog zetten!
 In Minne- en Bruiloftstoon elk streeven ver voorby!
 De Zangberg staat verbaasd wanneer gy dien laat hooren
 Den geest van Vondel en Antonides herbooren,
 Op zo volmaakten wys, in uwe Poëzy.

A A N

A A N D E N H E E R E

JOAN VAN BROEKHUYZEN.

I N Z Y N S T A M B O E K .

A l ' t Aardryk is verpligt aan uw geleerde Lier ,
En eert de schaduw van uw bloeienden Lauwrier ,
Daar ge uw doorluchten Geest , in alle taal laat hooren ,
Die tot een wonder van de Dichtkunst is gebooren .
Wie op Parnas ooit voor Apol wierd aangebeên ,
BROEKHUIZEN is dat licht , dat groote licht alleen .

Den 26ten van Louwmaand ,

MDCXCI.

O P

O P D E

G E D I C H T E N

V A N D E N H E E R E

D^R. DAVID VAN HOOGSTRATEN.

HOOGSTRATEN, aan den reider Dicht'ren hoog verheven,
Munt, als een Fenix uit, in Nederlandsch gedicht.
De groote Vondel en Antonides herleeven,
En blinken aan het Y, in dit geleerde licht;
Dat licht, dat ryk van geest, van oordeel, trant en toonen,
Straalt op Parnas als een van Febus grootste zoonen.

MDCXCVII.

O P D E

BREDAASCHE KLIO

VAN DEN WELEDELEN HEERE

PIETER NUYTS,

*OFFICIER DER VRYHEID ETTEN,
LEUR EN SPRUNDEL.*

't **G**elukt den Zangberg, om voortaan,
Heer NUYTS, het spoor van uw Gedichten
Te volgen, daar gy treed voor aan,
Als een van Neêrlands grootſte Lichten;
Daar uw beroemde KLIO klinkt,
En met Apolloos eerkroon blinkt.

Zo zuiver een geluid te hooren
Is de Aa en Merkfroom ongewoon,
Die ſneller vloeijen als te voeren,
Trots op hun grooten Voedſterzoon,
Zy ſchynen van een godheid zwanger
Als hun geleerden Heldenzanger.

M

Kon

L O F D I C H T E N.

Kon de Yfroom aan zyn ruimen boord
 Veel gloryryke Dichters kweeken ;
 Breda brengt nu den zynen voort,
 Daar gy de taal van erfgebreeken
 Opheldert, en de Poëzy
 Zet nieuwe kracht en luifter by.

Hoe ziet men uwe Vaerzen vloeijen
 Voor wind, voor froom; gelyk een Zwaan,
 Die met haar wieken, onder 't roeijen,
 De maat komt van haar toonen slaan;
 Daar gy Breda, in top verheven,
 Schetft met onfterflyke inkt naar 't leeven!

't Zy dat ge ontvouwt zyn eerften ftand,
 Aaloudheid, Wetten en Sieraaden,
 Hoe al 't geluk van Stad en Land
 Sproot uit Oranjes Oorlogsdaaden:
 Of ceuwiggroenenden Lauwrier
 Vlecht om Vorft Willems Krygsbanier.

Gaat hy, ten fchrik der Dwinglandyë,
 Verlofen 't kwynende Albion;
 Of reift de Ryksvorftin Maryë
 Daar 't licht ftraalt van haar Heldenzon;
 Uw K L I O leid hen door de baaren,
 By beurten, met haar goude fnaaren.

Zy

Zy zingt hoe fchoon op 't Vorst'lyk hair
De kroon blinkt van drie Koningryken:
Hoe hy de Boine, in lyfsgevaar,
Doorwaad, en 's Vyands heir doet wyken;
Daar zyne krygsdeugd onbepaald,
Van Yrland heerlyk zegepraalt.

Hoe trouw komt zy den Held ontmoeten,
In 't juichend Neêrland weêrgekeerd,
En met triomfgedicht begroeten,
Dat hy, erkennende, waardeert!
Word u zyn Beeld in goud gefchonken,
Dat kan haar dankbaarheid ontvonken.

Dus zingt zy onvermoeid zyn Daân
In fchaduw van een drietal Kroonen:
Zo zong de Mantuaanfche Zwaan,
Op haar vergode Heldentoonen,
Voorheen Auguftus Oorlogskans,
Befcheenen van zyn gouden glans.

Wie was ooit zo volmaakt bedreeven,
In Byfchrift, als haar Dichtpenfeel
De Waereldgrooten maalt naar 't leeven;
In houding, ftof en verf zo eêl,
Dat zelfs een's Zeuxis konft moet zwichten?
Zo wel gelyken haar Gedichten.

Al wat hier blinkt is louter goud,
't Geen ons uw K L I O mild komt schenken,
Dat zyne waarde en proef behoud,
Van eeuwen, nyd noch roeft te krenken;
Goud, daar uw ryk vernuft uit straalt,
Waar door uw lof leeft onbepaald.

Nu blyft de Dichtkunst in verlangen,
Heer N U Y T S, om eens uw Poëzy
Al tevens van uw hand te ontfangen;
Terwyl gy 't Treurtooneel aan 't Y,
Gelyk den Zangberg, kunt verplichten,
Daar 't alles luistert na uw Dichten.

MDCXCVII.

A A N D E N H E E R E

P I E T E R N U Y T S ;

Z Y N T R E U R S P E L V A N

A D M E T U S E N A L C E S T I S

T E N T O O N E E L E V O E R E N D E .

Waar blonk de huwlykstrouw doorluchtiger in 't licht?
 Waar heeft zy ooit verdient zo hoog te zyn verheven
 Als in Alcestis die, van eed'le deugd gedreeven,
 Nu gantsch Thesfaliën bezwykt in moed en pligt,
 Dus onbezweeken vliegt de dood in 't aangezicht,
 Daar zy Admetus, haar Gemaal, behoud in 't leeven,
 Om de aarde een voorbeeld van oprechte min te geeven,
 Op nieuw herbooren in uw treurtooneelgedicht?
 De Grieksche Aloudheid laat' vry wreed die trouwe sterven,
 En stortt' ze in 's afgronds nacht: zy mag door u verwerven
 Een zachter lot in ons meêdoogend Nederland.
 Geleerde N U Y T S , gy laat zo schoon een leeven spaaren,
 Alcestis weêr op nieuw met haar Admetus paaren,
 Die dier verplicht zyn aan uw Dichtkonst en verstand.

M D C C .

M 3

A A N

AAN DE GEESTRYKE
 EN BEROEMDE DICHTERES
 ME JUFFROUW
MARIA PAEUW.

O Roem der Dichtkunst en der negen Zanggodinnen,
 Die tot verwond'ring strekt van al die Dichtkunst minnen,
 Als gy met keur van toon en trant elks geest verlicht!
 Myn laage zangster, aan uw grootste kunst verplicht,
 Komt op het need'rigt u bedanken en begroeten.
 Al lang heeft zy getracht u in dien staat te ontmoeten,
 Om op te zingen hoe uw schrand're Poëzy
 Word aangebeeden van de Dichters aan het Y.
 Een yder cert en pryft uw nooit volpreezen Dichten.
 Waar voor al 't Zangkoor schynt eerlang te zullen zwichten;
 't Zy gy met eed'len zwier den vorstelyken lof,
 En heldendaaden beurt ten hemel uit het stof,
 Of met een laager toon uw hoogen geest laat blyken,
 En Landgedichten zingt, die uwen naam verryken,
 Of Harderszangen met een toverend geluid,
 't Geen yders hart verheugt en trekt ten boezem uit,
 Terwyl gy Veld en Bosch en Beemden kunt bekooren:
 Het Vee is luisterscherp, de boomen krygen ooren;

Die

Die alle pronken met uw wydberoemden Naam,
 En groeijen door die eer: zo blinkt uw braave faam.
 Het lustte my uw lof naar zyn waardy te maalen.
 Maar hoe ik meerder poog de kracht der schoone straalen
 Van uw beroemd vernuft te ontdekken, hoe 'k meêr vind
 Dat door uw glans myn geeft te meerder word verblind.
 Gelyk men aan de Zon kan licht noch luister geeven,
 Zo word uw roem in top door eige magt verheeven,
 Die zyne straalen langs al 't Aardryk nederschiet.

't Vermaaklyke vlek van Rynsburg stoft nu niet
 Op fierlyk bloemtapyt en heerlyke Hoven:
 't Roemt op een glory, die geen eeuw ooit zal verdooven,
 Dat myn M A R I A zich gewaardigt in zyn schoot
 Zich neêr te zetten, daar zy eenzaam, buiten nood
 Van steurnis en gewoel, in schaduw van de bladen,
 Haar vaarzen dicht, met ryke en schrand're stof belaauden.

Ik wensch, o wyze Maagd! zo vergenoegd als bly,
 Te luist'ren naar de maat van uwe Poëzy.
 My dunkt ik blyf met diepe eerbiedigheid reeds hangen
 Aan uw gezicht en mond; en offer u myn zangen,
 Daar gy de beurtzang my leert volgen keer op keer.
 Zoo krygt myn vriendschap dan uit de uwe een eeuwige eer,
 En myne zangeres, die u poogt na te draaven,
 Blyft een gevangen van uw onwaarderb're gaaven;
 Terwyl myn hart, verbaasd van uw beleefde gunst,
 Wenscht kracht te hebben tot betaaling van uw kunst.

AMSTELDAM, MDCLXXVII.

O P

O P D E

STICHTELYKE VAERZEN

VAN DE GODVRUCHTIGE EN BEROEMDE
D I C H T E R E S S E

CORNELIA VANDER VEER.

De Dichtkunst kreeg door VANDER VEER
 Een onverwelkb're lof en eer;
 Nadien haar geeft kon *veerder* stygen
 Als op den hoogen Helikon,
 Zelfs boven starren, maan, en zon;
 Om hemelschen Lauwrier te krygen,
 Daar nu haar kunst zoo fier meê praalt,
 Waar uit de deugd en Godsdienst straalt:
 Want zy verkreeg uit Eng'lepennen
 Haar V E E R, gedoopt in 't heilryk bad
 Van 't eeuwigduurend levensnat,
 Dat in haar Dichten is te kennen.
 Dies word haar Poëzy bereid
 Een Eerkroon van onsterf'lykheid.

Geſchreeven in haar E. Stamboek.

A A N

A A N D E N

H O O G G E L E E R D E N H E E R E

M^R. J O A N B L A S I U S ,

D E R B E I D E R E C H T E N D O K T O R ,
E N A D V O K A A T V O O R D E N E .
H O V E V A N H O L L A N D .

I k volgde, o B L A S I U S ! het spoor
Van zo veel Dichters en Dicht'resfen,
Die in dit Boek my streefden voor
Met overvloed van schrand're lesfen,
Genomen van uw glans en lof,
Die eeuwig, aan het Y zal lichten.
Indien ik zulk een ryke stof
Naar waarde fieren kon met dichten,

N

Ik

Ik vlocht, o Licht der Poëzy!
O Eer van Neêrlands Rechtsgeleerden,
Die Gysbrechts Koopstad aan het Y,
Met hun welspreekendheid verëerden!
Voor u een gulde Letterkroon,
Die 'k met uw wysheid zou doen praalen:
Ik stelde uw deugd daar in ten toon;
Uw weetenfchap in vreemde taalen;
Uw heusheid en beleefden aart:
Dit alles zou uw hoofd verfieren.
Maar ach! ik deê dit niet naar waard^g;
Myn Zangfter is te laag in 't zwieren:
Ze erkent haar magt hier in te teêr,
En legt voor u haar veder neêr.

Gefchreven in zyn E. Stamboek.

OP DE
KUNSTIGE GALERY
 VAN
LUDOLPH SMIDS, M.D.

Uw heereyke GALERY,
 O SMIDS! gaat alle pracht te boven,
 Verdooft de koninglyke hoven,
 Daar gy, met uwe Poëzy,
 Schaakeert zo aangenaam de verven,
 En hoed de Schilderkunft voor sterven.

Zo levend beeld gy alles uit,
 Door uwe kunst en meesterstreeken.
 Gy leert de stomme beelden spreken,
 Met zulk een aangenaam geluid
 Als of ze, door uw pen herbooren,
 Op nieuw weêr konden zien en hooren.

't Penfeel vermaakt alleen 't gezicht:
 Uw Zangheldin streelt oor en oogen,
 En voert, met wonderbaar vermoogen,
 De deugd der VROUWEN in het licht,
 Waar door ze zyn in top verheeven.
 Zo moet ge, als zy, onsterf'lyk leeven.

MDCXC.

N 2

OP

O P D E

R O O M S C H E P E N N I N G E N

D E R

K E I Z E R I N N E N ,

V E R T O O N D D O O R

L . S M I D S , M . D .

Hier staat de Aaloudheid voor het verdere bederven
 In onzen laater dag bewaard, en klaar in 't licht;
 De scherpe roeft haar schoon gevaagd van 't aangezicht,
 Haar hoogte en diepfelen gemaald met al haar verven:
 En wat de Onächtzaamheid of Tyd ooit aan haar schond,
 Door SMIDS zo ver, zo diep gegraven uit den grond.

A N D E R S .

De Roomsche Aaloudheid te bewaaren voor 't verderven,
 En klaar in onzen dag te voeren in het licht;
 De diepe roeft haar schoon te vaagen van 't gezicht,
 En af te maalen met haar houdingen en verven;
 Zo onvermoeid als diep te graaven uit den grond;
 Is een roemwaardig werk, dat SMIDS zich onderwond,

M D C L X X X V I I I .

O P

O P H E T

K A B I N E T D E R S T A T U Ë N ,

V A N

W Y B R A N D U S D E G E E S T .

Hier ziet de Kunst, in weinig bladen,
 Romeinsche en Grieksche Beeldsieraaden,
 In weêrwil van den vluggen tyd,
 Op nieuw aan de eeuwigheid gewyd.
 Hier kan Poëet en Schilder leeren
 Pancelen, doek, en dicht stoffeeren,
 De schikking, houding, maat en trant,
 En Beelden vormen met verstand;
 De Aalöuden in hun ryke gaaven,
 Te volgen, of voorby te draaven;
 Met held Prometheus vrouw Natuur
 Te ontfut'slen 't alvermoogend vuur,
 Om hun Pandooren warmte en leeven,
 Gelyk Pigmalion, te geeven.

N 3

Zo

Zo mag, met hoogverheven zwier,
Apels penseel en Febus lier
Zich vastter als voorheen verëenen,
En Alexanders en Meceenen
Verwekken, die de veege kunst
Behoën in nood, door gunst op gunst.
Dan mag ze, van haar val verreezen,
Veel schoonder blinken, als voor deezē.
DE G E E S T, zo groot, zo ryk van geeft,
Recht schoeijende op Aaloudheids leeft,
Poogt dus, door yver aangedreeven,
Elk met zyn Beeldwerk voor te streeven.
Wat zal zyn pen en kunstpenseel,
Alreeds zo zuiver, zacht en eël,
Doorbreekende met schoone stralen,
Eerlang in volle glory praalen!
En naar zyn Grootvaërs geeft geëard,
DE G E E S T, door Vondels pen vermaard,
Met beelden, verwen, doek en dichten,
De heele waereld overlichten!

MDCCII.

OP DE
 G E D I C H T E N
 VAN
 SYBRAND FEITAMA.

't Vermaak, dat gy uw Evenmensch,
 Uw Huis, U zelf kunt leerzaam stichten,
 O FEITAMA! voldoet den wensch,
 En hoop uit d' arbeid van uw dichten.
 Gy die den prys van wel te doen,
 En wel te schryven weg kunt draagen,
 Ziet dubbeld uwen tyd vergoën,
 U zelf aan God, en mensch behaagen;
 Wanneer gy met een hemelvier,
 Vol heilige yver, niet te kreuken,
 Zaait, op het veld van uw papier,
 Het vruchtbaar zaad van goude spreuken;
 En keurige ooren voert ten dans,
 Als gy de Bronaër aller dingen,
 Om al haar goed, om al haar glans,
 Op Eng'letoonen lof wilt zingen;

Of

Of volgt Gods grooten Harpenaar
 In 't heilzaam zoch van zyn gezangen,
 En stelt de geestelyke snaar
 Van uwe luit naar elks verlangen.
 Hoe kunt gy, op uw beurt, den lof
 Der onbevleete Deugd waardeeren,
 Alle aardsche, en alle onzuiv're stof,
 Uittartende, in 't gezicht braveeren!
 Zo voert ge uw Boek ten toon in 't licht,
 Daar 't niemands laster hoeft te vreezen,
 Wanneer als yder, met uw Dicht,
 Den tyd, waar in gy 't schreeft, zal leezen;
 Den tyd, die uw geboortedag
 Zag vier en zestig maal herleeven,
 En eeuwig maaken zal gewag
 Van 't geen gy hebt zo laat geschreeven.
 Dit doet den groenen lauwericr
 Om uwe gryze hairen bloeijen,
 En, dag op dag, met schooner zwier,
 Uw onverwelkb're vaerzen vloeijen.
 Zo strekk' noch lang uw Poëzy
 Voor u, voor elk tot artsény.

MDCLXXXIV.

O P D E

MENGELDICHTEN

V A N

M^R. ADRIAAN TYMENS.

De fchrand're TYMENS, die met onwaardeerb're Dichten,
 Zo ryk van zin en trant als zielberoerlyk fchoon,
 De Kunst zet in den dag, en heerlyk voert ten troon;
 Kan als een tweede Apol den Zangberg zelfs verlichten.

't Zy dat zyn Zangnimf 't luft te treuren, boerten, ftichten,
 Te kweelen 't bruiloftslied, of op een hooger toon
 Nu kryg, dan vreê trompet, of vlecht een heldekroon;
 Hy wint den prys, en doet alle and'ren voor hem zwichten.

Myn zangeres, ontvonkt, o TYMENS! door uw vier,
 Hangt meê een lover aan uw lof en lauwerier,
 In fchaduw van wier loof uw dichten zyn verheeven.

Zo moet uw yver nooit vermind'ren, noch vergaan,
 Maar als een held're baak van de eed'le Dichtkunft staan,
 Waar op uw naam en roem voor eeuwig zy gefchreeven.

O

O P

106 L O F D I C H T E N .

O P D E

G E D I C H T E N

V A N

HIERONIMUS SWEERTS;

VERZAAMELD, EN IN 'T LICHT GEBRAGT
DOOR ZYN ZOON

KORNELIS SWEERTS.

Dus brengt de schrand're Zoon by een zyn's Vaders Dicht,
Alom, waar dat men kunst en maatklank kent, geprezen,
Daar hy 't de dood ontrukkt en houd in eeuwig wezen;
Terwyl hem yder dankt, en roemt zyn kinderpligt.
De Feniks stervend', mag zyn jongen 't leeven geeven,
De jonge Feniks SWEERTS geeft d' ouden weêr het leeven!

MDCXCVII.

O P

OP HET
T A F E R E E L
 DER
DEUGDEN EN ONDEUGDEN;
 DOOR DEN HEERE
KORNELIS SWEERTS.

Uw Zangheldin, versierd met godgewyde stralen,
 Ryft met de Deugden zo veel hooger in het licht,
 Als zy den schyn glans van de Ondeugden laag doet daalen,
 En haare vlekken toont aan 's waerelds aangezicht.
 Zo moet de duist're nacht voor 't helder daglicht wyken;
 De gutre winter voor den lieven lentetyd.
 Wat schoonheid mag men by uw Deugden vergelyken,
 Daar ge uw Ondeugden braaf met kunst en kracht bestryd?
 Uw Dicht, o SWEERTS! vol vuur, vol houding, geest en leeven,
 Is, door een hemeldrift, met heilige inkt geschreeven.

MDCCIII.

A A N D E N H E E R E

ABRAHAM ALEWYN;

ZYN ZEDE- EN HARPGEZANGEN

IN 'T LICHT GEEVENDE.

Nooit speelde uw Zangheldin op aangenaamer snaaren.
 Zy slaat een gouden toon in onberisp'lyk Dicht,
 By beurte volgende het hoogverheven Licht
 In Israël; dat Licht van 's hemels Harpenaaren.

't Aandachtige gehoor mag veilig speelevaaren
 In godgewyde vreugd: hier word de geest geficht,
 Gevoert van trans tot trans, ver boven 't aardfch gezicht,
 Daar zich de Cherubyns met uwe klanken paaren.

Heer ALEWYN, wie hoort, wie ziet niet aan uw Lier
 Uw vlug, uw ryk vernuft, bezielde van hemelvier,
 Tot glory van uw naam, in schoone vruchten bloeijen.

Hier is dan uw Parnas het hooge Libanon,
 Gods heilige Jordaan uw zuiv're Hengstebron;
 Waar uit zo zacht uw Zede- en Harpgezangen vloeijen.

MDCXCIV.

O P D E

ZEDE- EN HARPGEZANGEN

V A N D E N H E E R E

ABRAHAM ALEWYN,

MET ZANGKUNST VERRYKT

DOOR DAVID PETERSEN.

Zie hier de ziel verrukt door keur van hemelwyzen.
 Het lust Heer ALEWYNS vernuft, zo vlug, zo ryk
 Als zacht van toon en trant, op Davids schoon muzyk,
 Alom geroemd, zyn God te bidden en te pryzen.

Zo blinkt de Dichtkunst als een diamant in 't goud,
 't Heelal verlichtende met ongewoone ftraalen.
 Zo kwam zy eertyds van den Hemel nederdaalen,
 Gelyk Gods Dochter, die het Kerkgeheim ontvouwt.

Hier kan zy rotsen zelfs beweegen en verzachten.
 Was ooit de Kunst geroemd in Bybelpoëzy,
 Hier vliegt zy hoog van de aarde alle and'ren ver voorby,
 Op godlyk snaarenspeel en heilige gedachten.

MDCXCIV.

O P D E

HARDERSGEZANGEN

VAN DEN HEERE

ABRAHAM ALEWYN;

MET ZANGKUNST VERRYKT

DOOR N. F. L E G R A N D.

Die nu ten rei wil gaan en spelen,
Verliefd op keur van maat en toon,
In Dicht en Kunstzang even schoon,
Die beide ziel en zinnen streelen;
Kan hier zich rykelyk verzaân.
Hy treede toe, en heff' slechts aan.

Leent alle, op vreugd beluft, uwe ooren.
Daar klinkt de zuiv're Hardersfluit;
Daar voert dat liefelyk geluid,
Zo groot, zo krachtig in 't bekooren,
U, met een hoogverheven vlugt,
Op schelle galmen, door de lucht.

Nu

Nu daalt het zachjes met u neder,
Al speelemeijend langs het veld,
Tot gy in lekk're toonen smelt;
Daar 't al op maat vryt zoet en teder,
En steeds, met nieuwen zang en dicht,
Apol een dubb'len tempel slicht.

Hier bloeijen niet als eed'le roozen,
Van geene doorenen bezet.
Hier moogt gy kweelen onverlet,
En uwen geest met lust verpoozen;
Terwyl Sylvaan om Galathé
Vernieuwt, by beurt, zyn minnewee.

Hoe luiſt'ren al de Zanggodinnen
Naar de aangenaame Veldſchalmei!
Ei zie, zy treden meê ten rei,
En dansen met de Harderinnen.
De Veegod Pan, in 't leutrig riet,
Slaat zelf de maat van 't geestig Lied.

Die galm rolt over 't golvend Spaaren,
Langs 't bruischend Haarelemmer Meer,
En kaatſt den beurtzang, keer om keer,
Den Amſtel toe; die de eed'le ſnaaren
Des Dichters, in zyn schoot gevoed,
Waardeert, en vrolykt ſtroomt te moet.

Amphion geev' de steenen 't leeven,
En Thebe groeije met zyn faam :
LE GRAND, van kunst zo groot als naam;
Een kunst hem van natuur gegeven;
Streelt hier de redelyke ziel,
Die steeds den boventoon behiel.

Gy, die in keurelyke klanken
Verrukt en opgetogen zyt,
Gy, die den Goón de Dichtkunst wyd,
Komt, wilt Heer ALEWYN bedanken;
Dien grooten Orpheus, wiens verstand
Zo schoone Dichten teelt op 't Land.

MDCIC.

L O F D I C H T E N. 113

OP DE
KONINGKLYKE
HARPLIEDEREN;

GERYMD DOOR
KORNELIS VAN EEKE.

EN OP MUZYK GEBRAGT
DOOR JOAN SCHENK.

Zo ziet men Gods Propheet op nieuw ten graveuitryzen;
Zyn hoogverlichte Geest, door Nederduitfch Gedicht,
Vergoodde toonen en bekoorelyke wyzen,
De ziel vervoeren naar het ongenaakbaar licht.
Wie hier aan twyfelt, leen' zyn aandacht en zyn ooren,
Om met van EEKES Dicht de Kunft van SCHENK te hooren.

P

OP

OP DE
SCHRYFKUNST
 VAN DEN HEERE
JOAN PLUIMER.

De Schryfkunst word in top verheeven,
 Gekroond met onverderf'lyke eer,
 Daar **PLUIMER** zwaait de vlugge Veer:
 Zy geeft de doode letter 't leeven.
 O Fenikschryver van ons Land!
 De waereld kent u aan uw hand.

OP HET
KUNSTIG SCHRYVEN
 VAN DEN HEERE
HENRIK DE ROO.

O **HENRIK!** uwe roem leeft eeuwig; en de zwieren,
 Waar meê uw braave hand het wit papier bemaalt,
 Verstrekken om uw hoofd en lett'ren voor laurieren,
 Waar in de Schryfkunst zo volmaakt als heerlyk praalt.
 Kan uwe Lentejeugd reeds rype vruchten geeven,
 'k Zie alle Kunsten dan eerlang door u herleeven.

A N D E R S .

Uw Schryfkunst geeft uw geest met eed'len zwier te kennen,
 En voert uw snel vernuft langs de aarde op vlugge pennen.

MDCLXXVIII.

A F-

AFBEELDINGEN.

1850

AFBEELDINGEN.

OP DE
AFBEELDING
VAN DEN EERWAARDIGEN
EN GELEERDEN HEERE
SALOMON VAN TIL.

Zie hier den Guldemon, die Dordrecht leert en s'icht,
Zo groot een boetbazuin als onwaardeerb'ren Schryver,
Een Christen Cicero, wiens godgeheiligde yver
Gelyk een held're zon op Thabor blinkt en licht.

OP DE
 A F B E E L D I N G
 VAN DEN EERWAARDIGEN HEERE
 S I M O N K L E I N .

Dit's KLEIN, maar groot van deugd, van geest en godlyk ^{(licht,}
 Die uit zyn zuiv'ren mond liet melk en honig vloeijen,
 En yv'rig twintig jaar aan d'Amstel heeft gesticht;
 Wiens voorbeeld yder deé in goede werken groeijen.
 Zyn Godsörakel leerde aan hem, en elk, de wys
 Van 't aardryk uit te gaan in 's hemels Paradys.

OP DE
 A F B E E L D I N G
 VAN D^r.
 B A L T H A Z A R B E K K E R .

Dit's B E K K E R, die welëer blonk als een Morgenster,
 Maar sints zyn hovaardy, verbreekende alle paalen,
 Te hoog klom, en Gods volk aan 't muiten hielp en dwaaken,
 Stort hy van boven neêr, gelyk een Lucifer.

OP DE AFBEELDING
VAN DEN MANHAFTEN ZEEHELD
MICHEL DE RUITER.

Dit is de Zeeleeuw, Hollands Mars,
Die leeft in 't klinkend staalgeknars,
En 't donderen der Zeekartouwen.
Zyn nieuwbevochten zegekrans,
Verdooft den Koningklyken glans:
Wyl niemand voor hem stand durft houwen,
Als hy met dapperheid op zee
Vecht voor het Vaderland om vree.

OP DEZELFDE AFBEELDING.

Ik zie den Held, doch zag liefst niets, als zyn gezicht,
Waar aan het Land was zyn behoudenis verpligt,
Toen hy tot driemaal toe versloeg twee Konings Vlooten.
Een wond is hem in 't been, den Staat in 't hart gefchooten.

A N D E R S.

De deugd en dapperheid zyn noch in 't Heldenwezen,
Gelyk zyn oorlogsdaan, op alle zeën te leezen.

OP DE
BEELDTENIS
VAN DEN MANHAFTEN ZEEHELD
CORNELIS TROMP.

TROMP munt hier uit op 't wit papier,
Zyn dapperheid in 't oorlogsvier
Op bloedige ongestuime baaren:
Daar red hy 't Land met lyfsgevaaren;
Berooft van sterkte en trotsé Vlag
Het magtig Zeekasteel van Sprag;
Terwyl twee Vlooten voor hem wyken
En voor de derdemaal bezwyken.
Zie met verwondering den Held
Die Neêrlands roem op zee herftelt.

OP DE
 AFBEELDING
 VAN DEN HEERE VAN
 RAAPHORST.

Een trouw, en onbekommerd hart,
 By droefheid vrolyk, vry van smart
 In voor- en tegenspoedsche winden,
 Is staåg in RAAPHORSTS borst te vinden.
 Hy acht geen waereld, door de deugd;
 En blyft, schoon oud, in jonge jeugd.
 Zyn hair moest wit van schaamt' befterven,
 Toen 's leevens winter 't rys wou verven;
 Om dat het, door het Lentfaizoen
 Van 't hart, niet bleef in Zomergroen.

OP DE

AFBEELDING

VAN DEN HEERE

WILLEM VAN ZON,

DOMHEER TE OUD-MUNSTER.

Dus beeld het stout Penfeel VAN ZON af naar het leeven,
Daar 't onverderfelyk, door de verwen, blinken doet
Zyn eed'le deugd en geeft, zoo hoog in top verheven,
Den glans van 't wezen en zyn onbevlekt gemoed.
Wat lof verdient hy die de ZON zo fchoon kan maalen,
Daar alles fcheemert in zyn heereyke ftraalen?

*Doornburg, den 17^{den} van Oogftmaand,
MDCXC.*

OP

OP DE
AFBEELDING
VAN MEJUFFROUWE
HELENA VANDER HEK,
GEMALINNE VANDEN HEERE
WILLEM VAN ZON.

Zie hier HELENA'S deugd en haar aanvallig wezen.
De Griekſche roem' vry op haar' glans en Paris min;
Deeze, om haar eed'le ziel en kuifchen gloed gepreezen,
Ontvonkte 't hart der ZON en wierd zyn Gemalin,
Het Aardryk zeg'nende, in zyn ſtraalen opgetoogen,
Met Zonnelingen daar hy blinkt door haar ſchoone oogen.

*Doornburg, den 17^{den} van Oogſtmaand,
MDCXC.*

OP DE

AFBEELDING

VAN DEN HEERE

SIMON SCHYNVOET.

Alle eed'le Kunsten zyn in dit gezicht te leezen.

Het schrandere vernuft blinkt klaar door de oogen heen.

Natuur gaf 't geen zy schonk aan veelen, hem alleen;

Als of in SCHYNVOET moest haar kracht uitmuntend weezen.

A N D E R S.

Dit 's SCHYNVOETS wezen, maar zyn groote geeft, bedreeven
In eed'le Kunsten, doet alom zich zelve leeven.

O P

A F B E E L D I N G E N. 125

OP DE
A F B E E L D I N G
VAN DEN HEERE
JAN WELZING.

Zoo maalt een welbedreeven hand
Des kleinen WELZINGS geestig wezen,
Waar in, hoe jeugdig, is te leezen
De trekken van een groot verftand.

A N D E R S.

Dit is de jongfte Zoon uit WELZINGS Stam geteeld,
Daar 's Vaders braaf verftand en 's Moeders glans in speelt.
Zyn geeft, die reeds zoo vroeg elk kan verwond'ring geeven,
Belooft noch meerder op den middag van zyn leeven.

Q 3

OP

OP DE

AFBEELDING

VAN DEN HEERE

GOVAART BIDLOO

DEN OUDEN;

DOOR NIKOLAAS BIDLOO
LAMBERTSZ.

De jonge Neef, reeds om zyn kunft van elk gepreezen,
Beeld met een meesters hand Grootvader BIDLOO af,
En al zyn deugden in de trekken van zyn wezen;
Waar in hy kent den Zoon, die hem het leeven gaf.
Deez' braave Telg gelykt in geeft hen bey te gader,
Gerocmd door Grootvaars Beeld, en zulke grooten Vader.

OP

OP DE
AFBEELDING
VAN MEJUFFROUWE
JOANNA KOERTEN,
HUISVROUWE VANDEN HEERE
ADRIAAN BLOK.

Zie hier JOANNA, wiens vernuft elk kan bekooren,
Die Keizers, Koningen en Helden maakt op de Aard'
Onsterfelyk, en haar zelf de waereld door vermaard,
Daar nooit haar weêrgaâ was, en ligt nooit word gebooren.
't Doorluchtig Kunstpapier, van de ced'le hand gefneên,
In Bloemfestoenen schoon hervormd, kroont haar alleen.

O P D E Z E L F D E A F B E E L D I N G .

Dit is JOANNA, de eer van haare Kunne en 't Y.
Voor haare Snykunft zwicht Apolloos Schildery.

A N D E R S .

Men eer dit Beeld, wiens geest en hand kan wond'ren teelen,
't Papier herscheppende in onschatb're Kunsttafreelen.

VERJAARGEDICHTEN.

R

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

VERJAARGEDICHTEN.

HARDERSZANG

OP DEN

EERSTGEBOOREN ZOON

VAN DEN HEERE

MICHIEL ELIAS,

EN MEJUFFROUWE

MARIA MARGARETA
WILDSCHUT.

Terwyl dat de Akkeren en Velden, uit de min
En Echt van Stammenaar en schoone Rycheldin,
Een Knaap, een jonge Spruit, naar hunnen wensch, verkreegen,
Die 't gantsche Land alom gedyën zal tot zegen,
Van onze Boschpaapin al overlang voorfpeld,
Daar haar orakeldicht van 't edel bloed vermeld,

R 2

Is

132 VERJAARGEDICHTEN.

Is al de Buurt verheugd: men hoort een bly gefchater.
 't Stroomgodendom van Y en Amftel zingt op 't water.
 Maar harder Zegemond munt boven and'ren uit,
 Zyn toon verheffende op des Veegods riete fluit:
 Hy zit, om avondlucht te fcheppen, by mooi weder,
 Aan d'Amftels omval, op een bed van kruiden, neder,
 Daar deezens groene kruin ryft midden uit dien Stroom,
 En de oude Woudheer plag, by elzenhaag of boom,
 Welëer, van 't buurtgewoel vermoeid, zyn rust te raapen.
 Het zingen luft hem meer by maanfchyn, dan 't flaapen;
 Terwyl zyn fchaapen in de weifal staan te kooi,
 En Luyert, Luifterziek en Ruftzoek ligt in 't hooi,
 Met Duif, van melken moe, en Boksvoet van het fpringen.
 Hy vangt dus aan; niets kan zyn yver meer bedwingen:
 Sints fchoone Rycheldin, met zo veel heil als vreugd,
 Aan eed'len Stammenaar fchonk haar ontlooken jeugd;
 Aan Stammenaar, die van 't Ygodendom gepreezen,
 's Lands oude deugd en trouw draagt in zyn hart en wezen,
 Toen Veld en Bofchrei zong ter eere van zyn min,
 En wydde met de Vreë zyn blyde bruiloft in;
 Heeft negenmaal de Maan haar hoorenen geboogen,
 En negenmaal haar glans verduiftert voor onze oogen;
 Als zy ten tiendemaal, met haar doorluchtig licht,
 Verfcheen veel klaarder met de vreugd in 't aangezicht,
 Verzilverende al 't veld en groene haagedooren:
 Als Rycheldin heeft, uit haar kuische min, geboren
 Een jonge Stamfpruit, recht geëard naar 't godenzaad.
 De nacht gelykt geen nacht, maar enen daageraad.

Lu-

Lucine , al lichtende , versterkt haar in het baaren ,
 Verzachtende het wee om 't jonge Wyf te spaaren.
 Het Boschgodinnendom , de groote Landzaads Vrouw ,
 En Veldheerin , elk helpt de baarende even trouw ;
 Terwyl dat Stammenaar de Huisgoôn bid verborgen ,
 En slagf op eigen Werf , godvruchtig en vol zorgen ,
 Een tweeling Geitje , korts geworpen dicht by strand.
 Noch naauwelyks heeft hy zyn plegtige offerhand
 Volëindigd , of hy is , ter goeder uur , gezegend
 Met Stamspruit , van al 't land met wensch op wensch bejegend.

Kom , Amftelgodheid , kom , befcherm nu voor altyd
 Den Knaap van Rycheldin u eeuwig toegewyd.
 Godvruchte Heemraadin , om haar verftand verheven ;
 Van wien dat Stammenaar gezegend kreeg het leeven ,
 Gevoelde , federt dat de fchaadelyke dood
 Den ouden Heemraad zyn deugdftaalende oogen floot ,
 Waar aan de vryë Buurt heeft zo veel heil verlooren ;
 Geen grooter vreugd als nu zy Stamspruit ziet gebooren ,
 Dien zy , met zo veel hoop uit zulk een zuiv're vlam
 Verwachtte , en die in 't eind noch voor haar fterffuur kwam.
 Zy houd hem zegenende in d'arm , en niet te fpaanen
 Van hem te zien , ftort zy , van teed're blydfchap , traanen.

Kom , Amftelgodheid , kom , befcherm nu voor altyd
 Den Knaap van Rycheldin , u eeuwig toegewyd.
 De blyde Moeder denkt niet meerder aan de fmarten ,
 Waar meê zy Stamspruit baarde , en zo lang onder 't harte
 Geduldig droeg : o neen ! zy ziet in hem te klaar
 Zich zelve en 't wezen van haar waarden Stammenaar ;

134 VERJAARGEDICHTEN.

In hem, als de Eersteling van haar getrouwe liefde;
 De stond steeds zeeg'nende waar in de Min haar griede,
 Welk' haar 't gezicht en 't hart voor Stammenaar ontfloot,
 Toen zy, voor Zeeman, hem verloor tot Echtgenoot.
 Nu ziet zy wat het is de waereld te vermeëren:
 En schoon zy geestig kon een menschenbeeld bootzeeren
 Uit kleiïard; vind zy nu, daar zy 't klein Knaapje streelt,
 Hoe veel het leeven by het leevenloos verscheelt.
 't Is of het zelf alreeds dit wil te kennen geeven,
 En haar voor 't leeven dankt, en 't voedzel van het leeven.
 Kom, Amstelgodheid, kom, bescherm nu voor altyd
 Den Knaap van Rycheldin, u eeuwig toegewyd.
 De vreugd is algemeen, de Reyën weelig dansen
 Om Stamspuit, sierende zyn wieg met groene kransen.
 Hoe yv'rig munten ze uit in vreugd, die hem bestaan!
 Ei zie, het goelyke Klaarschoontje treed voor aan,
 Met Rykje en Mattelief, om zyn Geboort' te vieren.
 't Jong Vrouwelyntje brengt het Jongsken lauwerieren;
 En 't is of zy voorzag, in haar eenvoudigheid,
 Dat hem, zelfs van de wieg, is de eerkroon toegeleid,
 Dat hy, op 's Vaders spoor, een vriend der Zanggodinnen
 Al vroeg zal wezen, en alom den dichtprys winnen:
 En 't schynt, hy luistert reeds, als of hy 't kon verstaan,
 Naar 't kráakende geluid van die gewyde blaán;
 Daar Hofwarandenier verteld, voor yders ooren,
 Gelyk een wonder, dat, eer Stamspuit is gebooren,
 Hy wierd gewaar hoe dat zyn jonge lauwerier
 Schoot schielyk op, en, met een ongemeenen zwier,

Zyn

Zyn kruin verhieft, en ftraks een breede fchaduw baarde.
 Waar uit een yder af te wikken fchynt zyn waarde.

Kom, Amftelgodheid, kom, befcherm nu voor altyd
 Den Knaap van Rycheldin, u eeuwig toegewyd.
 De braave Stammenaar mag alles zich belooven
 Van Stamfpruit, welke eerlang zyn hoop zal gaan te boven.
 En zo myn Hardersfluit, door de alverziende Goôn
 Die 't veld bewaaken, is 't voorzeggen niet verboôn;
 Zal hy voorspoedig, voor zyn jaaren, vruchtbaar blocijen,
 Zyn jeugd gelyk een Zon doorbreeken, weelig groeijen,
 En als een Ceder by een laagen wilgen boom,
 Het hoofd verheffen aan den ryken Amftelftroom;
 Daar Woud- en Bofchgoôn hem hun zegen zullen geeven,
 De fchoone Nimfen hem heur harten, aangedreeven
 Door zyn volmaaktheid, om met hem te zyn gepaard:
 Zyn riete fluit zal zyn door Leeuwendaal vermaard,
 En klinken anders niet als vrede, vreugd en zegen.
 Hoe veilig zullen dan de velden zyn en wegen!
 De koeyen rykelyk met de uyers overlaân,
 Het Y en de Amftel 't op zyn zorgen laaten ftaan,
 Daar hy de Stallen, Vee en Kooijen, elk ten nutten,
 Voor wreede Wolven en Roofvogels zal befchutten,
 En het onnoozel Schaap voor 't nypend fcheermes hoên.
 Dan zal de Moeder 't Lam met zuiv're melk opvoên,
 Niet hoevende eigen koft voor Havikken te fpaaren.
 Hy zal de Huisgoôn en gewyde bofchältaaren,
 Als zyn oogäppel, fteeds bewaaren, hem tot eer,
 En Hofmans laagen, voor 't vryërfrecht, gaan te keer,

Op

136 VERJAARGEDICHTEN.

Op d'ouden Heemraads wys, die Burgerhart bewaarde
 By Grootvaars wettig erf, en nimmermeer ontääarde.
 Kom, Amftelgodheid, kom, befcherm nu voor altyd
 Den Knaap van Rycheldin, u eeuwig toegewyd.

Zo lang zong Zegemond. Hy zag de Maan verdwynen
 Die Rycheldin zo fchoon, zo gunftig kwam befchynen,
 In 't baaren van den Knaap: en ziende reeds van ver
 De Zon, doorbreekende, Stamfpruits Geboortefter
 Verwellekoomen en verfieren met haar ftraalen;
 Op dat zy nimmer zou verduifteren noch daalen,
 Voor Stamfpruit, leevens zat, tot glory van zyn Stam,
 Zo heerlyk ondergaa als zy verryzen kwam;
 Sluit hy zyn vee van ftal. Brak gaat het wild na fpooren:
 Snelvoet rent reeds vooruit op 't klinken van den hooren:
 Duifkweckenaar laat vroeg zyn Tuimelaars van 't hok:
 Bouwlief en Melkerbuur, elk heeft het even drok:
 De Rei, die Zegemond zyn veldlied hoorde zingen,
 Galmt hem met d'Echo naa, terwyl ze luchtig fpringen:
 Kom, Amftelgodheid, kom, befcherm nu voor altyd.
 Den Knaap van Rycheldin, u eeuwig toegewyd.

A A N

VERJAARGEDICHTEN. 137

AAN JONGKVROUWE
JOANNA LOUIZE VAN ZON;

OP HAAR EERSTEN

VERJAARDAG.

Zo ziet men op de komst van uw Geboortestraalen,
Den barren Noordewind gebuigzaam en gedwee:
Het Zuidewindje blaast, en brengt alom den vree,
En voert in zyn lievrei een vlucht van Nachtegaalen;

Die deezen blyden Dag met veldmuzyk onthaalen,
De boomen, bloemen en de kruiden, 't veld en 't vee
Verfrischen: Doorneburg gevoelt die vreugde meê,
En pronkt met uw Geboorte, als Koningin der daalen.

Met welk een groot geluk ontving 't u in zyn schoot,
Toen 't veldgodinnendom uw Moeder bystand bood,
En haar, bezwangerd van de ZON, hielp heilzaam baaren!

Wat zegen proeft gy niet, ô driemaal zalig Kind!
Daar gy, noch naauwelyks geschaapen, alles vind
Voor u geschaapen, en verheugd om uw verjaaren!

*Gebooren op Doornburg, den XV Iden.
van Bloemaand, MDCLXXXVIII.*

S

AAN

138 VERJAARGEDICHTEN.

AAN MEJUFFROUWE

HELENA VANDER HEK VAN ZON;

OP HET ZELFDE EERSTE

VERJAAREN.

Wat kan u deeze dag al heil en blydfchap baaren,
Waar in het Moeders oog 't licht aller daagen vind,
Nu gy voor de eerfemaal, uw eerfte en eenig Kind,
Zo fchoon en zo volmaakt gefchaapen, ziet verjaaren.

Ge erkent in haar de hoop van uw gezegend paaren;
Beloovende u, terwyl haar morgenlicht begint,
Een fchoonen middagftond, daar zy geroemd, bemind,
Zal uw bevalligheid en gaaven evenaaren.

Wat lieve lagchjes fchenkt ze u reeds zo mild, zo zoet,
Daar ze aan uw blanke borft gekweekt word en gevoed,
Als of zy op haar wys u dankte voor het leeven!

Zy toont hoe groot een geeft in 't kleine ligchaam speelt,
Gelyk een godd'lyk Kind, dat van de ZON geteeld,
Niet aardfch, maar hemelfch wil haar aart te kennen geeven.

AAN

AAN DEN HEERE

WILLEM VAN ZON;

OP HET ZELFDE

VERJAAREN.

Nu 't ZONNELINGETJE, dat van u heeft het wezen,
Ziet zyn geboortelicht voor de eerstemaal verjaard,
Zo neemmen op deez' dag de Hemel en al de Aard
Hun deel in uwe vreugd, zo hoog in top gereezen.

Uw braave Stam heeft nu geen ramp des Tyds te vreezen,
En schynt voor eeuwig in zo schoon een Telg bewaard,
Waar dat Natuur heeft al haar schatten voor gespaard,
Verhoopende eindeloos in haar te zyn gepreezen.

De luister van de ZON, en schoonheid van HELEEN
Zyn zo volmaakt in haar gedommeld onder een,
Dat haare straaltjes voor den dag reeds elk bekooren.

Zo groei, zo bloei zy, als een eed'le en vrucht'bre plant
Op Libanon, in glans, in jaaren en verstand,
En blink gelyk de ZON waar uit zy wierd gebooren.

OP HET EERSTE

VERJAAREN

VAN JONGKVROUWE

HELENA VAN ZON.

Blonde LEENTJE zoete bekje,
Die in 's aanschyns ommetrekje,
In het tedere gelaat,
Schooner als de dageraad,
Geeft, met groote hoop, te leezen
Hoe volmaakt uw glans zal wezen,
Hoe beminnelyk, hoe groot,
Als uw schoone Naamgenoot;
Straalende uit uw lodd're lichtjes
Duizend onweêrstaant're schichtjes,
Waar meê gy op eenen stond
Lichtlyk duizend harten wond,
Duizenden, met duizend pynen
Laat om uw volmaaktheid kwynen:
Gaat het naar myn Profecy
Op uw eerste Jaargety,

'k Zie

'k Zie u vol aanvalligheden,
 Reeds van yder aanbeden,
 En een goddelyken geest
 In een welgemaakte leeft,
 Daar de roozen op uw kaaken
 Onverwelkbaar bloeijen, blaaken:
 'k Zie uw minnelyken mond
 Frischer als den morgenstond,
 Hemelval en honig slippen
 Van uw lieve en lekk're lippen,
 En Vrouw Moeders hart verheugd
 Om uw gaaven, geeft en deugd,
 Daar ze in u, van elk gepreezen,
 Ziet haar eigezelf verreezen,
 Haar verlooren jeugd bepaald,
 En met woeker ingehaald.
 Dan zal u myn Zangster groeten,
 En op hooger toon ontmoeten;
 En uw eerste leevenslicht
 Schooner blinken in myn Dicht.

In Bloemaand, MDC XC.

142 VERJAARGEDICHTEN.

OP HET HALVE

J A A R G E T Y

VAN JONGKVROUWEN

IZABELLA JACOBA VAN ZON,

EN

SARA MARIA VAN ZON.

O TWEELINGZONNETJES, die vrolyk met elkaâr
Het halve ronde fluit van uw Geboortejaar,
En met u beide een heel gelukkig kwaamt te leeven!
Wat schoonheid is u van Hemel niet gegeven,
En welke gaaven van de fiedige Natuur,
Op u niet uitgestort in 't allerwenschlykst uur,
Wanneer zy u tot elks verwond'ring kwam te baaren!
In wat volmaaktheid zult gy groeijen met uw jaaren!
Wat dubb'le Godheid zweeft 'er door uwe oogjes heen,
Wel waard de ZON, die met u telde twee voor een!

*Gelyk geboren, den Væn. van
Sprikkelmaand, MDCXCII.*

OP

VERJAARGEDICHTEN. 143

OP HET EERSTE
VERJAAREN.
VAN JONGKVROUWEN

IZABELLA JACOBA VAN ZON,
EN
SARA MARIA VAN ZON.

Natuur was nooit van een volmaakter drift gedreeven,
Noch juister zinlykheid, wanneer zy bragt by een
Al haar sieraad, om ze aan u beiden te besteën,
Die zy zo schoon schiep, en gelyk bragt in het leeven.

Geliefde Schepzeltjes, wat zie ik in u zweeven
Een hemelsch vuur, dat met het aardfch niets heeft gemeen!
Het edel licht der ZON blinkt door uwe oogjes heen,
En 's Moeders gaaven, die zo mild u zyn gegeeven.

O TWEELINGZONNETJES! wel klein, maar groot van hoop,
Gy zult de Waereld steeds verwond'ren in uw loop.
Wat schoone straaltjes schiet ge reeds zo vroeg in 't daagen!

't Geluk groei met u op, en met uw jaaren aan.
De deugd van uwen Stam moet nooit in u vergaan,
Gy in den Hemel en op Aarde altoos behaagen.

Den Vten van Sprokkelmaand, MDCXCIII.

OP

OP HET
 VERJAAREN
 VAN JONGKVROUWE
 JOANNA LOUIZE VAN ZON.

Wat dag blonk ooit zo schoon, zo bly voor myn gezicht,
 Die met de groene Mei zyn vreugde komt te paaren,
 Verspreijende eenen geur van tym en roozeblaären,
 O schoone Zonnetelg! als uw Geboortelicht?

Zie hoe alle and're glans voor uwen luister zwicht,
 Die zo veel blydschap en verwondering kan baaren,
 Daar ge, in den Meityd van uw lieve lentejaaren,
 Elk, met uw vriendlykheid, verstand en deugd, verplicht.

't Vermaaklyk Doorneburg, waar op gy eerst zaagt straalen
 Uw leevensdageraad, barst buiten zyne paalen
 Van vreugd, terwyl 't u kweekt en koestert in zyn schoot.

Bevallige JOANNE, indien 't gaat naar myn wenschen,
 Zo zult gy steeds zyn de gelukkigste aller menschen,
 En uw Geboortendag nooit van fieraad ontbloot.

Den XVden. van Bloemaand, MDCCVIII.

OP HET
 VERJAAREN
 VAN JONGKVROUWE
SARA DE CANJONCLE.

Dat SARA in het eêlft des Zomers is gebooren,
 Getuigen lelyën vermengd met goude draân,
 En roozen die te pronk in 't vriendlyk wezen ftaan,
 Zo schoon als Venus ooit heeft tot fieraat gekooren.

Geen rampspoed zal 't geluk van haar Verjaardag smooren:
 Want Vorft Apollo lagcht, en lonkt haar lieflyk aan,
 En doet haar in den rei der Zanggodinnen gaan,
 Die alle Negen tot haar lof zich laaten hooren.

Vrouw Pallas viert deez' dag, en eert haar braaf verftand,
 Dat Lente en Zomer teelt, by Winter, door haar hand;
 Waar door zich Flora ziet altyd in SARA zweeven.

Dies is Natuur verheugd, om dat zy fchiep een Maagd,
 Die in haar geeft en hand, in oog en aanschyn draagt
 Zo fchoone wonderen die eeuwig zullen leeven.

*Den XV^{den}. van Hooimaand,
 MDC LXXV.*

T

OP

OP HET
 VERJAAREN
 VAN D^r.
LUDOLPH SMIDS.

Met welk een achtb'ren roem, zo heereelyk en schoon,
 Komt uw Geboortezon op nieuw al de aard' verlichten,
 Braveerende allen glans, gelyk uw held're Dichten
 Uitmuntend, boven al, onsterfelyk staan ten toon!

O fchand're Hoofdpoët, en dubb'le Apolloos Zoon!
 Wat kan uw Zangheldin al wonderen verrichten;
 Die tevens geeftryk kunt vermaaken, boerten, ftichten,
 Daar 't Treur- en Blyfpeldicht u fchenkt de Lauwerkroon!

Gy hoeft het kwetfen van de Nyd niet meer te vreezen.
 Gy weet der kruiden kracht, en kunt u zelf geneezen,
 Geleerde SMIDS! zy zwicht op 't hooren van uw Naam.

Terwyl dat yder viert met vrolyk welbehaagen,
 Deez' wellekoomen dag, ô Luifter onzer daagen!
 Zo vliegt uw lof alom op vleugels van de Faam.

*Den XIII^{den}, van Zomermaand,
 MDCLXXXIII.*

AAN

AAN DEN HEERE

NICOLAAS BIDLOO;

OP ZYN ZEVENTIENDEN

VERJAARDAG.

De Morgenzon blinkt nooit met aangenaamer stralen,
Met welk een schoonen dag zy ook versier haar hoofd,
Als de eed'le daagraad van uw jeugd, geroemd, geloofd,
Waar op de Hemel al zyn gunst liet tevens daalen.

Zo munt gy uit, als uw penseel, in 't kunstig maalen
Reeds elk verwondert; en Natuur, van magt beroofd,
Met beelden, verw, en stand in haaren luister dooft,
En, door zo schoon een schyn, doet zelf in 't wezen dwaalen.

Gy toont wat deugd, wat geeft en oordeel in u speelt,
En dat gy zyt van zulk een glansryk Licht geteelt,
Welks weetenschappen niet als wond'ren kunnen baaren.

O braave Telg! die vroeg zo groot een glory won,
Gy ryft veel hooger op als uw Geboortezon,
Die pas befluit haar loop van tien en zeven jaaren.

AAN DEN HEERE

CORNELIS HOBBE;

OP ZYNE.

VERJAARGETYDE.

Wy wyden vrolyk, in het groenen van uw jeugd,
 De blyde Grasmaand in, ten top van eer verheeven;
 Om dat zy heerlyk op haar voorhoofd draagt gefchreeven,
 Met uw Geboortestond, uw braaven naam en deugd.

Myn hart, o HOBBE! is in uw vriendschap gantsch verheugt,
 En viert eerbiedig, door uw heusheid aangedreeven,
 Met d'eersten dag der maand, ook d'eersten van uw leeven;
 Terwyl al 't Aardryk voelt den weêrschyn van die vreugd.

Men hoeft uw hoofd met geen geboortekrans te sieren:
 Uw gaaven strekken u voor schoone lauwerieren,
 Die in sieraaden nooit verwelken of vergaan.

De Hemel geeve u zulk een overvloed van zegen,
 Als immer sterfelyk mensch heeft van zyn hand verkreegen,
 En my dat ik altoos mag in uw vriendschap staan.

*Den Dten. van Grasmaand,
 MDCLXXXIV.*

OP

OP DE
G E B O O R T E
VAN MEJUFFROUWE
SARA HARDEBOL.

Als Juno en Minerf noch blaakerden in tooren
Op schoone Venus, om 't verkrygen van het ooft,
Verëenden ze alle drie, het twistvuur wierd gedooft,
Toen SARA, tot sieraad van 't aardryk, wierd gebooren.

Zy dachten, kan die Zon in 't daagen elk bekooren;
Verschynt ze in middagpracht, die zo veel glans belooft,
Zo word onze eer vertreën, onze oude roem gerooft.
Dies spanden zy te zaam om haar, noch jong, te sñooren.

Maar vrouw Natuur droeg zorg voor dit bevallig Beeld,
Waar in de staatigheid der Echtgodinne speelt,
Diones schoonheid, en de schrand're Pallas zinnen.

Men eer dan deezen dag met haar, zo eël van jeugd,
Den roem der schoonheid, eer en paerelkroon der deugd
Verfierd met gaaven van drie hemelsche Godinnen.

*Verjaard den XVII^{den}. van Sprokkelmaand,
MDCLXXV.*

OP HET
VERJAAREN
VAN MEJUFFROUWE
KATHARYNE SCHAAK.

O schrand're KATHARYN! ó eer van myn Gedicht!
Wat heeft Natuur, tot elks verwond'ring, u gegeven
Eengeest, zo ryk, zo eél, zo schoon, zo hoog verheeven!
Waar door al de aarde aan uw Verjaardag is verplicht.

Uw vaardig oordeel, 't geen, doordringend van gezicht,
't Geletterde vernuft met eer, voorby kan streeven,
En boven zon en maan met uw gedachten zweeven,
Verstrekt myn Zangheldin vaak tot een blaakend licht.

Wat is welsprekenheid volmaakt in u geboren!
Wat goude spreuken laat ge in keur van woorden hooren,
Die zo bevallig zyn als toverend van kracht!

De nyd, dien eeuwig zal het waardige mishagen,
Mag uw Geboortedag aangrynzen, in het daagen:
Gy zyt, en blyft de glans van 't vrouwelyk geflacht.

*Den Xden. van Oogstmaand,
MDCLXXXV.*

VERJAARGEDICHTEN. 151

OP HET EERSTE
VERJAAREN
VAN JONGKVROUWE

SARA MARIA AMIA.

Wie kan 't geluk van uw Geboortezon afmaalen,
Nu gy, voor de eerstemaal, uw eersten levensdag
Verjaart, met zulk een blyde als vriendelyken lagch,
En door de lonkjes van uw oogjes groet haar straalen?

Zy zegent, met haar licht, in 't ryzen en in 't daalen,
Veel schooner blinkende, u ter eeren, als zy plag,
Uw 's levens dageraad, aanzierende met ontzagh
Uw schoonheid, en wat roem zy zal eerlang behaalen.

O waarde, ô kleine Telg van zulk een grooten Stam,
Wiens luister, deugd en eer vermaard is te Amsteldam!
Wat kunt gy yder reeds behaagen en bekooren!

De Hemel geeve op Aarde u een gezegend lot.
Zo word uw lieve glans altoos bestraalt van God,
En 't uur waar in gy wierd met zo veel hoop gebooren.

*Den XXVIII^{den}. van Sprokkelmaand,
MDCLXXXVIII.*

OP

OP HET
VERJAAREN
VAN JONGKVROUWE
KATHARINA MARIA
DOMMER.

MARIA, zo volmaakt, zo schoon van leest als deugd
Die alle gaaven van den Hemel hebt verkreegen,
Met welk een licht komt uw Geboortezon my tegen,
Bekoorlyk blinkende in het blaakenst van uw jeugd?

Elk viert uw Jaargety met uitgelaaten vreugd
Zo schoon, zo blyd een dag, bezwangerd met veel zegen,
Toejuigchende, tot u en uw geluk geneegen;
Daar ge alles met den glans van uw gezicht verheugt.

Men hoeft geen bloemkrans te vlechten om uw haren:
De roos en lely, die op uwe kaakjes paaren,
Als gaaven van Natuur, verftrekken u een kroon.

Wie roemt niet uw verstand, uw schoonheid, geeft en zeden?
Indien de Hemel hoort myn wenschen en gebeden
Zo zult gy lang op aard gelukkig zyn en schoon.

In Herfstmaand, MDCCVII.

OP HET
VERJAAREN
VAN JONGKVROUWE
ANNA CONSTANTIA
DOMMER.

Zo fluit op nieuw de tyd een schakel aan uw jaaren.
De blonde Febus ryft thans schoonder als hy plag,
En kroont met blinkend goud uw eersten leevensdag,
Bekoorlyke ANNA, die zyn glans kunt evenaaren.

Zie hoe uw schoon gezicht de nevels op kan klaaren;
Terwyl de Faam maakt van uw lof alom gewag,
En uw verftand, uw deugd verwond'ring en ontzagh
In alle harten en alle oogen weet te baaren.

Elk roemt Natuur, die met zo veel bevalligheên,
Als een Pandoor, u fchiep, van yder aangebeên,
En toegejuicht in 't licht van uw geboorteftraalen.

Welk een gelukkige zal 't wezen die u blaakt,
En gy bezitter van zo veele gaaven maakt,
Die door geen Dichtpenfeel naar eifch zyn af te maalen?

Den Xden van Zomermaand, MDCCVIII.

V

OP

OP HET
 VERJAAREN
 VAN JONGKVROUWE
 CONSTANTIA

Gy, die gelyk de Lent' zo jeugdig zyt en schoon,
 En met haar op een tyd der waereld wierd gebooren,
 Waar door gy yder kunt behaagen en bekooren,
 Verstreckt haar schoonheid, en zy de uwe tot een kroon.

De Hemel, die in u zyn gaven stelt ten toon,
 Bestierende uw verstand, uw oogen, hart en ooren,
 Waar door gy 't goede kunt aanschouwen, doen en hooren,
 Vlecht van zyn zegen u op deezen dag een kroon.

Uw zuiv're jeugd blinkt schoon in uwe zuiv're zeden:
 Zy strekken tot sieraad van uw bevalligheden,
 En baaren, waar gy zyt, verwondring en ontzagh.

Kunt ge, ó CONSTANTIA! in d'uchtend van uw leeven,
 Reeds zulk een schoonen glans aan yders oogen geeven,
 Wat zult gy dan niet doen op 't midden van den dag,

*Verjaard den 14ten van Grasmaand,
 MDCLXXXIV.*

OP HET VERJAAREN
VAN MEVROUWE
CORNELIA COMMELIN,
VROUWE VAN OOSTWAARD,
GEMALINNE VAN DEN HEERE
J A N D A E M S.

De Lente roemt, Mevrouw, op uw Geboortetyd,
En offert kruiden, blaân en bloemen aan uw voeten;
Daar zy, met nieuwen lust, komt 's levens last verzoeten,
En gy uw dagen, mild gezegend, vrolyk flyt.

Natuur, die u heeft al haar gaaven toegewyd,
Schynt, jaar op jaar, in u de schaâ des tyds te boeten,
En geene neev'len uw Geboortezon te ontmoeten;
Daar uw verstand, uw deugd en glans blinkt onbenydt.

De Vecht, die 't adelyk Oostwaard met uw verjaaren (ren;
Geluk wenscht, poogt haar vreugd met d'Amstelfroom te paa-
Uw Voedsterwieg, aan uw geächten Stam verpligt.

Zo moet deez' Dag noch lang, in 't ryzen en in 't daalen,
Heer DAEMS, alöm geroemd, verkwikken met zyn sraalen,
En hy zich spieg'len in uw vriendelyk gezicht.

Den XIII^{den} van Grasmaand, MDCCVIII.

156 VERJAARGEDICHTEN.

OP HET
VERJAAREN
VAN DEN HEERE
JEAN DE LA FONTAINE;
VOOR ZYN ZUSTER
CORNELIA DE LA FONTAINE.

Hoe vrolyk daagt op nieuw het licht van uw verjaaren
Aan 't Y, uw Voedsterwieg; terwyl gy zelf, en 't licht
Van uw verstand en deugd, zo ver uit ons gezicht,
Met lof en luister blinkt! wat vreugde zou 't my baaren,

Zo 't my gelukken mogt een kroon van lauwerblaären,
Met een genegen hand, en hart, dat nimmer zwicht,
Noch zal bezwyken in den zusterlyken pligt,
Na lang verlangen, eens te vlechten om uw haaren!

O waarde Broeder, die met my uit eenen Stamm
Als Eerstgebooren sproot! ei! keer naar Amsteldam:
Keer, keer naar Vaders Huis, daar elk u is genegen.

Wat wensch ik u te zien, u, dien ik nimmer zag!
En dat gy noch moogt lang verjaard zien deezen Dag!
Zo vloei alom u toe Gods milde gunst en zegen.

OP

VERJAARGEDICHTEN. 157

OP HET
EERSTE JAARGETY

VAN JONGKHEER

ISAAK DE LA FONTAINE,

ZOONTJE VAN DEN HEERE

ISAAK DE LA FONTAINE,

EN MEJUFFROUW

HESTER MUISSART.

Aardig Zoontje van een Vader,
Van een Moeder, die te gader
Om hun deugden zyn vermaard;
Vader, die geen zorgen spaart,
Om uw zuiv're jeugd te kwecken
Zonder vlekken en gebreken,
Moeder die geen moeite deert
Als ze uw mondje spreken leert.
Zoete woordjes, zoete kluchjes,
Die uw geesje vangt zo vluchjes,

V 3

En

En straks nabauwt op de maat:
Zie, hoe elk verwonderd staat
Voor de groote lieflykheden
Van uw kleine en teed're leden.
Zet ge uw snelle voetjes voort,
Yder treedje, elks oog bekoort.
Wat voor lagchjes, wat voor lonkjes,
En betoverende vonkjes,
Straalen uit uwe oogjes niet!
Oogjes, daar men nooit verdriet,
Maar de blydschap in kan leezen.
Wat voorspelt uw geestig wezen
Reeds al glory, glans en deugd!
Hoe, in d'opgang van uw jeugd,
Uw vernuft in top zal zweeven,
Daar gy eeuwig door zult leeven.
Zet uw eerste Jaargety
Stof en lust myn zangster by;
Hoe zal zy dan zwierig draaven
In den rykdom van uw gaaven,
Op een trofsen toon en trant,
Als uw rypheit van verstand,
In de lente van uw jaaren,
Zal de schoonste vruchten baaren!

VERJAARGEDICHTEN. 159

Als uw Vaderlyke Stam,
(Die, tot roem van Amfteldam,
Geurig rickt in 't weelig groeien)
In uw lof volmaakt zal bloeien!
Hoe gelukkig is die dag
Die u eerftmaal leeven zag!
Waar op 't zonlicht in zyn ftraalen
Mag met uw verjaarglans praalen,
En meêvoeren in zyn loop.
Kleine Zoon van groote hoop!
Spruit van twee roemwaarde telgen!
Nooit zal u de Nyd verdelgen,
Schoon ik vroeg uw luifter zong.
Leef dan oud, gelyk gy jong
In uw aangezicht verbeeldde.
Leef tot vreugd van die u teelde.

*Amfteldam, den XXten van Wintermaand,
MDCLXXVII.*

OP

OP HET ZELFDE

VERJAAREN.

O geestige ISAAC! 'k vier uw eersten levensdag
 En eerste Jaargety. Uw glans, zo vroeg in 't daagen,
 Baart reeds verwondering, en kan aan elk behaagen:
 Dies zyt gy Vaders hoop, en Moeders troost en lagch.
 Kan dus uw Morgenstond de nevels doen verdwynen,
 Hoe schoon zal dan uw licht op 's levens middag schynen!
 My dunkt, ik zie al hoe gy treed op 't spoor der deugd,
 O zoet FONTEYNTJE! daar uw groote gaaven vloeijen.
 Zo moet ge in weetenschap, in geest en oordeel groeijen,
 Gelyk uw ligchaam in den wasdom van uw jeugd.
 Zo zult gy 't aardryk als een vrucht'bre boom versieren,
 In welker schaduw elk uw Jaargety zal vieren.

*Den XXden van Wintermaand,
 MDCLXXVII.*

OP

VERJAARGEDICHTEN. 161

OP HET

VERJAAREN

VAN MEJUFFROUWE

JOANNA MUISSART,

WEDUWE VAN DEN HEERE

JOAN DE LA FONTAINE.

Zo ziet gy wederom uw Jaargety verscheenen,
Terwyl de Tyd allengs glipt met uw dagen heenen,
Daar uw Geboortezon, in 't op- en ondergaan,
U leert hoe niets op aard 't verderf kan tegenstaan;
Terwyl gy in het lot u door Gods gunst gegeven,
In hem geruft, slyt, tot zyne eer alleen, het leeven,
Uw Huis bezorgende, al uw vaderlooze Krooft
Tot nut en heil, sints dat de dood uw Hoop, uw Trooft,
Uw waarde Weêrhelst, om zyn deugd altoos te looven,
Verstand en Godsvrucht, u te ontydig kwam ontrooven;

X

En

En 't waar onmogelyk te denken aan dien slag,
 Indien men hem met u niet weér herleeven zag
 In welgeäarde Zoons en Dochters, die verzoeten
 Dat bittere verlies, met traanen niet te boeten.
 God heeft u dag op dag gesterkt, en jaar op jaar;
 En eindelyk wierd gy door zyne gunst gewaar,
 Dat alles 't geen hy in den Hemel heeft beslooten,
 Ten nut en goede werkt van zyne Gunstgenooten.
 Zo moet uw deugd aan hun noch lang ten voorbeeld zyn,
 En uwe dagen, vry van rampen druk en pyn,
 Noch lang gerekt, en in het klimmen van uw jaaren
 U de ouderdom geen last verstrekken, noch bezwaaren;
 Maar wezende van God gezegend vroeg en spaâ,
 Moet ge uit zyn Heil-Fontein genade voor genaâ
 Ontfangen, tot ge in 't eind, zynde afgeleefd van daagen,
 En 't aardryk moede, word ten Hemel ingedraagen,
 Daar gy, herlevende in een nooitgestoorde vreugd,
 Genieten zult het loon van uw oprechte deugd.

OP HET

VERJAAREN

VAN DEN HEERE

SYBRAND FEITAMA.

Wy zien dan wederom deez' heugchelyken dag,
 Waar op ge, ó FEITAMA! het levenslicht eerst zag.
 Wy zyn met u verheugd, en vieren uw verjaaren.
 De tyd gaf u een kroon, 't is waar, van zilv're hairen,
 Die heerlyk blinkt door uw oprechtigheid en deugd,
 Maar, die uw geeft, als of gy waart in uwe jeugd,
 Ziet vruchten draagen van zo waardig een vermoogen,
 Staat van verwondering verbaafd en opgetoogen:
 't Zy dat uw kloeke pen, genoopt door hemelvier,
 Zaait zedelesfen op het veld van uw papier,
 En gulde spreuken die zo roemenswaardig praalen,
 Gelyk goude appels staan ten toon in zily're schaalen,

Als gy den Jongeling aanwyft de rechte baan,
Om nimmer achterwaards, of flinkfchen weg te gaan;
Of dat ge in keur van stof, en trant, met uw gedichten,
Al wie ze leeft en hoort vermaaken kunt en fichten,
Waar door gy elk verplicht en aan uw vriendschap bind,
Die u om uw gedicht, uw dicht om u bemint.

 Zo viert men dan met reën en vrolyk welbehaagen
Deez' aangenaamen dag, den fchoonften van de dagen;
Terwyl gy zelf braveert, met uwe wakk're vlyt,
Verftand en pen, 't faizoen van uwen leevens tyd,
Daar gy in God geruft u kunt vernoeging geeven.

 De Hemel laat u lang noch zo gelukkig leeven,
En zet u jaar op jaar weër nieuwe krachten by,
Op dat de Naneef, als hy ziet uw poëzy,
In zyn gedachten mag onfterfelyk bewaaren
Hoe gy vernuftig fchreeft in zulke hooge jaaren.

OP HET

VERJAAREN

VAN DEN HEERE

KOENRAAD VAN DITSOM.

Het aangenaame licht van deezen blyden dag
 Verschynt met meerder glans en blydschap als het plag,
 Terwyl een yder u met wenschen komt ontmoeten,
 En uw Geboortezon met zegeningen groeten.
 Wat is deez' tyd, myn Heer, 't gedenken dubbel waard,
 Waar in gy 't leeven en het licht ontvingt op aard!
 Wat hebt gy sints geleert door uw verstand en reden,
 De waereld kennen en haar wisselvalligheden!
 Hoe niets standvaster is als de onstandvastigheid,
 En alles in 't verderf en in het booze leit.
 Hoe vaak hebt gy de deugd zien van haar glans berooven,
 Rechtvaardigheid, en trouw verdreeven en verschooven,
 En eigebaat, gespeeld op 's Waerelds groot tooneel,
 Inhoudende zo stout altoos het darde deel!
 En als gy alles u voor oogen komt vertoonen,
 Wat hebt gy vaak uw trouw zien averechts beloonen,
 En uw goedhartigheid, staag al te veel gevergd,
 Versmaad, gehoond, vertreên, gelafterd en getergd!

166 VERJAARGEDICHTEN.

Maar gy, van uwe jeugd tot braaf bedryf geneegen,
 Kunt 's waerelds ydel loon wel naar verdienste weegen;
 En uw grootmoedigheid, die voor geen laster zwicht,
 Braveert staag de eigebaat, en de ondeugd in 't gezicht.
 Gy kunt geruft met uw verheevne gedachten,
 Al wat beneden is verwerpen en verachten.
 En wie zag immermeer dat uw oprechte borst,
 Was met geveinsdheid of schynheiligheid bemorst?
 Gy weet wel hoe men kan door allen hinder streeven,
 Alleen met wel te doen en met een vrolyk leeven.
 Met welk een goeden wil, en wat vernoegden geest
 Kunt gy dus 't goede doen, voor 't kwaade nooit bevreesd,
 En uw Geboortezon met alle vreugd onthaalen,
 Uw hart verlustigen en baak'ren in die straalen!
 Daar and'ren, schuuw voor 't licht van hun geboortedag,
 Den stond vervloeken toen hen eerst de waereld zag.
 Maar uw standvastigheid streeft alle leed te boven.
 Hoe zal men dan naar eifch uw eed'len inborst looven,
 En deezen blyden dag, die heerlyk word geviert?
 Die zelve zich zo schoon met uwe gaaven siert,
 En vlecht een kroon van lof om uw eerwaarde hairen.
 Ik wensch dat gy noch lang zo vrolyk moogt verjaaren.
 Nooit word voor uw gezicht herbooren deeze stond,
 Als met een nieuwe vreugd en zegen in den mond,
 Die u verslyten doe, bevryd voor alle plaagen,
 Voorspoedig en geruft uw overige dagen.

Den IX^{den}. van Sprokkelmaand, MDCLXXXII.

OP HET

VERJAAREN

VAN MEJUFFROUWE

MARGARETA VAN DITSOM.

De lieve lentezon, die yders aangezicht
 Verheugt, verkwikt, versiert met haar aanminnig licht,
 Die al wat leeven heeft zo lieflyk komt belonken,
 En 't aardryk met haar vuur in nieuwe jeugd ontfonken,
 Verschynt met meêr sieraad; om dat zy, als ze eerst daagt,
 Uw eersten levensfond verblyd op 't voorhoofd draagt,
 O schrand're MARGAREET, met zo veel glans geboren!
 Die in zo vroege een jeugd reeds yder kunt bekooren,
 Zo schoon in 't opgaan, als de nucht're dageraad,
 Wanneer ze op 't heerelykft in 't ooft ten reyë gaat,
 En noch veel schoonder dag de waereld komt belooven.
 Wat gaan uw gaaven myn gedachten ver te boven!
 Schoon gy maar negenmaal beleefde deezen dag,
 Waar op uw zongezicht de lentezon eerst zag.

Gelyk

Gelyk de lely, die, als koningin der daalen,
 In geur, in verf en knop, de grootſte roem kan haalen
 Van al het hofgebloemt, zo munt ge, ô ſchoone Spruit!
 In eed'len zwier by al uw tydgenootjes uit;
 't Zy dat gy met uw ſtem, met uw bevallig zingen,
 Door de ooren tot in 't hart zielroerende kunt dringen;
 Of met uw vingeren, zo teér als net de maat
 Van 't kunſtig ſnaarenſpel der klavecimbel ſlaat;
 Of onder een uw ſpel weet met uw zang te meng'len,
 En dus op aard verbeeld een koor van hemelſche eng'len,
 Die met eenvoudigheid, als gy, op maat en wys,
 De Bron der gaaven, in het zalig paradyſ,
 Staág looven keer om keer met vrolyk welbehaagen.
 Hoe ſchoon, hoe heerlyk is uw luiſter in het daagen!
 En wat belooft die niet door uw bevalligheid,
 Die in zo klein een leeft zo groot een majeſteit
 Der ziel zo fier vertoont door twee bekoorlyke oogen,
 Die, ſpeelende onder 't vak der ebbenbruine boogen,
 Vertoonen aangenaam het edelmoedig vuur
 Van 't ryk vernuft, daar u de gunſtige Natuur,
 Op uw geboortedag, zo mild meê heeft beſchonken!
 Wat zult ge een yder, met uw lodderlyke lonken,
 Verwinnen, blaaken, en verteeren door uw licht!
 Indien 't voorzeggen is geoorloft in myn dicht,

Zo zie ik u eerlang, volmaakt in braave zeden,
 Met roem den voorsten rang der jufferen bekleeden,
 En in vermaard verstand, in kunsten, dicht en geest
 Uitblinken, even schoon, als 's ligchaams schoone leeft
 In allerleyë slag van ongemeene gaaven,
 Waar door gy krygen zult een groot getal van slaaven,
 Die even yverig aan u, als een godin,
 Hun harten zullen, op het outaar van de min,
 Eerbiedig offeren, met wierook van gebeden.
 Dan zal uw Vader zich in uw bevalligheden,
 En glory, toegewyd aan zyn roemwaardig krooft,
 Noch meer vernoegen als zyn grootste vreugd en trooft.

Zo groei en bloei dan voort, gelyk een schoone ceder.
 Geen norsse bui van haat en nyd storte ooit ter neder
 De wenshlyke aanwas van uw lieve lentejeugd,
 Om, vry van tegenspoed, met een volmaakte vreugd,
 De waarde vruchten van zo groot een hoop te geeven.
 Zo moet ge in hemel, en op aarde onsterfelyk leeven.

*Den XXIII^{sten} van Lentemaand,
 MDCLXXXII.*

Y

O P

OP HET
 VERJAAREN
 VAN DEN HEERE
 FRANCOIS VANDER SCHAGEN.

Zo groet myn Zangheldin verheugd 't eerwaardig licht,
 Dat de eerstemaal bestraalde uw jeugdig aangezicht,
 Toen 's Hemels milde gunst zyn zegenryke stralen
 Met zo veel gaaven op uw hoofd liet nederdaalen,
 Die in den daag'raad van uw leeven en uw jeugd
 Den lust tot wysheid, tot geleerdheid, eer en deugd,
 Met een onlesbaar vuur van yver heeft gegooten
 In uw gemoed, daar 't diep zyn wortels heeft gefchooten.
 Dit blykt, wanneer uw geest, van aardfche zorg ontlafst,
 Zo onvermoeid als 't een rechtschapen Christen past,
 Aandachtig opwaards vaart, daar ze in bespiegelingen
 Des hemels, kennen leert den Oorsprong aller dingen,
 Die alles schiep uit niet door een verborgen vuur:
 Of 't zy gy wyders dringt door 't harte der natuur,
 En met een ander oog ontdekt de rechte waarde
 Van 't onberispelyk schoon der schepselen op de aarde,
 En al Gods wonderen in zyn verborgenheên.
 Ja alles boven u beschouwende en beneên,

Scheidt

Scheid gy voorzichtig en oprecht den schyn van 't wezen.
 Waar door gy word alöm geächt, geroemd, gepreezen,
 Daar gy, in 't bloeijen van uw lente, loflyk praalt
 Met bloeijender verstand, dat uit uw aanschyn straalt.
 Wat rype vruchten moet elk van uw geest niet wachten,
 O VANDER SCHAGEN! zo 't u lustte om uw gedachten
 Te laten weiden in de Duitsche Poëzy?
 Gy streefde elk een in kunst en voegb'ren toon voorby;
 En ik zong stouter op den weérklank van uw snaaren,
 Met aangenaamer wys, het licht van uw verjaaren;
 Dat licht 't geen eeuwig blinke en blaak' zo waard en schoon,
 Maar, nu de deugd u strekt voor een geboortekroon,
 En dat gy zelve, met een vrolyk welbehaagen,
 Den dag eert die uw naam op 't voorhoofd komt te draagen,
 Waar toe Gods goedheid u verschaft een ruime stof,
 Hang ik een lover aan uw onbesproken lof,
 In welkers schaduw dat des Hemels milde zegen,
 Tot uw geluk en uw geboortestond geneegen,
 U toe mag vloeijen, in een wenschlyke overvloed,
 Die jaar op jaar u met een grooter aanwas groet;
 Daar gy vernoegd, gerust, gebonden aan de reden,
 Blyft altoos met uw lot en 's Hemels wil te vreden.

OP HET VERJAAREN
 VAN DEN HOOGGELEERDEN HEERE
 PETRUS FRANCIUS,
 HOOGLEERAAR IN DE HISTORIËN TE AMSTELDAM.

De morgenstond verschynt op 't voorhoofd met een lagch,
 En lonkt myn zangster toe; wyl zy op deezen dag
 Den wyzen FRANCIUS aan 't Spaaren zal ontmoeten,
 Dat Licht van 't glansryk Y op zyn verjaarseft groeten,
 Daar hy zyn eed'len geest ontpant met blyden lust;
 Terwyl zyn lufthof woelt van vreugd, nu hy 'er rust.
 Men vind 'er boom, noch bloem, of yder geeft een teken
 Van blydschap op hun beurt, als of zy konden spreken.
 Nu buigen zy zich laag, in 't aanzien van dien Heer;
 Dan heffen zy zich hoog, hovaardig op zyn eer.
 En 't lustig Spaaren juicht en roemt, nu 't heeft ontfangen
 Den roem van Nederland, die met zyn grootse zangen
 Al 't aardryk, om zyn lof te schaateren, verbind.
 De groote Waereldstad dan eerst vernoeging vind,
 Als hy, geklommen op geleerdheids hooge trappen,
 Leert, als een Cicero, Historyweetenschappen,
 Als 't Burgermeesterschap, en al de groote Raad,
 Verbaafd, verwonderd zit, daar hy zich hooren laat,
 Terwyl de Koningin van allerleyë taalen
 Door hem, in Nederland, kan schooner glans behaalen

Als.

Als Naso en Virgyl haar hebben bygezet.
 De wyze Aaloudheid zwicht voor zyne dichttrompet,
 Nu hy zyn ryken geeft opdifcht in lekk're vonden ;
 Een kostelyk banket voor koningklyke monden.
 En schoon myn zangeres nooit aasde op Roomsche taal,
 De Faam vermeldde 't haar, hoe ze in de schoonste praal
 Gelyk de morgenzon het hoofd weêr op mag steeken,
 Daar FRANCIVS vernuft haar heerlyk door doet breeken.
 Dies praaft Antonides, een Licht der Poëzy,
 Met wond're kracht en zwier ; wanneer hy naar waardy
 De gaaven van zyn vriend mag in zyn dichten looven.
 Hoe yv'ren in zyn roem de wakk're Vollenhoven
 En braave Brand, wanneer zy weiden in zyn lof!
 Hier vloeit een volle zee van onwaardeerb're stof,
 Om dit Geboortefeest met heerlykheid te vieren.
 Hoe lust het nu myn geeft om 't prachtig te versieren!
 Maar neen , gelyk de dag door eigen licht bestaat,
 Zo pronkt geleerdheid best met zulk een loffieraad
 Van eigen gaaven, die noch Nyd noch Dood kan schaaden :
 Zy maakt zich zelf een kroon van mirthe- en lauwerblaaden,
 En hangt 'er loyers aan, die door de onsterflykheid
 Voor eeuwig blinken met een held're majesteit.
 Al lang heeft FRANCIVS gevlochten voor zyn hairen
 Zo schoon een hoofdkroon, die deez' dag van zyn verjaaren
 Vermaard maakt met den glans en glory van zyn naam :
 Ik zwyg dan, wyl hy klinkt langs't aardryk door de Faam.

Des XIXden. van Oogstmaand, MDCLXXIV.

GEBORTEZANG
 VOOR DEN HEERE
 JOAN PLUIMER,
 EN MEJUFFROUWE
 MARIA HAGENAAR.

BEIDE VERJAARD DEN XIV^{den} VAN
 HERFSTMAAND, MDCLXXIV.

't Lust me een Geboortefeest te vieren
 Van 't braave Paar, nu weér verjaard
 Op deezen dag, al lang vermaard.
 Schoon hunne deugd dien zelf kan sieren,
 Noch daalt de blyde Morgenfond,
 Om dien meer vreugd en roem te geeven,
 Uit zucht tot deeze Twee gedreeven,
 Met zegendruppels in 'den mond.
 Het lelywit en 't rood der roozen
 Gemengeld op haar aangezicht,
 Vermeld de komst van 't Zonnelicht:
 Maar zy begon van schaamt' te bloezen,
 Wanneer ze H A G E N A A R zag aan:
 Zy schrikte, en dacht dat in haare oogen,

Met

Met zulk een straalend licht ontoogen,
De Zon voor haar was opgestaan,
Doch kon weêr moed en adem haalen,
Verbaafd reeds door dat oogenvier;
Als zy met ongewoonen zwier,
Apollo zag ter kimme af daalen,
Tot luister van dit Feest aan 't Y,
Waar op een rey van geesten zingen,
Ter eere van zyn Lievelingen,
En zucht tot de eed'le Poëzy.
Hy laat dan 't mennē van zyn waagen:
Zyn hand ontflipt de gulde toom,
Om vryer aan den Amstelfroom
Heer PLUIMERS lof in top te draagen,
Die hem zo kunstig eert en streelt,
En aanbid in zyn braave Dichten,
Waar door ze onsterfelyk zullen lichten,
Zo lang de Dichtkunst bloeit en kweelt,
En zy haar toon met hem zal paaren.
Dies neemt Apol zyn lauwerkrans,
Nu opgepronkt met nieuwen glans,
En vlyd ze om PLUIMERS hoofd en haren;
Schenkt hem zo schoon een schat tot loon,
Die aller oogen kan bekooren,
Zyn zangster noopt met eedle spooren:
Hy voert hem in triomf ten toon,
Met HAGENAAR aan zyne zyde,
Zyn schoone en schrand're Gemalin,

Die

Die edelmoedig is van zin.
 Dies is zy nu vernoegd en blyde,
 Door de eer haar Ega toegebracht,
 Niet boven zyn waardy gepreezen:
 De vreugde schittert uit haar wezen,
 Als zy by beurten lonkt en lagcht.
 Nu schynt zy een der Zanggodinnen,
 Met heerelyken roem verrykt;
 Terwyl hy als Apollo prykt,
 En 't hoofd van al die Dichtkunst minnen,
 Zo licht van naam als zwaar van deugd;
 Waar door zyn eerkroon staåg zal groeijen,
 Zo groen en onverwelkbaar bloeijen,
 Als of die eeuwig was in jeugd.
 Dies zwemt dit Feest in waare weelden.
 Hier vlocit een stroom van Poëzy,
 Waar uit men schept een lekkerny,
 Die Godennectar kan verbeelden.
 Dus viere en eer' men jaar op jaar,
 En klink' door dicht in 's naneefs ooren
 De gaaven, op een stond gebooren,
 In PLUIMER en zyn HAGENAAAR.
 Die Naamen blyven zonder vlekken!
 En zo lang als aan 's hemels trans
 't Gestarnt' den nacht verlicht met glans,
 Moet deezen dag nooit nevel dekken,
 Maar zyn in eeuwigheid gefierd
 Dien nu myn zangster heeft geviert.

ALS DE HEER

JOAN PLUIMER

OP ZYN VERJAARFEEST MET
EEN LAURIERKRANS WAS
GEKROOND.

't Scheen of de middagzon blonk midden in den nacht,
Toen PLUIMER op zyn feest, als een Apollo, praalde,
's Nachts duift're naarheid week voor zulk een licht, en
De bleekverbaafde maan van haaren loop verdwaalde: (pracht,
De starren vlooden snel, hoe trots op held'ren glans:
Want ze uit eerbiedigheid voor deeze Zonne zonken,
En ruimden vroeger plaats voor hem aan 's hemels trans,
Om dat zyn stralen, eer het daagde, dagklaar blonken.

Z

OP

OP HET
 VERJAAREN
 VANDEN UYTMUNTENDSTEN
 DER DICHTEREN
JOOST VANDEN VONDEL.

Al 't Mensch- en Godendom eert op deez' grooten dag
 De Zon der Dichtkunst. Schoon zyn leeven, aan het daalen,
 Den avondfond bereikt; noch licht zyn glans, als 't plag,
 Ten spyt der hemelzon, het aardryk met zyn straalen.

A N D E R S.

Noch bloeit en groeit, gelyk by Lente- en Zomertyd,
 Op 's Herfftsgeboortedag in 't gryze Winterleeven,
 Een Lauwerkroon, wiens glans en heerlykheid nooit flyt,
 Om 't hoofd van 't Hoofd der Kunst, door hem ten top ver-
 heeven.

AAN DEN KUNSTIGEN

TOONEELSPEELER

HERMANUS KONING;

OP ZYN VERJAARGETYDE.

Heer KONING, 't morgenlicht schein nooit met blyder lagch
Op 't voorhoofd, als nu 't blinkt op uw Geboortedag;
Daar gy de vrolykheid alom voert in uwe oogen,
't Heelal verwondert, en voor u houd opgetoogen.
Wat lof ooit and'ren viel door geest en kunst ten deel,
Gy zyt en blyft altoos de KONING van 't Tooneel.

180 VERJAARGEDICHTEN.

OP HET

VERJAAREN

VAN DEN HEERE

JASPER LEMMERS.

Wat gaaven LEMMERS heeft in zyn geboorte ontfangen,
Vertoont zyn Dichtkunft, geeft, en schelle toverzangen:
De Lente en Zomer zyn, by Herfst en Wintertyd,
Te vinden in zyn keel, den nachtegaal ten spyt.
Dat de Oudheid Orfeus roem', die beesten kon bekooren;
Hy vangt verftand en geeft der fchranderen door de ooren.
Zyn fchoone klank krygt zelf het Godendom in klem.
Best word deez' dag geviert door 't orgel van zyn ftem.

*Den XVden van Herftmaand:
MDCLXXIV.*

OP

OP HET VERJAAREN

VAN DEN HEERE

• • • • VANDER HEIDEN.

Met welk een heerlyk licht ziet gy, op nieuw herbooren,
 O VANDER HEIDEN! 't uur dat u het leeven gaf!
 Kaarsgieters Tekenkunft maalt onberisplyk af
 Het eeuwig Noodbeschik van boven u beschooren.
 De Parken spinnen hier uw levensdraad van goud,
 Om, blinkende als de Zon, verwondering te baaren,
 En ze eeuwig voor het woën der Tyden te bewaaren;
 Terwyl der goden Tolk haar 's Hemels wil ontvouwt;
 Hoe u Apollo zal tot Voedstervader strekken,
 Met Aganippe voën, en voeren u ten troon
 Des Zangsbergs, noemende u zyn welgebooren Zoon;
 En Pallas yv'ren om u met haar schild te dekken
 Voor 't woën des lasters, en het grimmen van den Nyd;
 Hoe Themis u eerlang zal kroonen met lauwrieren,
 Gy 't Recht der volkeren handhaaven en bestieren,
 Als de eer van uwen stam aan de eeuwigheid gewyd:
 Daar uw verstand en deugd de waereld zal behaagen;
 Uw Naam verheven staan zo hoog als uw Gedicht,
 Uw Wapenschild te pronk in uw Geboortelicht,
 En gy in 't eind met eer ter starren ingedraagen.

182 VERJAARGEDICHTEN.

OP HET
VERJAAREN
VAN MEJUFFROUWE
KLARA BERTHOLDS.

AAN DR.

LUDOLPH SMIDS.

Wyze SMIDS, die my komt dringen,
Om met myne poëzy,
't Jufferlyke Jaargety,
Op te fieren en te zingen:
Schoon gy zelf met grootscher toonen,
Kunt zo schoon een Pallas kroonen,
Die elks hart en oog behaagt.
'k Zing in schaduw der sieraaden,
Daar uw Dicht meê is beladen,
't Lof van zulk een schoone Maagd,

Die,

Die, zo klaar van hart als naam,
 Leeft op 't aardryk door de Faam,
 Die haar roem alom doet hooren,
 Waar dat zy trompet den dag,
 Die haar eerstmaal leven zag;
 Dag, waar op zy wierd gebooren,
 En een yder kan verblyden,
 Als de vrolykste der tyden.
 Wat al gaaven, wat al deugd,
 Wat al goddelyke gunsten,
 Wat al ongemeene kunsten,
 Sieren haare lentejeugd,
 Met een aangenaam festoen
 Van een onverwelkbaar groen,
 Dat met eeuwige eer zal praalen!
 Wyl 't van haar godvruchtigheid
 Is met glansfen overspreid,
 En onsterfelyke stralen,
 Daar het alles voor moet zwichten:
 Wyl ze een yder voor komt lichten;
 't Zy dat haar doorluchte geeft,
 Bezig in bespiegelingen
 Van de goddelyke dingen,
 Schoeijende op een hooger leeft,
 't Geen het Wetboek openbaart
 Met een arendsoog verklaart;
 Of, gelyk een baak der zeden,
 Yder aanwyft om zyn tyd,

Die

Die zo snel vergaat en flyt,
Op haar voorbeeld te besteeden,
Als zy met haar maatgezangen,
Yders wenschen en verlangen,
Op bekoorelyken trant,
Looft den Schepper, die haar 't leeven
Heeft zo zegenryk gegeven,
Met een ongemeen verstand,
Dat in alles triomfeert,
En in kunsten is volleerd.
Wat is zy haar Tydgenooten,
Met een yver vol van vuur,
Als een proefftuk van Natuur,
Ver in roem voorby geschooten!
Wyl zy 't merg uit braave boeken
In den grond wist op te zoeken;
En, gelyk de By het zoet,
Om zyn lusten te verzaaden,
Trekt van bloemen en van blaaden,
Zo heeft zy het kwaad van 't goed,
In eens anders kunst en schrift,
Met een ryp vernuft geschift.
Zy wint harten door haar handen;
't Zy ze met penfeel, of naald
Alles naar het leeven maalt,
Ja Natuur zelfs aan durft randen:
Wyl haar beelden niets ontbreken
Als alleen 't bezielde spreken,

Om

Om haar Maakster op de maat,
 Met een dankbaar welbehaagen,
 Eer en glory op te draagen.
 Zie hoe elk verwonderd staat,
 Als ze in 't weeke was bootsceert,
 En den tyd en dood braveert;
 Of, door 't klavecimbel speelen,
 Yder een verrukt door 't oor,
 Met een aangenaam gehoor,
 Dat de zinnen zacht kan streelen;
 Daar elk een staat opgetoogen
 In den glans van haar schoone oogen.

Dus is yder een verpligt,
 Om dit Jaargety te vieren,
 Dat men allerbest kan sieren,
 Met haar eigen glans en licht.
 Altoos heeft de deugd tot loon
 Dat ze zich verstrekt een kroon,
 Die een heerlyk licht kan baaren:
 Even als aan 's hemels trans
 De aangenaame zonneglans,
 Die al 't aardryk kan verklaaren,
 Als zy komt haar hoofd opsteeken,
 En door bruine wolken breeken.

Zulk een lof zal nooit vergaan,
 Maar den nyd en tyd braveeren.
 Deeze dag moet nimmer keeren,
 Als met glansfen overlaán.

A a

Zuiy're

VERJAARGEDICHTEN.

Zuiv're KLARA, Lentebloem,
Elks behaagen, yders roem!
Nooit moet u het licht verdrieten
Op des Waerelds speeltooneel,
Daar een yder krygt zyn deel:
Altoos moet gy rust genieten,
Met zo heerelyk een zegen,
Als een mensch ooit heeft verkreegen:
Ja, uw glans hou eeuwig stand;
En uw wydvermaarde stralen
Ryzen staadig zonder daalen:
Even als een diamant,
Die zyn glans alom verspreid,
En met zyn standvastigheid
Alles kan te boven streeven.
Zo moet gy gelukkig leeven.

Amsteldam, den XVIIIden van Wintermaand,
MDCLXXXII.

VERJAARGEDICHTEN. 187

AAN DEN HEERE

JOAN GORIS,

RECTOR DER LATYNSCHE SCHOOLEN
TE AMSTELDAM;

ALS ZYNE OP DEN XX^{ften} VAN
LENTEMAAND VERJAARDE.

Zo ziet gy wederom, met een geruften geest,
Den dag die de eerste van uw leeven is geweest;
Dat leeven 't welk gy, met een wenschelyken zegen,
Van de eindelooze gunst des Scheppers hebt verkreegen,
Die uwe zwakheid met zyn kracht te hulpe kwam,
U van de wieg in zyn beschermende armen nam,
Om u voor 't ongemak der tyden te bewaaren,
En u tot hier toe bragt, naar zulk een reeks van jaaren:
Terwyl gy met uw hart en geest van trans tot trans,
Door uw geboortezon en starrenlichten glans,
Voorby alle eeuwen weet Godvruchtig heen te dringen;
Daar gy de Bronaar en den Geever aller dingen

A a 2

Be

Befpiegelt van naby, en dankbaar van gemoed
 Erkent de gaaven die gy krygt in overvloed.
 Wat geeft gy de eeuw, die u het leeven gaf, veel voordeel,
 Roemwaarde GORIS, als uw licht en schrander oordeel,
 Gelyk de zon, die na een nacht van rampen daagt,
 De vuige nevels van onweetenheid verjaagt!
 En alles zuiv'rende met uw geleerde stralen,
 Kunt gy den prys, by elk die wysheid mint, behaalen.

De letteroefening, die met een yv'rend vier,
 U aangebooren schynt, blinkt u in eed'len zwier
 Ten ooge en aanschyn uit, daar zy nooit zal bezwyken:
 Waar van uw braave pen onsterfelyke blyken
 Reeds aan de waereld heeft gegeven, die, voldaan,
 Al 't heerelyk sieraad van uw geleerde blaân,
 Zo net van houding, en zo juist van pas verheeven,
 Om u, naar uw waardy, verdienden lof te geeven,
 Alom met eer trompet, daar uw geboortetyd
 Op zulk een hoogen toon word juigchende ingewyd.

De schoone Meruwe uit haar blanke waterbaaren
 Gevoelt meê diep in 't hart de vreugd van uw verjaaren:
 Zy heeft de glory dat ze de eerste u leeven zag,
 En 't liefelyke licht van deezen blyden dag
 Verwelkomt heeft, toen zy voorspelde in haar gedachten
 Wat eer dat ze al uit uw geboorte had te wachten;
 Hoe dat de aloude stad, vermaard in koopvaardy,
 Die ze op haar armen draagt, mogt uit haar profecy
 Te moet zien dat men zou haar naam met d'uwen melden,
 U noemende in den rei van Dordrechts Letterhelden,
 Daar

Daar 't licht van uw verstand opdaagde en oorsprong nam,
 Dat in zyn vollen glans geklommen, te Amsteldam,
 Het weelige vernuft, om niet van 't spoor te doolen,
 Een baak verstrekt, als de eer der Nederlandsche schoolen,
 Ja, alles met uw geeft zet kracht en leeven by.

Geleerde Vriend, die vaak myn Duitsche poëzy
 Noopt met uw edel vier, wanneer ik opgetoogen
 Drink uwe wysheid in met ooren en met oogen!
 Dat uwe Jonathan, die my het leeven gaf,
 Noch blydschap geeven moet in 't midden van zyn graf,
 Een blydschap, nimmer met een grafzerk te bedekken:
 Indien myn yver mogt zyn koud gebeent' verwekken,
 Dat eerelyk gebeent', schoon 't bleef van kracht ontbloot,
 Noemde u zyn vriend noch, ja zyn halsvriend, na zyn dood,
 En volgde meê verblyd den maatklank van myn snaaren,
 En drift, verhemeld in de vreugd van uw verjaaren.

Maar, 'k voel my zelf vervoerd in d'yver van myn dicht,
 En scheem'rende in den glans van uw geboortelicht,
 Wensche ik dat deeze dag, zo prachtig opgereezen,
 In zynen nedergang de zon gelyk mag wezen;
 En gy, ten einde van der sterfelyken lot,
 Zyn glans verheerlykt moogt doorbreeken zien by God.

TER VERJAARINGE
 VAN DEN HEERE
 JOAN VANDER SMISSE.

Wie zou met vreugde niet uw Jaargety ontmoeten,
 En 't heug'lyk licht van uw geboortezon begroeten,
 O VANDER SMISSE, die steeds aan der Dicht'ren ry
 Strekt een Mecenas, en de ziel der Poëzy!
 Zo ge aan deeze eed'le Kunst besteeden woud uw gaaven,
 U mild gefchonken van Natuur; wat zoud gy draaven
 Langs 't spoor van Vondel, en op Helikon geleid,
 In Dicht uitmunten als in edelmoedigheid!
 Op, Febus Zoonen, op! vlecht kransen; brengt laurieren,
 Om naar zyn waarde hem te kroonen, en te vieren
 Het vrolyk uur, waar in hy eerst aanschouwde 't licht.
 Vereeuwigt zyne deugd en heusheid in uw Dicht;
 Die heusheid, die elk een verpligt, en kan ontvonken.
 De berkemeijer zy tot schuimens vol gefchonken,
 En ga in 't rond om, op 't geluk van deezen dag:
 Zy strekke een Lethes stroom, waar in men veilig mag
 De zorg, die kanker van de vrolykheid, verfmoooren,
 Steeds roemende den stond waar op hy wierd gebooren.

GEBOORTEGROETE

AAN DEN JONGEN HEERE

JOB VAN MEEKEREN.

Met welk een yver groet ik u door myn gezangen,
 O kleine Zoon! zo lang het eenigste verlangen
 Van uw Heer Vader, als de hoop van zynen Stam
 En liefsten wensch van zyn gewyde huwlyksvlam!
 Op uw geboorte straalt de blydschap hem ten oogen
 En wezen uit, in zulk een zegen opgetoogen,
 Zyn leeven ziende door uw 's leevens morgenstond
 Op nieuw verryzen met den bloessem in den mond,
 En als een jonge zon doorbreeken, in wiens stralen
 De deugd van uw geslacht veryd'len zal noch daalen.
 Hy kufcht u duizendmaal, en kufcht in u het schoon
 Van uw Vrouw Moeder, en gy schynt reeds een Adoon,
 Daar ge aan haar blanke borst het voedzel weet te trekken
 En inzuigt met de melk haar deugden zonder vlekken.
 Hy 's nooit van kuschchen noch van u te aanschouwen moê,
 En, gy klein Knaapje, reikt hem beide uw armpjes toe:

Uw

Uw vriendlyk wezen schynt een lagchje hem te geeven,
 Als of gy op uw wyz' hem danken woud voor 't leeven.
 Ja, geestig Wichtje, dank hem vry, die uwe jeugd
 De heirbaan wyzen zal van wysheid en van deugd,
 En die hem 't leeven niet alleen zult schuldig wezen,
 Maar ook 't welleeven, als ge alom zult zyn gepreezen
 Om uw grootmoedigheid, geleerdheid en verstand,
 En zyn een licht van uw Geslacht en Vaderland.
 My dunkt ik zie hoe gy de Dichtkunst zult beminnen,
 En wezen op zyn spoor een vriend der Zanggodinnen.
 Uw Grootvaâr Schouten ziet dit mede in u te moet,
 En hoe gy nimmer zult verbaft'ren van zyn bloed.
 Hy zal uw vroege jeugd aanprik'len, om te zoeken
 Den grond der weetenschap in zyn geleerde boeken.
 Leef dus voorspoedig dat u steeds het leeven lust:
 Niets stoore, als gy zyt zacht in slaap gewiegt, uw rust.
 't Geluk, 't welk van uw wieg af aan u kroont met zegen,
 Groei met u op, en blyf geduurig u genegen.
 Oklein VAN MEEKERTJE! word groot; kroon Vaders hoop,
 En blink gelyk de zon in uw en leevensloop.

OP HET

VERJAAREN

VAN DEN HOOGGELEERDEN HEERE

D^R. JACOB JONGBLOED.

Wat onwaardeerb're glans verschynt voor myn gezicht,
Die alle neveln al tevens op kan klaaren?

Bedrieg ik my? O neen! 't is dat gezegend licht
Van uw geboortezon, vernieuwende uw verjaaren;
Dat licht, dat uur, die dag, welke yder een verheugt,
Waar op de Waereld u voor de eerstemaal zag leeven.

Myn zangeres neemt deel aan deeze groote vreugd,
Geleerde JONGBLOED, van uw gaaven aangedreeven;
Het zy de vlugge Faam volmondig uitrompet
Uw edelmoedigheid, met al de uitmuntenheden

Van uw volmaakt verstand, en deugden zonder smet,
Die dubbelwaard zyn om staatsämpten te bckleeden:

Of dat gantsch Groeningen u toejuicht, roemt en eert,
Als uw welsprekenheid op 't Raadhuis zich laat hooren,

En gy, zo voegchelyk, zo deftig als geleerd,
Verbind aan uwe tong elks aandacht, hart en ooren,

Bb

Wat

Wat lief'lyke Aganip', die nergens weêrgaâ vind,
 Zo schoon, zo zacht, zo zoet u komt ten monde uit vloeijen,
 Daar gy voorstaande 't recht, gerechtigheid bemind,
 En als voorheen doet in een eed'len luister bloeijen:
 Of dat uw feniksveer, met een verheven zwier,
 Gelyk een Arend, die het alles door kan fraalen,
 De Rechtsgeleerdheid, op het veld van uw papier,
 Een baake stelt om niet van 't rechte spoor te dwaalen.
 Dus hoort, dus kent men hier uw waarde te Amsteldam:
 Dus word uw naam, uw lof steeds op geleerde tongen,
 O roemryk Licht! ô eer en glory van uw Stam!
 Met al 't sieraad van uw geboortezon gezongen,
 Terwyl dat Themis u met lauwerkroonen siert.
 Zo moet dan deeze dag, met vrolyk welbehaagen,
 Alom noch lang geroemd, geächt zyn en gevierd,
 Gelyk de wellekomste en waardigste aller daagen,
 En gy voorspoedig in een wenschelyken stand,
 Het recht handhaavende van Weduwen en Weezen,
 Roemruchtig leeven tot een steun van 't Vaderland,
 Daar gy onsterfelyk bemind zyt en gepreezen.

Den . . . van Sprokkelmaand,
 M D C L X X X V I I .

A A N D I R K J E
 W E D U W E V A N
 J A S P E R G O R I S .

Zo kunt gy op een nieuw met vreugd weêrom beleeven
 Den wellekomen dag waar op ge eerst zaagt het licht;
 Terwyl gy dankbaar en verhemeld van gezicht
 Ziet op naar d' Oorsprong die u 't goede heeft gegeven.
 Met welk een zedigheit verheugt zich uw gemoed
 In 't aangename licht van uw geboortestraalen!
 Terwyl het, zegenryk in 't ryzen en in 't daalen,
 U geeft genoegen rust en heil in overvloed,
 Daar niets de waare vreugd van uw geluk kan hind'ren,
 En gy het eerlyk hart, godvruchtigheid en deugd,
 Uw's zaligen Gemaals, met uw verloopen jeugd
 Ziet weêr herleeven in uw welgeâarde kind'ren,
 Die met my zyn verheugd in uw geboortelot,
 Geneigd de zwakheid van uw ouderdom te draagen,
 Daar gy, geduldig in het flyten van uw dagen,
 Verwacht gerust de kroon des leevens van uw God;
 Terwyl uw hoofd blinkt met een kroon van zilv're hairen.
 Wat wenscht myn vriendschap u volmaakter in deez' staat,
 Als dat des Hemels gunst u nooit op aard' verlaat',
 Uw zwakheid mind'rende in 't vermeerd'ren van uw jaaren?

*Op haar LXXX^{te} Verjaardag, den VII^{ten} van
 Grasmaand, MDCLXXXVII.*

B b 2

O P

OP HET
 TWEEDE VERJAAREN
 VAN DEN HEERE
 JAN DE CANJONCLE,
 EN ZYN ECHTGENOOTE JUFFR.
 SARA DE GEUS.

Terwyl de kracht en glans der Oppermajesteit
 Het Aardryk zegent met een nieuwe vruchtbaarheid,
 Ja al wat leeven heeft doet nieuwen adem haalen,
 En 't groene veldtapyt met keur van kleuren praalen,
 Zo konstig gefchakeerd gelyk de Morgenfond,
 Die 't lieflyk blank by 't bos draagt in zyn fchoonen mond;
 Zo luikt myn zangnimf op in voortyd van haar leeven
 Gelyk het jeugdig jaar, en eert, uit zucht gedreeven,
 Deez' langgewenschten dag, door zyn geluk vermaard,
 Nu gy, verëende Twee, gelyklyk weêr verjaart.
 Hier valt dan 't los geval: wy kunnen klaarder leezen
 In 't heilzaam voorbefchik van 't onbegryplyk Wezen,
 Dat gy uw Trouw door een Geboorte, op wond're wyz',
 Gelukkig zegelde in zyn hemelfch Paradys.

Roemwaarde Twee! wat goet kan dan uw heil opweegen?
 De zon viert zelfs deez' dag, en komt u vriendlyk tegen.

De

VERJAARGEDICHTEN. 197

De Hemel juigcht, die u begaaft heeft met één zin
 Als met één jaargety, en staadig uwe min,
 Door uw geboortezon ontfonkt, op nieuw doet groeijen,
 Gelyk de lieve Lent', doch die vergaat na 't bloeijen
 En staat de lucht ten doel, en strengem Wintertyd;
 Daar uwe liefde duurt, en nooit verslenft noch flyt.
 Uw vriendschapsvuur kan, ô CANJONCLE! nooit verkouwen,
 Als gy de gaaven van uw Ega gaat beschouwen,
 Wiens deugd en moederzucht staâg aanwafcht tot uw krooft,
 Dat u met glory kroont, tot uwe vreugd en trooft.
 Hoe kweekt en koestert zy die aangenaame looten,
 Waar in haar's Egaas deugd haar wortels heeft gefchootén!
 Uw fchrand're SARRA, de oudste in jaaren en verftand,
 Verheerlykt deezen dag, nu zy van yver brand,
 Om 't roemenswaardig spoor der wysheid na te treden,
 Daar Vader voortrad met zyn onvermoeide fchreeden.
 Zo volgt ze u beide ook in grootmoedigheid en deugd,
 En zy verdrinkt met my in zee van dubb'le vreugd;
 Na dat ik scheemerde in den glans van zulke gaaven,
 Die uw geboortedag doen aan 't geftarnte draaven,
 Daar zy de Maan, en al het zilv're luchtsieraad,
 Zo ver in wond'ren als in pracht te boven gaat.
 Doch eer myn zangeres in blydschap komt te fmooren,
 Laat zy zich, als de zwaan op 't doodlyk dons, noch hooren,
 En wenscht u zingend toe, dat uw geboortelicht
 U nooit verschyne als met Gods zegen in 't gezicht.

*Beide verjaard den III^{den} van Bloemaand,
 MDCLXX.*

Bb 3

AAN

AAN MEJUFFROUWE

CORNELIA VANDER VEER,

UITMUNTENDE DICHTERES AAN 'T Y;

OP HAAR E. VERJAAREN.

't Weelig windje uit het zuijert
Blaaft my lieflyk in 't gezicht,
En verdryft de Noorder buijen,
Daar 't my opwekt tot myn pligt,
Om u naar waardy te groeten,
O roemwaarde VANDER VEER!
Wyl voor 't outer van uw voeten
Yder legt zyn dichten neêr.
'k Zie de zon met vruchtb're ftraalen,
Om uw jaargety verheugd,
In den fchoot van 't aardryk daalen:
Zy ontfonkt, ze in nieuwe jeugd,
En zy baart een Lent' van bloemen,
Schoon dat uw geboortefond,
Daar ik eeuwig op zal roemen,
Draagt den Herfft in zynen mond.

'k Word

'k Word in blydschap opgeheeven:
 Want deez' heerelyke dag
 Doet het al in lust herleeven:
 't Lover schud, en teelt den lagch,
 En der kruidjes zoete geurtjes.
 Bloempjes onder 's hemels oog,
 Draagen keur van mengelkleurtjes,
 Schooner als een regenboog.
 't Nachtegaaltje laat zich hooren,
 Hupp'lende op het nieuwe groen,
 Tot uw lof alleen gebooren:
 Het braveert het Lentsaizoen,
 En myn zangnimf met zyn kweelen,
 Daar het met een Wellekom,
 Onder honderd orgelkeelen,
 Groet deez dag. Al 't Godendom
 Juigcht van vreugd op uw verjaaren.
 'k Hoor Apollo zelf aan 't Y
 Speelen op zyn schelle snaaren:
 Nu roemt hy uw Poëzy,
 Met uw wonderlyke gaaven;
 Dan, hoe 't magtig Amsteldam,
 Daar uw geest nooit word begraaven,
 Eer uit uw Geboorte nam:
 Hoe gy hooger hebt verheeven
 Zyn doorluchte Wapenkroon;
 En de steenen gaaft het leeven,
 Met een toverenden toon,

Wanneer

VERJAARGEDICHTEN.

Wanneer de Ygod op 't geschater,
 Beurde 't hoofd, langs zynen zoom,
 Om u te eerén, uit het water,
 Als den Luiſter van zyn Stroom.
 Nyd noch Tyd moet ooit u ſchaaden.
 Nooit verwelke uw Lauwerkrans.
 'k Hoor in 't kraaken van zyn blaaden,
 Onder 't ſchitt'ren van zyn glans,
 Uwe Dichtkunſt eeuwig ſpelden,
 Die de nooitvermoeide Faam
 Over zee en land zal melden,
 Met de glory van uw naam.
 't Zuide windje blaafſt wat ſtyver:
 't Zwelt, hoogmoedig op uw lof,
 En verſtoort myn blaakende yver:
 Want het dartelt in de ſtof,
 Die ik vond op uw verjaaren.
 'k Zwyg, en laat het ſpeeſe vaaren.

Amſterdam den XXXIen van Oogſtmaand,
 MDCLXXVI.

OP 'T VIERDE JAARGETY
 VAN DEN HEERE
 SALOMO JOANNES.

De kleine SALOMO met geest en glans gebooren,
 Die noch maar viermaal zag gekroond zyn Jaargety,
 Zet met zyn vriendlykheid zyn jeugd een luister by
 Waar door hy yder kan behaagen en bekooren.
 Zyn groot vernuft laat hy in kleine kindsheid blyken,
 't Zy dat hy lagcht en lonkt, of speelt en geestig streelt
 Met 't minzaam mondje, dat staåg kusje op kusje deelt,
 Wiens diamant gezicht den glans der zon doet wyken.
 Hy schynt de Minnegod in all's gelyk te wezen
 Zo als die eertyds zich herfchiep in kleine Askaan,
 En Didoos borst in liefde ontfonkte om den Troijaan.
 'k Zie blanke Adonis zelfs eerlang in hem verreezen.
 Vrouw Venus blaakt dan wis om zyne blonde haren,
 Om 't sneeuwit aangezicht, vermengd met purperrood;
 En zy vergeet om hem haar schoonen Minnaars dood:
 Dan kroont haar roozekrans zyn hoofd op zyn verjaaren.
 Hy bloei en groei zo voort in alle heerlykheden,
 En zweef voorby den roem in zyn geboortedicht.
 Hy volg zyn's Vaders spoor, op zyn doorluchtig licht,
 En groot verstand en deugd, met onvermoeide schreeden.

Den XIIden, van Oogstmaand, MDCLXXVIII.

O P H E T

EERSTE JAARGETY

VAN DEN HEERE

ISA AK SPRUIT.

O geestig SPRUITJE! ik vier uw eersten Leevensdag,
En eerste Jaargety, die yder kan behaagen.

Gy zyt uw's Vaders hoop, en Moeders troost en lagch,
Terwyl uw glans zo schoon en heerlyk is in 't daagen.

Kan uwe Morgenstond, in zulk een teed're jeugd,
Reeds alle nevelen zo krachtig doen verdwynen?

Gy geeft noch grooter hoop van wysheid, roem en deugd,
Wanneer uw's leevens zon zal op den middag schynen;

En als ge treed op 't spoor van uwen Naamgenoot,
Dien ISA AK, om zyn deugd en groot verstand verheeven;

Die Zon, wiens waardig licht zo eed'le stralen schoot,
Waar door hy, na zyn dood, op aarde altoos zal leeven.

Zo moet ge, ô schoone SPRUIT! ter eere van uw Stam
En braaven Naamgenoot op 't allerheerlykst bloeijen:

Zo ziet men aan de vrucht van welk een boom zy kwam:
Zo moet ge altyd in deugd gelyk in jaaren groeijen;

En God, wiens goedheid u het lieve leeven gaf,
Schenke u zyn heil, en keere alle onheil van u af.

Den XVIII^{den}. van Herfstmaand, MDCLXXXIII.

O P

OP HET
 EERSTE VERJAAREN
 VAN JONGKHEERE
 MATTHEUS DAVID AMIA.

O kleine Zoon, met zulk een groot geluk gebooren,
 Aan wien Natuur heeft zo veel schatten meêgedeelt!
 Wat kunt gy Vaders hart en Moeders oog bekooren!
 Zy zien in u zich zelf roemwaardig afgebeeld,
 En, met een bly gelaat, de zon van uw verjaaren,
 Voor de allereerstemaal vernieuwen in haar loop;
 En in uw glans de vrucht van hun gezegend paaren,
 Het welbehaagen van hun zielen, en de hoop
 Van hunn' doorluchten Stam, in wien de roem zal leeven
 Der braave Spiegels, en der Vogelaaren deugd,
 De roem der AMIAAS onsterfelyk zyn verheven,
 Die reeds zo zuiver blinkt in d'opgang van uw jeugd.
 Zo zult geeerlang op 't spoor uw's wakk'ren Vaders draaven,
 In edelmoedigheid uitblinken, als een Licht,
 Zynde onverbasterd van zyn deugd en eed'le gaaven:
 En, gaat het naar den wensch van myn Verjaargedicht,
 Zult ge onöphoudelyk, alöm geächt, gepreezen,
 Een vuurbaak van uw tyd, en elks verwondring wezen.

OP HET VERJAAREN
VAN MEJUFFROUWE
LUCRETIA ROLDANUS.

'k Groete, ô LUCRETIA! u van het scheepryk Y,
Daar 'k vier, gedenkende aan myn pligt, uw Jaargety;
Terwyl ge aan d'Yffel, om uw deugden hoog gepreezen,
Ziet uw geboortezon weêr op een nieuw verreezen.
De schoone weêrglans van dat aangenaame licht
Straalt, als uw vriendſchap in myn hart, my in 't gezicht,
Dat zich ſteeds ſpieg'lende in deeze onwaarderb're ſtraalen,
Als in uw gaaven kan haar blydſchap niet bepaalen.

Maar hoe toch vlecht ik u, naar uw verdienſte, een kroon,
Ziende uwe ſchrandeheid en oordeel even ſchoon
Uitmuntten als uw deugd, en uw roemwaarde zeden,
Welleevenheid en geeft, zo vol bevalligheden,
Een voorbeeld ſtrekkende als ge uw redenen doorzout
Met wyze hemeltaal, veel dierb'rer als het goud,
Uit 's Vaders gulden mond, vol Godspraak, ingezoogen?

ROLDANUS waarde Telg, wie ſtaat niet opgetoogen?
Wie roemt, wie viert het uur van uw geboorte niet,
Die zo gelukkig is dat hy u hoort en ziet?
Zo moet gy deezen dag noch lang, met vreugd, belceven,
En God u hier op aarde al 't wenschelykſte geeven,
Tot gy keert hemelwaarts van waar uw oorsprong kwam.
Ontvang myn heilgroet, dien 'k u zende uit Amſteldam.

Den XXVten van Sprokkelwaand, MDCCX.

OP HET
VERJAAREN
VAN DEN HOOG EDELEN HEERE
DEN HEERE
JACOB CLEYBURG,
KAPITEIN VAN HET EDEL MOG: COLLEGIE
TER ADMIRALITEIT TE AMSTELDAM.

Myn Zangeres, aan uw geboortedag verplicht
En eed'le deugden, viert dat aangenaame licht,
In blyde schaduw van uw oorlogslauwerbladen,
Daar 't blinkend opryft met doorluchtige sieraaden;
Terwyl uw braave borst van heldenyver brand,
Gereed zynde, om, ten dienst van 't lieve Vaderland,
Zich zelf te waagen, en de Koopvorstin, in lyden,
Van Zeeschoffeerderden belaagd, alöm te vryden;
En, als een Perzeus, kloek de schoone Andromedé,
's Lands dierb're Vryheid, te verdaadigen op zee,
Manhafte CLEYBURG, die al vroeg op Nereus plasfen,
Zyt tegen 't krygsgevaar grootmoedig opgewasfen,

Cc 3

Als

206 VERJAARGEDICHTEN.

Als of gy waart aan Mars, van uw geboortedag
 En eed'le heldenwieg, tot glory van 's Lands Vlag,
 Op't plegtigft toegewyd; 't zy dat gy met de baaren
 En barsfe winden ftryd, of moedig in komt vaaren
 Den wreev'len Aardstieran van 't menschelyk geflacht,
 En de yz're klaauwen van dat Monfterdier veracht,
 Of 't, als een Herkules, poogt in zyn neft te ftooren.

O Held, tot nut des Staats en voor 't gemeen gebooren!
 Geen wonder dat u elk, om deezen dag verheugd,
 Bejuicht, en alle heil wenscht aan uw heldendeugd,
 Dat uw Geboortezon nooit opryze, als met zegen.
 De Krygsfortuin blyve u onwankelbaar genegen,
 Waar dat uw Zeekasteel door 't zoch zich wend of keert:
 Zy geeve altyd dat gy doorluchtig triomfeert,
 Daar 't krygsvuur blixemt by het dond'ren der kartouwen.
 Zo moet de heldenfaam de waereld door ontvouwen
 Deez' grooten dag, uw naam, uw deugd en dapp're daân:
 Zo vlecht myn Zangfter palm in uwe lauwerblaân.

*Amfteldam, den XIVden van Zomermaand,
 MDCCVI.*

OP HET VERJAAREN
 VAN MEJUFFROUW
CATALINA BARGEUS,
 WEDUWE VAN DEN HEERE EN MR.
JOAN BUSSCHOF.

Nu God zo lang den draad gerekt heeft van uw leven,
 En uw vernoegde ziel heeft wederom gegeven
 Dien zegen dat gy kunt, met een verheugd gelaat,
 De zon aanschouwen, die uw 's leevens dageraad,
 Voor de allereerstemaal verlichtte, met haar stralen,
 Zo kan myn Zangeres haar blydschap niet bepaalen;
 En voelende zich aan uw vriendschap dier verplicht,
 Verwellekomt ze aan 't Y meê dat geliefde licht;
 Welks weêrschyn schittert langs de hoog verheeven transen
 Der Bisshoplyke Stad, braveerende alle glansen;
 Daar yder voor uw deugd geboortekroonen vlecht,
 Waar heen myn vaerzen, langs den Aemstel en de Vecht,
 Gelukkig vloeijen, uw geboorte en naam ter eeren,
 Om uwe gaaven en uw deugden te waardeeren,
 En op te zetten in den dag voor elk ten toon,
 Wiens stralen blinken zo behaagelyk, zo schoon
 Als uw geboortezon, om elk een baak te strekken
 Met zo gantsch ongeveinsd een leven zonder vlekken,
 Ge-

Gelyk als 't uwe, dat, te vreden met uw lot,
 Niet voor uzelve is, maar uw evenmensc h en God,
 Als of de Hemel u, zo lang een reeks van jaaren,
 Alleen om wel te doen op aard' had willen spaaren,
 En waardig maaken zou den nooitvolpreezen Stam
 Waar uit uw leeven eerst, naast God, zyn oorsprong nam,
 Die 't Euangelyc h ontvouwde aan yders ooren;
 En Christus Boetbazuin, die zich alöm liet hooren,
 Gelyk een yv'rige en getrouwe Godsgezant,
 Die de eerste deugd u diep heeft in de ziel geplant,
 Welke onweêrspreeklyk blinkt in uw gelaat en oogen,
 De tolken van het hart die nimmermeer bedroogen,
 Maar blyken geeven van het rustige gemoed,
 Dat steeds standvastig bleef in voor- en tegenspoed.
 Zo streeft gy onvermoeid Gods heirbaan op naar boven:
 Zo geeft ge stof om uw geboortedag te looven:
 Zo vloeit u yders groet en gulle wenschen toe.
 De Hemel werde nooit van u te zeeg'nen moê:
 Hy kroone jaar op jaar, met zynen vollen hooren
 Van overvloed, den dag waar op gy wierd herbooren.
 Zo slyt gy vrolyk, vry van tegenspoed en druk,
 Uw daagen, maanden en uw jaaren met geluk,
 Tot dat uw levenszon, gedaald aan de avondkimme,
 Met nieuwe heerlykheid herbooren, opwaarts klimme
 Door alle kreitzen, tot in 's hemels hoogsten trans,
 Ver boven zon en maan en starrelichten glans.

OP DEN
VIERENZESTIGSTEN
VERJAARDAG
VAN DEN HEERE
PIETER STEENHUIZEN.

'k Zie de nevelen verdwynen,
En het aangenaame licht
Van een schoonen dag verschynen;
Dag, die elk tot vreugd verplicht.
Heugchelyke zonnestraalen,
Driemaal, driemaal wellekom,
In het ryzen, in het daalen!
Gy vernieuwt ons wederom,
Met een vriend'lyk welbehaagen,
D'eersten dag, en de eerste jeugd,
Die STEENHUIZENS oogen zaagen,
Onder de algemeene vreugd,

Dd

Die

Die al de aarde alom liet hooren,
Toen zyn leevenstyd begon,
Dat 'er was een Zoon gebooren;
Zoon, die naamaals als een zon,
Waar voor alle glans zou zwichten,
Zou, tot luifter van zyn Land,
Al den aardkloot over lichten,
Ryk van deugden en verstand.
O roemwaarde profecyën!
Zie hoe alles is volbragt:
Zo in vroege, als laater tyën
Geeft hy uw voorzegging kracht.
Zie hem leeven, zie hem bloeijen,
Daar hy zelfs de jeugd niet wykt,
In het eëlste van haar groeijen;
Daar zyn Herfft de Lent' gelykt,
Om onsterfelyk te leeven,
En gelyk als de Adelaar,
Tot der dieren Vorst verheeven,
Te vernieuwen, jaar op jaar,
Zyne frisheid, jeugd en krachten;
En, braveerende 't faizoen
Van zyn leeven, zyn gedachten,
Eeuwig vrolyk, eeuwig groen,
Bly, geruft, oprecht van harte,
Zo te houden in een maat,
Die 't verdrietig leed en smarte
Van den ouderdom weërstaat.

VERJAARGEDICHTEN. 211

Leef zo ſtaadig, naar myn wenschen,
O myn ongeveinsde Vrind!
Als de zaligſte aller menſchen.
Dat al 't kwaad voor u verzwind;
En de Hemel kroone uw deugden,
Als myn pen uw Jaargety,
Zwemmende in een zee van vreugden,
Daar zy u, naar uw waardy
Poogt een letterkroon te ſtreng'len
Voor uw haren, ryk van roem,
Om uw gaaven t'zaam te meng'len.
Vriend, dien ik myn Vader noem,
Leef noch lang na dit verjaaren,
Dat ons zo veel vreugd kan baaren.

*Den XIXden van Wynmaand,
MDCLXXXIII.*

OP HET

VERJAAREN

VAN MEJUFER

AGNES SASSENRAAD.

Zo zien we op een nieuw, ô AGNES! 't vrolyke uur,
 Waar op gy van Gods hand ontfingt het lieve leeven,
 En zo veel gaaven van de gunstige Natuur,
 Waar in gy yder een in roem verby kunt freeven.
 Zy schiep een schoone ziel in een volmaakte leeft,
 En al wat magtig is om alles te bekooren.
 By schoonheid voegde zy een aangenaamen geest,
 En zegende den stond waar op gy wierd gebooren.
 't Is dan geen wonder dat al 't aardryk zingt uw lof,
 Om, met my, deezen dag, waar 't moogelyk, te vieren.
 Maar uw bevalligheid hoeft geen geleende stof:
 Uw eige waardigheid kan u volmaakt versieren.
 'k Staa dan verbaasd, en denk wat in uw vroege jeugd
 Meer uitmunt: uw verstand, uw schoonheid, of uw deugd?

AAN

AAN DEN HEERE

N. N.

OP ZYNE

VERJAARGETYDE.

Men zag uw Jaargety nooit heugchelyker groeten.
 Terwyl men voor uw hoofd vlecht een geboortekroon,
 En u met wenschen en gedichten komt ontmoeten,
 Dankt gy den Hemel voor uw eerstgebooren Zoon.
 Nu ziet gy in die spruit, zo schoon, zo wel gebooren,
 Verheugd u eigenzelf volmaaktlyk afgebeeld,
 Een spruit die, jong en teêr, reeds yder kan bekooren,
 Daar 't moederlyke schoon volmaakt in leeft en speelt.
 Zo moet dan deeze dag noch lang zyn luister geven,
 En 't onwaardeerbaar pand van uwe huwlyksmin
 Voorspoedig, vrolyk en gezond op 't aardryk leeven,
 Gy zyn gezegend met uw lieve Gemalin.

OP HET
VERJAAREN
VAN JONGKVROUWE
ALIDA

AAN HAAR E.

EERWAARDEN VADER.

O Leeraar, die gelyk een zon,
In 't hemelfch Sion staat te lichten,
En gunft by God, en menfchen won,
Die 't kwaade doet voor 't goede zwichten!
Ik geeve een proef van mynen pligt,
En vier deez' dag, van God befchooren,
Waar op uw kind eerst zag het licht,
Met zo veel geeft als glans gebooren.

Ik

Ik eer uwe aardige ALIDA,
 In de eerste en allerteêrste jaaren,
 In u, en in uw schrand're Gaâ,
 Daar zo veel gaaven t'zaamen paaren:
 De schoone Moeder leeft en speelt
 Met u in 't kind vol lieflykheden,
 Dat, jong en klein, wat groots verbeeld,
 En beider deugden naa zal treden.
 Ik zie haar reeds gelyk een boom,
 Een Cederplant, die staat te bloeijen,
 En by een kristalynen stroom
 In Christus kerke weelig groeijen.
 Zy is de vreugde van uw mond,
 De lust en luister van uwe oogen.
 Hoe roem ik haar geboortestond?
 Ik word van blydschap opgetoogen,
 Door al de gaaven van uw Kind,
 In Hemel, en op Aard bemind.

216 VERJAARGEDICHTEN.

AAN MEJUF FER

K L E M E N T I A

V A N

KUILENBURG;

O P H A A R E.

V E R J A A R D A G.

Uw voedsterwieg, de Hoofdstad van het Sticht,
Voorheen gewoon uw Jaargety te vieren,
Eer Krooneglans haar luister kwam ontfieren,
Vergeet, in rouw gedompeld, deezen pligt.
't Is billyk dat men 't aan het Y hoor zingen,
Dat u voor 't Fransch geweld in hoede nam:
Want altyd is het magtig Amsteldam
Een schuilplaats voor verdrukte vluchtelingen.

Dies

Dies viert en eert myn Zangheldin deez' dag,
 Maar zwygt van uw volmaakte aanminnigheden,
 Dat vriendlyk schoon, bepronkt met braave zeden,
 En deugd, die elk met reden roemen mag.
 't Was ook vergeefs uw gaaven af te maalen,
 Al wie u kent zyn die alreê gewoon.
 Ze spreien zich in uw gezicht ten toon,
 Welks zongelaat uitschittert kuifche ftraalen.
 Gun dat ik u, door waare vriendschapspligt,
 Met deezen wensch, myn hartenwensch genaake:
 Dat 's Hemels zorg gestadig voor u waake,
 Uw Vaderstad, eer u het lieve licht
 Uw's jaardags weêr vergunt word aan te fchouwen,
 Verloft zy, van de Fransche Dwinglandy;
 En 't Vaderland van d'oorlogs vloekharpy,
 Om met den Vreê de Vryheid te behouwen.
 God, die den mensch verlicht van zwaaren druk,
 Bestraal u met de zonne van geluk.

*In Amfteldam, den VIIden van
 Oogftmaand, MDCLXXIII.*

O P H E T

V E R J A A R E N

VAN MYN WAARDEN VADER

JACOB LESCAILJE.

Indien ik door den tyd ooit reden had tot dichten,
 Om door den waaren roem naar eifch in and'rer lof
 Te weiden; 't is nu 't uur waar in Natuur myn pligten
 Vertoont, en geeft my meer dan heerelyke stof,
 Om Vaders Jaargety blymoedig op te zingen
 Door geen gleenden roem: hoewel myn pen te klein
 Hier in van krachten is, dat zy daar door zou dringen
 De deugden van zyn ziel, waar in op 't fchoonst by een
 Veel gaaven zyn te zien. Die dan te recht wil weeten
 De grootheid van 't verftand, bemerkhem van zyn jeugd
 Al aan, die nooit in fchoolgeleertheid is verfleeten:
 Neen 't was Natuur die 't eël vernuft, gefield op deugd
 Tot waare wysheid en geleerdheid wift te voeren.
 De kennis, van Natuur verkregen, wert geëert.
 De Nyd, hoe heftig, kan haar lof geenszins beroeren.
 Godvruchtigheid, die ook de wysheid veel vermeert

Door

VERJAARGEDICHTEN. 219

Door trouwen dienst tot God, schiet in hem schoone stralen,
 Daar alles ver voor zwicht. Zo wykt de morgenglans
 De middagzon. Myn Zang te laag van toon, moet dwaalen
 In de overschoone stof. Ik zoek vergeefs een krans
 Van waardig letterloof te vlechten, om te sieren
 Met een geboortegroet het overwyze Hoofd,
 Waar aan dat Themis zelf, haar kransen van lauwrieren
 Heeft loffelyk besteed, wier luister niemand rooft,
 Noch door de dood vergaat. De wysheids roem zal leeven:
 Haar schoonheid ziet men nooit tot niets vergaan in de aard.
 Een ziel met deugd doorzult zal door de starren streeven,
 Naar 't hemelsch veer, daar zy met haaren Schepper paart.
 Ik bid, vergeef my dan dat ik geen end' kon krygen
 In't maalen van uw deugd, waar voor dat ik moet zwygen.

A N D E R S.

Myn's Vaders leeven is tot hier toe zestig jaaren.
 Men zag zyn deugd met Hoop, Geloof en Liefde paaren.
 Godsdienstigheid is voor den ouderdom een kroon;
 Waar meê naa 't leeven ook de ziel voor 's Hemels troon
 Met allen glans omzet, in heerlykheid zal praalen.
 Een deugdelyke ziel kan grooten roem behaalen.
 Wie zyn verjaargety naar eisch ooit maak' vermaard;
 't Gemoed, oprecht en trouw, is iders lofspraak waard.

*In Amsteldam, den XXII^{sten} van
 Oogstmaand, MDCLXXI.*

ALIDA VERWOU;

OP HAAR E. VERJAAREN.

Wat kan uw zefftigfte verjaaren,
 O Moeder! die myn ziel bemint,
 Al groote blydschap in my baaren!
 Natuur, die my aan u verbind,
 Wil dat ik hooger op zal ryzen.
 Myn zang verheft zich hemelwaart,
 Om daar den goeden God te pryzen,
 Die u tot hier toe heeft gefpaart,
 En u niet vroeg deed nederzinken,
 In 't yfelyke naare graf,
 Daar nooit de lof zyn's Naams zal klinken.
 Een vreugdegalm verzelt nooit ftraf.
 Uw dood zou my uw hulp doen derven,
 Die my het moederlyke hart,
 Als 't myne bang is, laat verwerven,
 En dragen komt de halve fmart.
 't Is God, die in uw hooge dagen
 U noch zo groote krachten geeft,
 Waar meê gy zelfs de zwaare plaagen,
 Des ouderdoms te boven ftreeft.
 De pyn en kwaal die uwe leeden,
 In 't midden van uw zomertyd,
 Elk even fel om 't hardft beftreeden:
 Daar zyt gy meest nu van bevryd.

Gezondheid is een fchat des Heeren,
 Die 't brot vergankelyke kind
 Des menfchen nimmer kan ontbeeren.
 Dus geeft zyn magt, die 't al verwint,
 Aan zyn verkooren Liefelingen
 Naar zyne goedertierenheid,
 Veel reden om Hem lof te zingen;
 Dies ook myn ziel zyn eer verbreid.
 Nu bid ik ook dat God het leeven,
 (Waarom het * Vorftlyk aangezicht, * *Ifskias*.
 Zich keerde naar den wand, en even
 Gelyk een duive kirde om 't licht
 Des Waerelds noch een tyd te aanschouwen,)
 Aan u noch meer dan vyftien jaar,
 Met allen voorfpoed doe behouwen,
 En u voor allen ramp bewaar:
 Dat de Opperheer uw ftaf wil wezen,
 Waar op gy zeker fteunen meugt.
 't Is noodeloos het kwaad te vreezen.
 Uw ziel, geänkerd aan de Deugd,
 Ziet door dit leeven vrolyk heenen,
 (Daar 't waereldfch kind niet eens op gift)
 Waar dat geen klagen is of weenen,
 Daar vaardig werden afgewift
 De zilte traanen van onze oogen,
 Die Gods genade alleen kan droogen.

Den XVten van Sprokkelmaand, MDCLXXII.

AAN MYN WAARDE ZUSTER

ALETТА LESCAILJE;

OP HAAR E. VERJAAREN.

't **G**eluk dat deeze dag u geeft,
 Waar op uw Jaargety herleeft,
 Is, dat gy denkt hoe haast het leeven,
 Den mensch hier slechts te leen gegeeven;
 Met het vernieuwen van den tyd,
 Veroud, verdort, en snel verflyt,
 Ja, als een Arend vliegt, wiens rennen
 Het al voorby zweeft op zyn pennen.
 Zie dan, hoe schielyk dat de jeugd,
 O Lentebloem! verliest haar vreugd
 Gelyk een Roos, die, met zyn bladen,
 Staat 's morgens hoog met pracht beladen,
 En 's avonds valt voor uw gezicht.
 Leer dan uit uw geboortelicht,
 Noch niet ter middagtrans gereezen,
 Den schyn te schiften van het wezen,
 De vreugd des doods van 's levens smart:
 Terwyl het zusterlyke hart,
 Uit zugt; tot uw geluk genegen,
 U wenscht een vroege, en spade zegen.

*Verjaard den II^{den} van Loumaand,
 MDCLXXVIII.*

A A N

A A N D E

B L O E M P J E S

GEVLOCHTEN VOOR JONGKVROUWE

N. N.

OP HAAR E. VERJAAREN.

O Bloempjes zonder reën bedrukt!
Gy moogt vry vrolyk 't hoofd opbeuren,
Schoon gy zo vroeg zyt afgeplukt.
Nu zullen uwe blonde kleuren
Belonkt zyn van 't bevallig Beeld
Waar in de lieve Lente speelt.

Gy zult een frisfchen adem haalen.
Gy wierd bescheenen van één zon,
Zy zal 'er u met twee bestraalen,
Waar van elks glans de zon verwon:
Want zy herschept door haaren luister,
Den dag by nacht, en 't licht by duister.

Gy

Gy zult op deez' beroemden dag,
 Daar elk haar Jaargety komt vieren,
 Veel waarder schynen als gy plag,
 Gelukt het u haar borst te fieren.
 Zo krygt gy door haar schoonheid thans,
 Meer roems als Venus bloemekrans.

Gy treurt mischien om dat haar roozen
 En lelyën van 't aangezicht,
 Met meerder geur en leeven bloozen,
 En netter geschakeert, uw licht
 Verduist'ren zullen en berooven;
 'k Beken, zy kan uw glans verdooven:

Maar troost u dan in uwen nood;
 En denk, hoe met den tyd kan keeren,
 Haar wit albast, en lieflyk rood:
 Zo mag die Schoone hier uit leeren,
 Dat zy haar's leevens lentetyd
 Besteede, eer dat haar jeugd verslyt.

Gaa heen, en kus voor my de handen
 Van 't heerlyk proefftuk van Natuur:
 Doch schroomt gy schielyk te verbranden,
 Door 't onweêrstaanlyk glinstrend vuur
 Van haar bekoorelyke lonken?
 Geen nood: vergaat gy door die vonken:

Gy

Gy sterft een aangenaamen dood.
 Ik zou wel duizend leevens geeven,
 Indien ik dit geluk genoot,
 Om voor haar oog te mogen sneeven,
 In plaats dat ik door de ongenaâ,
 Dier Schoone al kwynende vergaa.

Helaas! het leeven dus te leiden,
 In ballingschap van haare gunst,
 Is van het leeven gantsch verscheiden.
 O Bloempjes, van natuur en kunst
 Geschaapen, en door een geweeven!
 Ei, gaa dan naar die Schoone streeven.

Gaa naar die glory van het Y,
 En zeg haar, hoe 'k, in rouw begraaven,
 Eerbiedig vier haar Jaargety,
 Haar deugd, aanminnigheid en gaaven.
 Bid dat ik weêr haar gunst verwerv',
 Op dat ik leve, of anders sterv'.

Zen verzoeke van den Heere N.N.

OP HET VERJAAREN

VAN DEN HEERE

HENDRIK SCHREUDER

VAN D R A A G;

SCHRYVENDE ONDER ZYN ONGEMEENE GEDICHTEN,

LIEFHEDDER DER WAARHEID, POËET,
EN MATHEMATICUS.

Zo roemt dan ydér een den dag van uw verjaaren,
Doorluchtige Poëet! terwyl de Lauwerblaären
Om uw vergode kruin, de afgangigheid ten spyt,
Op 't heerlykft bloeijen in den barften wintertyd.

Wat is uw jaargety gelukkig en gepreezen!
En uwe lot alreeds ten middagtrans gereezen!
Gy zweeft dan in uw Dicht, en met uw Dicht uw Naam,
Uitstekend Kunstenaar, op 't aardryk door de Faam.

De Geest van Vondel, tot onsterfelykheid gebooren,
Wiens naam de waereld, met eerbiedigheid moet hooren,
Herleeft op nieuwe wys in uw byzond'ren geest.
Ja, hooger schoeijende op een Sofoklesche leeft,

Kunt:

Kuntge alle dichten door uw kracht naar de eerkroon steeken
 Als in uw woorden en uw werken is gebleeken,
 Schoon dat uw kunst eerst is in 't opgaan van haar jeugd.
 Hoe vaak hebt gy Parnas gesticht, verbaast, verheugt,
 Met zulk een Treurspel, dat volmaakt in alle deelen,
 Als eygen vinding is geschikt om wel te speelen
 Op 't Amsterdamsch Tooneel, tot welks gewenscht profyt
 Gy uw *Susanna* baarde in 't aanzicht van den Nyd;
 Die van uw breinkas zo haar oorspronk heeft genomen,
 Gelyk Minerva is met schild en speer gekomen
 Uit 't hoofd van Jupiter, den vader van de goôn.
 Geen wonder: want gy zyt de schoonste Apolloos Zoon.
 Elk vraagt, zo dra hy komt uw kunst en taal te hooren,
 O groote SCHREUDER! straks waar dat gy zyt gebooren.
 En yder zweert dat u in 't letterryk Atheen
 Voor de eerstemaal de zon en het geluk bescheen:
 Het schynt dat gy aldaar de wysheid hebt gezoogen,
 En uit haar borsten 't merg van uw verstand getoogen:
 Dit blykt wanneer uw pen de rykste spreuken slaat,
 Waar meê gy 't lof opzingt van Amstels wyzen Raad,
 Of als ge uw Heldendicht door uwe Lier komt wringen,
 Daar 't Amsteldamsch Parnas moet luift'ren naar uw zingen:
 Geen wonder, wyl gy staag, met taal, noch ongewend,
 En nieuwe vonden, maakt uzelf alom bekend;
 Dat al de waereld op uw Jaargety doet letten.
 Maar, als gy komt een wys op huwlyksmin te zetten,
 De kuifche bruiden zingt naar 't bruilofts ledekant,
 Dan zwicht het alles voor uw wonderbaaren trant.

De negen Zusteren, die gy uw kunst komt toonen,
 Zyn bezig deezen dag met haar Gedicht te kroonen:
 Gy zyt van haar bemind, en elk zingt om het meest,
 Ik, opgetrokken met de Dichters in den geest,
 Zie, hoe zy vlechten van uw Vaerzen de èelfte kransen
 Die nooit verdorren door haar schitterige glansen.
 Hoor zelf, hoe zy uw lof met veêl- en keelgeluid
 Op 't hoogst uitgalmen, dat de klank op 't aardryk stuit.
 Wanneer de blonde Apol komt van Parnas te dwaalen,
 Dan zullen ze u van de aard' by zich ten hemel haalen,
 En stellen over haar u tot een Opperhoofd:
 Dan word uw Jaargety eeuw uit eeuw in geloofft:
 Dan zult gy stad op stad, gelyk Amfion, stichten;
 Dan pronkt gy aan 't gessernt', om 't aardryk te verlichten,
 O Mathematicus! ô Held der Poëzy!
 By Venus, Hercules, en Mars, tot lof van 't Y,
 Daarge uw verffand en niet het leeven hebt gekreegen.
 Schoon Fredriksstad draagt roem op zulk een fchoonen zegen,
 Dat zy zo groot een man uit zich gebooren ziet,
 Die allen lof alleen, op zyn verzoek, geniet;
 Het magtig Amfteldam zal u in goud doen leeven.
 Zo blyf uw beeld dan voor en na uw dood verheeven.
 Dat nooit Apol in u den geest der Waarheyd bluscht,
 Op dat gy blyft Poëet en Mathematicus.

MDCLXXXII.

OP HET ZELFDE

VERJAAREN.

<p>Heer <i>Schreuder van Draag!</i> Wyl yder van daag, Uw jaarty wil vieren, En lagchend versieren; Zo neem myn gedicht, Poëtisch verlicht, Gemaakt naar uw oordeel, Meê op tot uw voordeel. Maar ach! 't is me leed, Dat ik juiſt niet weet Hoe dat uwe zinnen Geſfeld zyn van binnen. Ik loof dat Apol, Vaak raazende dol Van al 't poëtifeeren Daar komt te logeeren. Men zegt voor gewis Dat ge alle de . . . Van 't Pegafuspaardje Dronkt net op een haartje,</p>	<p>En dat ge Farnas Met die zelve plas, Als gy slechts wilt braaken, Wel vruchtbaar kunt maaken: Ja, dat de laurier Met kluchtiger zwier Daar van komt te groeijen, Uw veder doet bloeijen: Waar door gy uw rym, Zo taai als een lym, Zult eeuwig doen lichten, Spyt alle gedichten: Want zeker, ge zyt Niet ang voor den nyd: Waar dat uwe beenen Betreeden de ſteenen, Verwint gy dat beeft, Met magtiger geeft. Dies zyt gy nooit drukvig, Maar eeuwig gelukkig:</p>
--	--

<p>Want Pallas haar Speer Bescherremt u meer Als Hektor zyn wallen. Wat komt zy te brallen Op alle uwe kunst! Zy schonk u haar gunst Om dat ze in uw wezen Zo dagklaar kan leezen Den geestigen zwier Van 't moedige Dier Dat staåg aan haar voeten Haar wysheid komt groeten. Wat baart deeze dag Een dubbeld gelagch, Om op uw verjaaren Geen vreugde te spaaren! Gelukkige tyd, Die 't aardryk verblyd Met zulleke zinnen, Die alles verwinnen! Want Orfeüs Lier</p>	<p>Is min als een zier By u te waardeeren. Hy temde steeds beeren: Maar gy, met uw toon Spant zeker de kroon; En uwe gedachten, Zyn zwaarder van krachten Als die van Amfion, Of grooten Arion. O Held aller Helden, Dien 'k eeuwig zal melden! Uw breinwaardig hoofd, Hoogmoedig geloofd, Moet nimmermeer gryzen, Naar 't voorbeeld der wyzen. Uw lof, nooit verkouwd, Uw beeld, uyt het goud Naar 't leeven geklonken, Moet eeuwig staan pronken. Zo maakt van deez' dag Al 't aardryk gewagh.</p>
---	--

Gedicht voor N.N.

NOCH

NOCH OP 'T ZELFDE
VERJAAREN.

Naamhafte Held der Poëzy,
 Uitblinkende in veel wond're gaaven,
 Die waardig, yverig en bly,
 Parnas viervoetig op komt draaven,
 Als 't vlugge Paard van Pegasus
 Dat luidkeels uitroept uw verjaaren,
 Poëet en Matimaticus!
 Wat draagt uw hoofd al lauwerblaären!
 Hoe teër heeft u Apol bemint,
 O hoog gepreezen Held der Helden!
 Waar door gy elk verzoekt, verbind
 Uw overgrooten naam te melden,
 Dien ge in uw eerste doopceel kreeg,
 Waar meê gy yder kunt bekooren.
 En of uw mond voor eeuwig zweeg;
 De geest, waar meê gy zyt gebooren,
 Blinkt al zo klaar in uw gezicht
 Als 't helder zonlicht in het duister,
 En in uw ongemeen Gedicht
 Een meer als daagelykschen luister.
 Het schynt of gy gebooren zyt.
 Om de Amsteldamsche Treurtooncelen,
 Die gy voor ongeval bevryd,
 In top te heffen met uw Speelen.

Want

Want uw *Suzanna* is zo schoon
 Dat elk, als hy haar komt te leezen,
 Roept fchaat'rend' uit: Gy spant de kroon;
 Gy moet alleen de Meester wezen.

Gy toont hoe zy haar *Meisjes* riep,
 Wanneer zy luft had zich te wasfen;
 Die zy met voordacht stiert om *Ziep*,
 Terwyl de boeven op haar passen.

En of de Nyd dit Treurfpel laakt;
 't Is in zo schoon een vorm gegooten,
 Waar door dit maakfel is volmaakt,
 Wel waard van u te zyn gesprooten.

Men kent den Vader aan de Vrucht;
 De Leeuw is aan de klauw te kennen.

Zo zal van de een in de and're lucht
 Uw Naam ter heirbaantrans oprennen;
 Daar elk zo zal den lauwerier
 Om uw gesplitste hoofdkruin voegen,
 Met zulk een onvervalschten zwier
 Als ooit Romeinsche Helden droegen.

Leef lang, ó groote Kunstenaar!
 't Was alles dood, waart gy verlooren.
 'k Wensch dat wy lang noch, jaar op jaar,
 Uw Dichörakels moogen hooren.
 Zo streeft gy de eeuwigheid voorby,
 Naamhafte Held der Poëzy!

Gedicht voor O. O.

NOCH

NOCH OP 'T ZELFDE

VERJAAREN.

Euripides, Homeer, en Flakkus, Pindarus,
 En Naso, ô Poëet en Matimaticus!
 Staan op uit d'yz'ren slaap, na zo veel duizend jaaren,
 En stellen t'uwer eer hun halfverroefte snaaren.
 De negen Zufters, en 't grootmagtig Helikon,
 Dat u houd voor een op- en ondergaande zon,
 Slaan mede hand aan 't werk, om uw weetzieke zinnen
 Het kruid en fap, dat al de Goden trouw beminnen,
 En wyze mannen maakt, uit diepe fchuld en pligt
 Op te offeren in plaats van een Verjaargedicht.
 Nu zult gy zo volmaakt als Junoos Vogel zweeven;
 Nu als 't fchilddraagend Beest het al te boven ftreeven:
 Nu zult gy wond'ren doen, by 't geen gy hebt gedaan.
 Zo zal uw naam alleen in alle historys ftaan.

Gedicht voor P. P.

Gg

OP

O P H E T

V E R J A A R E N

V A N M E J U F F E R

N. N.

'k **V**iere, ô Schoone! deezen Dag,
Die u eerstmaal leeven zag;
Dag, die wenschlykste aller daagen,
En, om u, myn welbehaagen;
Dag, wiens zielverkwikkend licht
Word verheugd door uw gezicht.
'k Voel de kracht meê van uw lonken,
'k Voel die onweerstaanb're vonken
In myn diepverliefde ziel,
Die u lang in waarde hiel;
Daar de schoonheid van uw oogen
Alles, alles op vermoogen;
Daar uw frische morgenjeugd,
Schoonheid, schrandereid en deugd,
En bekoorelyke zeden,
Eeuwig worden aanbeden.

Lieve

Lieve ontloke Lentebloem,
 Al myn wenschen, al myn roem,
 Waart gy niet zo schoon gebooren!
 Of kon ik uw hart bekooren!
 Hoorde gy naar myn gebeên!
 Waart gy niet zo hard, als steen,
 Koud, en als een beeld, van harte!
 Of gelukke 't me, in myn smarte,
 Dat ik, als Pigmalion,
 Die zyn Beeld vermurwen kon,
 Met zyn traanen, met zyn kuschen,
 Meê myn minnevlam mogt bluschen!
 't Zou, in myn verliefden nood,
 My bevryden voor de dood:
 'k Nam u teder in myn armen:
 'k Zou u, door myn gloed, verwarmen,
 En verzachten, door gebeên,
 Door myn zuchten en geweên.
 Dan zoud gy het minnen leeren;
 Dan myn liefde triomfeeren,
 En ik eeuwig, aan uw mond,
 Vieren uw geboortestond.

Gedicht voor N.N.

OP HET
 VERJAAREN
 VAN JONGKVROUWE
 ALIDA DE L E S.

Wat komt ons deeze dag een dubb'le vreugd te geeven,
 O ALIDA! waar op ge ontfingt het lieve leeven,
 Met zo veel gaaven, die versicren uwe jeugd,
 Tot elks verwondering, en uwer oud'ren vreugd!
 Uw levensmorgenstond, die yder kan behaagen,
 En reeds zo aangenaam en heerlyk is in 't daagen,
 Beloofst noch meer; wyl gy, ô lieve Lentespruit!
 Munt boven elk in geest, in glans en schoonheid uit,
 Waar meê gy yder kunt vernoegen en bekooren:
 Men roem dan deezen stond, waar op gy wierd gebooren,
 En eerstmaal zaagt het licht. De Hemel geev' dat gy
 Voorspoedig leeven moogt, vernoege, verheugd en bly.
 De goede Vrydag dien men viert met welbehaagen,
 En uw Geboortedag komt op het voorhoofd draagen,
 Werd al uw levenstyd met goeden dag op dag
 Vervolgt, en hou u vry van rampspoed en geklagh.

*Den . . . van Lentemaand, MDCLXXXII,
 voor de tiendemaal verjaard.*

AAN

AAN JONGKVROUWE
MARGARETA
 OP HAAR E. VERJAAREN.

Niets kan myn geluk bepaalen,
 Nu het my gebeuren mag,
 Met uw schoonheid, af te maalen,
 't Uur dat u eerst leeven zag:
 Nu dat in myn hart komt daagen,
 En voor myn verliefd gezicht,
 Met een wenschelyk behaagen,
 Uw, ja uw Geboortelicht:
 't Licht dat eerstmaal kwam ontdekken
 Aan 't heelal uw schoon gelaat,
 Waar gy meê tot u zoud trekken
 Yders liefde; en buyten haat
 Zo veel harten als 'er oogen
 Uw volmaaktheid zouden zien;
 Daar myn ziel in opgetoogen,
 Eeuwig u myn dienst komt biên.
 Duizenden van braave zeden
 Heeft Natuur aan u besteed,
 Duizenden bevalligheden,
 Overschoone MARGAREET,

In uw aanschyn in uwe oogen,
Die, met lodderlyken zwier,
Lonken schieten, wier vermoogen
Sticht een minnevier op vier,
In het blos van uwe wangen,
In de karsfen van uw mond,
Kweekende een verliefd verlangen,
Zynde in d'eêlften levensstond;
Recht om 't zoet der min te smaaken!
Maar, helaas! op deeze wys
Helpt gy yder aan het blaaken,
En blyft zelf zo koud als ys.
Denk, ô Schoone! eens om te paaren,
Denk hoe dat uw leevenstyd,
Telkens als ge u ziet verjaaren,
Eindelyk daar heenen glyd:
Denk, ja denk dat met uw leeven,
U zo veel bekoorlykheên
Niet zo ryklyk zyn gegeven,
Om dat gy ze zoud alleen
Slyten zonder ooit te minnen.
'k Wensch, eer dat gy weer verjaart,
U verandering van zinnen,
En zo veel geluk op aard
Als gyzelve kunt begeeren,
Uw Geboortedag ter eeren.

Ten verzoeke van den Heere N. N.

GEBOORTEGROETE

AAN MEJUFFROUWE

H E L E N A

De gaaven, die u van den Hemel zyn gegeven,
 Roemwaardige HELEEN, toen ge eerst het leeven zag,
 En elk gedenken doen aan uw Geboortedag,
 Verstrekken tot sieraad van uw gezegend leeven:
 't Zy dat men 't oog op uw goedaardigheden slaat,
 Uw huiszorg, vriendlykheid en aangenaame zeden,
 Uw schrand're geest, versierd met veel uitmuntenheden,
 Met deftigheid en deugd, straalt uit uw schoon gelaat.
 Dit kan uw Echtgenoot vermaaken en bekooren,
 Wanneer als hy zichzelf van Koopzorg vind vermoeid,
 Terwyl uw huw'lyksliefde in braave Telgen bloeit,
 Waar in ge uzelve, en al uw deugden ziet herbooren.
 Zo wensch ik dan, die dier ben aan uw gunst verplicht,
 Dat ge u noch lang verheugt in uw Geboortelicht.

O P

OP HET
VERJAAREN
VAN

Wat onwaardeerb're glans verschynt voor myn gezicht,
Die alle nevelen al tevens op komt klaaren?
Bedrieg ik my? Oneen! 't is 't wellekome licht
Van uw Geboortezon, vernieuwende uw verjaaren;
Dit licht, dat uur, die dag welke op uw aanschyn straalt,
Waar op de waereld u voor de eerstemaal zag leeven.
Myn hart neemt deel in al uw blydschap onbepaald,
Dat hart, waar in altoos uw vriendschap staat geschreeven,
Terwyl myn dicht uw lof meê met een lover fiert,
En wenscht dat deeze dag, met vrolyk welbehaagen,
Alom noch lang geroemd, geägt blyve en gevierd,
Gelyk de wellekomste en vrolykste aller daagen,
Daar gy verheugd verslyt, in een volmaakt geluk,
Uw jaaren, maanden en uw daagen, vry van druk.

MENGELDICHTEN.

Hh

ANTHROPOLOGICAL

17

MENGELDICHTEN.

GEZANG
OP
DOORNBURG,
LUSTHOOVE
VAN DEN HEERE
WILLEM VAN ZON,
DOMHEER VAN OUD MUNSTER.

Op welk een aangename wys
En toon zal u myn Zangster looven,
Nu ge alle glory streeft te boven,
O Neêrlandsch Tempe! ô Paradys
Der vruchtb're Vecht! die, opgetoogen,
Uw glans ziet met verwond'rende oogen?

Ik voel dat gy myn poëzy,
Als ge u gewaardigt haar te hooren,
Door uwe heusheid noopt met spooren,
En zet haar kracht en leeven by,
Daar uw geluk, in top verheven,
Doet alles onbekommerd leeven.

Hh 2

Want

Want nooit was in uw bloozend ooft
 Een dood'lyke akonyt te vinden.
 O neen! uw hart legt bloot voor vrienden,
 Uw naam, die kwetst noch vreugd berooft,
 Hebt gy alleen maar aangenoomen
 Om de ongebonde lust te toomen.

Als ik in uw vermaak'lykheên,
 En goddelyke lekkernyën
 Myn geeft laat in verbeelding glyën,
 Dan word myn hart het lyf te kleen;
 Het kan zyn driften niet beteug'len,
 En myn gedachten krygen vleug'len.

Hier zet ik my dan veilig neêr
 In schaduw van uw groene boomen,
 Daar ik geen Saters heb te schroomen,
 Die maagdezangen gaan te keer.
 Hier kan ik ruim myn adem haalen,
 Om uwe gaaven af te maalen.

Uw borst is my een Hengftebron,
 En streeft de Hippokreen te boven;
 Gy myn Parnas, ô Eer der hoven!
 Waar op uw Voedsterheer, uw ZON,
 Zal, als Apol, myn dichtlust wekken,
 En voor Meçenas my verftrekken.

Hoe schoon heft gy uw hoofd in 't licht
Uit uwe hemelhooge dennen,
En eiken, van alom te kennen!
Terwyl uw aangenaam gezicht
Alle and're weelden kan verwinnen,
Bekoor'lyk smeltende de zinnen.

Hier zit ge, als een vorstin, en prykt,
En spiegelt u aan alle zyën
In uwe hofwaranderyën;
Daar gy Pomone zelf gelykt,
En boschgod Pan u streelt de zinnen,
Met al de veldgoôn en godinnen.

Gy houd uwe armen uitgebreid,
Ter wederzy, langs groene paden.
De reiziger kan pas verzaaden
Zyn lust in uwe heerlykheid;
En waar niet elders zyn verlangen,
Hy bleef in uwe wellust hangen.

Hy ziet u met verwond'ring aan,
(U naauw'lyks kennende als te vooren,)
Uw oude in nieuwen glans herbooren,
Die, met uitheemsche hofsieraân,
Gedrongen uit zyne eerste paalen,
Verspreid veel schooner zyne straalen.

De schoone Vechtstroom, in dien stand,
Met uwen luister ingenoomen,
Kuscht, in het ginds en herwaards stroomen,
Eerbiedig uwe rechthand.
Gy kunt hem maar van ver belonken,
En echter in zyn kil ontvonken.

Zo gy in 't blinkend kristalyn
Van zynen vloed uw deftig wezen
Bespieg'len kost, wie zou niet vreezen
Dat gy van eige minnepyn,
Gelyk Narcisfus zoud verteeren,
En in een enk'le bloem verkeeren?

In uw bekoorelyken schoot,
Die lang zo schoon, zo vruchtbaar teelde,
Daar groeit, daar bloeit, daar blaakt de weelde,
Wanneer het bloozend morgenrood,
Doorbreekende aan des hemels kimmen,
Verjaagt de schaduwen en schimmen.

Dan schept ge in alles nieuwe vreugd;
Uw frisheid, met haar geurige aasem,
Verspreid een hartverkwikb're waasem,
Die al wat leeven heeft verheugt.
Het weste windetje, aan 't beweegen,
Komt u daar op al lagchend tegen.

Ik hoor hoe 't vruchtbaar ruischt, en speelt
 Een vrolyk lied op blaân en telgen:
 Het kan zyn blydschap niet verzwelgen.

Zo dat ge alom een schets verbeeld
 Der eindelooze zaligheden,
 Voorheen bekend in 't lufthof Eden.

Hoe lief'lyk klinkt by u 't geluid
 Der voog'len, die, terwylze u eeren,
 Den beurtzang aan hun gaaitjes leeren,
 Zo dat de klank en weêrgalm stuit
 Langs boomen, bloemen, weiden, daalen,
 Op uw gewelf en schoone zaalen.

Natuur schynt zelf de maat te slaan,
 Op 't allerkragtigst in 't bekooren:
 De geeft, verkwikt, op nieuw herbooren,
 Laat het gehoor ten reyë gaan,
 Dat, om de leevendige pluimen,
 Met blydschap, kan de doode ruimen.

Bedrieg ik my? of droom ik? neen!
 Ik zie, in schyn van nachtegaalen,
 De goden in uw boomgaard daalen,
 Gelokt door uw bekoorlykheên:
 'k Hoor hen, met duizend orgelkeelen,
 Uw lof in veldgezangen speelen.

Wie hoort, en kent uw waarde niet,
Veel heerlyker als voorheenen,
Nu gy word van een Z O N bescheenen,
Die dag en nacht zyn straaLEN schiet?
En waar die schynt daar ziet men zwellen
Uw karsfen, krieken, en moerellen.

Hoe zwanger zyt gy van geluk,
En uwe vrucht'bre wyngaardranken,
Van ambrozyen en nektardranken,
De medicyn van zorg en druk!
'k Zie perziken en abrikoozen,
Hier vroeger bloeijen, rypen, bloozen.

Uwe appels, vol van lekkerny,
Zo mild van geur als levensfappen,
Elk naar zyn aart en eigenschappen,
Gaan 't gulde boomgaardöoft voorby,
Waar op Hippomenes mogt hoopen,
Die Atalant' bekoorde in 't loopen.

Een zegen rust op uwen grond.
De Lent' schynt eeuwig hier te groenen,
Versierende u met bloemfestoenen,
Zo schoon, gelyk de Morgenstond
Treed prachtig blinkend op zyn wagen,
Om 't oog der waereld te behaagen.

O D O O R-

O DOORNEBURG! ô Landkleinood,
Vermaak'lyk boven al uw buuren!
Uw glans zal nyd en tyd verduuren;
Uw roem, zo schoon, zo goed, zo groot,
Gezegend zyn, en nooit verdwynen,
Zo lang uw ZON u zal beschynen.

Dus zult ge in schaduw van dien Naam,
Die eeuwig blinke en blyf verheeven,
Langs Nederlandsche daalen zweeven,
Zo ver, zo wyd de vlugge Faam
Zyn eed'le deugden zal trompetten,
En u in hooger daglicht zetten.

DORDRECHTS
VERMAAKLYKHEDEN;

AAN DEN WELGELEERDEN HEERE

J O A N G O R I S.

Myn hart, ô Vriend! belaân met uwe gulle gunst,
Vond, tot erkentenis, vermoogen, kracht, noch kunst,
En bleef als in een nacht van diepe stilheid steeken:
Nu moet het barsten, of zich uitten door het spreken.
Uw weldaân parsen my, gelyk een felle vloed,
Door sterken wind genoopt, op dyk en dammen doet,
Zo lang als 't bruischend nat niet elders door kan booren.
Dus, losgebrooken, laat ik my van d'Amstel hooren
In uw Geboortestad, daar gy my heusch ontmoet,
En myne Zangeres u nederig begroet.
Zy offert op 't altaar der Dankbaarheid haar zangen,
Daar zy uw vriendschap heeft zo rykelyk ontfangen;

En

En vaart in 't aad'lyk Dord, vermaard door oude deugd,
 Met my noch speelen in 't herdenken van de vreugd.
 Het leit als in een beemd van allerleyë weelden:
 Hier kan men zich op Aarde een Paradys verbeelden,
 Waar in de blydschap heeft haar zetel neêrgezêet.
 Het huis te Meerdervoort kan strekken voor een net,
 Om vriend en vreemdeling voor eeuwig in te vangen:
 Zy blyven met het oog, gelyk door 't oor bleef hangen
 De Held Ulysfes aan vrouw Circes tovertong.
 Noch strykt de Nachtegaal, hoe aangenaam zy zong,
 Ver boven haar den prys. Ik word dan opgetoogen
 Al wand'lende aan uw zy: hier was myn geest vervloogen,
 Verwonderd in 't vermaak van 't hemelhoog geboomt',
 En had nooit weêrgekeert, had ik hem niet betoomt,
 En laager neêr doen zien op konstige verschieten.
 Hier dacht Natuur haar schoot vol schatten uit te gieten,
 De schrand're * Sara, myn getrouwe Reizenoot,
 En lieve Gezellin, die staåg de vreugd vergroot,
 Verdrinkt schier in die zee zo vol van lekkernyë.
 Hier word haar geest ontvonkt door drift der Poëzyë,
 Waar zy met my noch was en dichtte op deezen stond.
 Maar gy, zo minnelyk van taal, als heufsch van mond,
 Brengt my van 't zalig oord, (hoe kon ik wederstreeven?)
 Om my verand'ring van vermaak en lust te geeven.
 Nu schuilt de zon, die ons heeft vriend'lyk bygestaan,
 Met haar doorluchtig oog op onze wandelpaân,

* Sara de Canjoncle.

Haar ftraalend aangezicht roosverwig onder 't water,
 Voorfpellende ons haar gunft; daar wy met zoet gefchater
 Vast juigchen op een wys, om haare Majesteit
 Te danken voor haar dienft met diepe ootmoedigheid.
 Doch zy dook onder, om met d'uchtendftond te ryzen.
 Ik zal hier voor Apol een eeuwige eer bewyzen,
 Die, door verdubbeling van klaarheid, uit zyn trans
 Ons toelagcht en belonkt met aangenaamer glans,
 Om zyn gezelfchap ons op deezen dag te geeven;
 Terwyl wy op een Jacht met witte vleugels ftreeven,
 De zilv're Merwe snel doorsnyden met de kiel.
 O Yvorft, die myn hart dus lang gekerkerd hiel!
 O Voedfterwieg, die met het bruisfchen van uw baaren
 My dikmaal fuisde in flaap in de allerteêrste jaaren!
 Vergeef het my, nu ik aanschouwende deez' Vliet,
 Zo veel genoeg hier, als aan uw boord, geniet:
 Hier leeft het alles, zelfs myn Vaderftad en Vrinden:
 Ik fchyn 'er meerder als u eigenzelf te vinden.

O Dordrechts rykfte Stroom! ik brand van uwe min.
 Uw kriftallyne kruik heeft zo veel nats niet in,
 Om myn verliefde vlam te koelen en te blusfchen;
 Terwyl de Nimfjes vast uw blanken boezem kufchen,
 En hangen om uw hals op uw verheeven Vloed.
 Zy draagen met myn hart op uwe liefde moed;
 En 't is myn glory zo gy daar wilt zegepraalen:
 Want gy zyt afgericht op yder wel te onthaalen.
 Dies gy het vlugge Jacht op uwen oever spoelt,
 Daar wy wel moê, niet zat, in uwen fchoot gewoelt,

En

MENGELEDICHTEN. 253

En dart'le golfjes, met vermaak en blydschap landen
 Omhelzende om uw min den zoom van uwe stranden.
 Ik schep myn adem dan, en rust in Werkendam,
 Daar 't oog des vreemdelings van ouds zyn toevlucht nam,
 Om d'allerfiersten Visch te roemen onder 't vangen,
 De zoete en malschen Zalm: Hoe boet ik myn verlangen
 Aan hem, die omgebracht, en doorgesneên, noch rood
 Vertoont het leeven in het midden van de dood?
 Men zou met zynen smaak een Vorstenmond bekooren.
 Ik schyn op nieuw in lust te smelten en te smooren,
 O Vriend! als gy zo mild hem zetten doet ten disch,
 En keur van vogelvlees laat volgen op den visch,
 En staåg uw goed onthaal vermeerdert onder 't nooden.
 Hier zie ik dan in 't klein het groot banket der Goden;
 Daar Vader Jupiter in alle weelde leeft,
 Als Ganimedes hem den Beker overgeeft:
 Den Nektar en Ambroos proeve ik uit uwe reden:
 Die vloeit in d'ommegang en hoffelyke zeden
 Van Broeder Dideryk, die, deezen naam wel waard,
 Naar uw doorluchten geest en eed'le gaaven aard.
 Gy zyt elkaâr in all's gelyk, ô braave Telgen!
 Gesprooten uit één Stam: (Ei wilt het u niet belgen,)
 Maar één gebrek houd uw volmaaktheid onvervuld,
 Dat gy my boeit als een flavinne in uwe schuld,
 Waar aan gy tyd, noch kracht, noch moeite wilt bespaaren.
 Dus zyn wy dan gesterkt om weder voort te vaaren,
 Nu 't gunstig windje met zyn aâm ons vleit en streelt,
 En blaast de blydschap, daar het geestig ruischt en speelt,

Op zulk een toon, daar zich de Vlietgoôn onder mengen
 Met zingen, en ons dus aan 't oude Gorkum brengen.
 Hier worde ik noch verbaaft in d'op- en ondergang
 Van Arkels heêrschappy, door fellen oorlogsdwang:
 Doch 't wankelend geval verhief 't geluk der Grooten
 Met hunne glory hoog, om laager neêr te stooten.
 Dus vergenoegd geleid gy my uit deeze Stad,
 Daar 't oog wierd moê van zien, en 't lyf van wand'len mat.
 Hier had gy, ô Eöol! onsterf'lyke eer verkreegen:
 Maar gy loopt ons zo fel en sterk, als plotf'lyk, tegen,
 En keert uw oog, dat met een wenk zo licht en vlug
 Ons dienen kon; en bied in plaats uw traagen rug,
 En rekt met bulderen uw fiere gramfchap ftyver.
 Maar gy, ô Stroomgodin! betoont ons uwen yver,
 En stoot ons onvermoeid met al uw krachten voort;
 Offchoon de Windgod ons te rug rukt en verftoort:
 Gy geeft in tegenspoed meêr voorfpoeds in 't vertraagen,
 Met onze kiel op uw verkooren kruin te draagen.
 Nu zingt myn Zangerés van uw verrukkend fchoon,
 En uwe aanminnigheên. 'k Zie hoe Latones Zoon,
 Verliefd van u te zien, daalt in uw arm ter ruste
 Met al zyn gloed, daar hy zyn vlammen koelde en blufte
 Terwyl de duifternis in ftryd is met den dag,
 En dat de zilv're Maan weêr licht met lief gelagch,
 Gevolgd van 't hel Gestarnt', die alle met hun glansfen,
 Op uwen marm'ren vloer, nu flauw, dan fterker dansfen;
 Daar Venus noch ter fluk haar Mars belonkt en licht;
 Diana, ftaatiger, befpiegelt haar gezicht

Befchroomd in uwen vloed, en vreeft noch voor 't befpieden,
En fchynt by poozen voor uw Watergoôn te vlieden.
Met dit Gezelfchap komt het onze weêr te Dord:
Daar fchiet my wel de tyd, maar geen vermaak te kort.
Ik derf de kracht, om u, ô waarde Vriend! te danken:
'k Voldoe u, noch myzelf, met deeze woordeklanken:
Want al te diep ftaa ik geworteld in uw fchuld.
'k Verzoek by al dit goed alleen noch uw geduld,
Tot dat ik in 't vergoên mag boeten myn begeeren.
Terwyl zal ik u ftaag in myn gedagten eeren,
En prenten in myn hart hoe dier gy my verpligt.
Leeve ik door poëzy, gy leeft ook in myn dicht:
Daar zal uw braave Naam de voorfte plaats bekleeden,
Als ik uw deugden zing, met al de heerlykheden
Van 't onverdiend onthaal, dat gy met gullen zin
Toonde op één tyd aan my, aan Zuster, en Vriendin.

T Y T I R,
H A R D E R S Z A N G.

Zo gaat dan Tytir, nu zyn schaapen elders weiden,
 Ver van de buurtstreek, die hem opvoedde, afgescheiden;
 Die buurtstreek, die met een verdubbelden schyn,
 Zich prachtig spiegelt in het blinkend kristalyn
 Van d'Y en Amstelstroom, haar naam en roem ter eeren.
 Hy 's weg; en wie toch weet wanneer hy weer zal keeren?
 Och ja! hy 's weg; en leeft in een uitheemsche lucht,
 Terwyl 'er meenig om zyn afzyn treurt en zucht,
 En laat het hoofd gelyk een troostelooze hangen.
 Hy was de vreugde van 't gezelschap, en 't verlangen
 Van al de Nymfen en de knaapen; hy alleen,
 Van alle hoog geächt, geroemd en aangebeên.
 Men hoort een galm, als scheen 't geluk met hem vervloogen:
 Och! Tytir, Tytir! och! is van ons weggetoogen.
 De snaat'rende Echo, als gevoelig van dit leed,
 Antwoord geduurig, en verdubbelt deeze kreet;
 't Vee staat en gaapt 'er naar, de boschen en de boomen,
 De velden, bloemen en de kruiden, zelfs de stroomen,
 't Krygt alles ooren; en zy luist'ren elk om sryd.
 't Geheiligd vogeltje aan de onsterfelykheid gewyd,

Ora

Om Thereus min, zingt meê, uit enkel mededoogen:

Och! Tytir, Tytir! och! is van ons weggetoogen.
 Elk denkt aan hem, en ook met een hoe hy met vree
 Zo trouw bezorgt heeft al zyn aanbevoolen vee,
 Van dat het zonnelicht eerst doorbrak met zyn stralen,
 Tot dat het zynen gloed in Thetis schoot liet daalen;
 En hoe de deugd hem, met een trek van vriend'lykheid,
 Van glans, van voegb'ren ernst, vol heufche majesteit,
 Van 's Scheppers zinlykheid den mannen ingeschaapen,
 Blonk uit in zyn gelaat ver boven and're knaapen;
 In zangspel wezende zo wyd alom vermaard,
 Als harder Rykhart, doch zo vrekking niet van aart.
 Hoe dikwils fierde hy 't altaar van groene zooden!
 Hoe mild'lyk wydde hy den vaderlandschen Goden,
 En Huisgoon de eerfteling van zyne vruchten toe!
 Zyn edele inborst was noch nimmer 't weldoen moê,
 Dat hy met de eerste melk heeft tevens ingezoogen.

Och! Tytir, Tytir! och! is van ons weggetoogen.
 Dus klaagt ook Eerykje, zyn trouwe halsvriendin,
 Zo dra het daglicht heeft genomen zyn begin,
 En blinkt en blaakt op nieuw aan 's hemels blaauwe boogen.

Och! Tytir, Tytir! och! is van ons weggetoogen.
 Ik zag haar onlangs noch, voor 't steeken van de zon,
 Zich nederzetten, in de schaduw, by een bron;
 En hoorde hoe dat zy, na lang vergeefs te peinzen,
 Haar hart recht uitsprak, als een vyandin van weinzen:
 Zy hield haar oog gestrekt naar 't vlak der zuyder zee;
 Terwyl zy onbepaald vast graazen liet haar vee,

Kk

Dat,

Dat, graag van honger en van dorst, rondom de randen
 Der klaverweiden, 't gras afmaaide met zyn tanden.
 Zy riep: Waarom of hy den vaderlyken stroom
 Verliet, daar 't nimmer hem ontbrak aan vetten room,
 Aan melk en honig, en zyn boomgaard nooit aan vruchten,
 Zyn stalling niet aan vee, zyn hart niet aan genuchten?
 O neen! hy had vol op van alles, dat het veld,
 En 't vee verschafte, vry van haat en krygsgeweld;
 Terwyl hy dag op dag vermeerderde in vermoogen.
 Och! Tytir, Tytir! och! is van ons weggetoogen.
 Wat of hem dreef dat hy ging dwaalen over zee,
 Van een verzeerde naar een onzeek're reë;
 Aan 't wispeltuurig lot der winden en der baaren
 Zich zelf betrouwende, om dus allerlei gevaaren
 Te vaaren in den mond? Of was het, om dat hy
 Daar meerder aanzien zou verkrygen als aan 't Y?
 Neen zeker: neen, zyn ziel was nooit zo onbezonnen,
 Dat ze ooit van de yd'le drift der eerezucht wierd verwonnen:
 Ook was hy hier geenzins misdeeld van eer en lof.
 Hoe dikmaals gaf hy elk, om hem te roemen, stof.
 Hoe meenigmaal heeft ook de Boschgod Pan zyn hairen,
 Als een verdienden prys, gekroont met lauwerblaären?
 't Zy dat zyn wakk're geest, genoopt van edel vier,
 Met een verheven toon en aangenaamen zwier,
 Zo luide dat het klonk langs 't weelig veld en akker,
 Een braaven velddeun had gezongen, bly en wakker,
 Daar zelf Apollo bood den knaap met kracht de hand;
 Of dat hy spreuken, vol van pit, met diamant,

In 't zuiver bergkristal gedrukt had, zo verheeven
 Dat yder letter schein te spreken en te leeven;
 't Zy hy de trouwkelk van Mecenas, wyd vermaard,
 Wiens glans, afkomstig van de Zon, zich heeft gepaart
 Met schoone Vredegond, 't gewyde feest ter eeren,
 Bemaalt had met geluk, dat nooit hen zal ontbeeren:
 Terwyl zyn naam, die hy, met zo veel zinlykheên,
 Heeft in 't gewyde woud, op eike schors gesneên,
 Ten hemel groeit, dien hy ziet met zyn eer verhoogen.

Och! Tytir, Tytir! och! is van ons weggetoogen.
 Een toverheks, vol spyt, vol haat en zwarte gal,
 Heeft hem, zo 'k recht geloof, beleezen by geval,
 En derwaarts heen getroont met haar bedrog en loogen.

Och! Tytir, Tytir! och! is van ons weggetoogen.
 Wie zal voortaan de keur der bloemen, fris en bly,
 Voor my verzamelen op Floraas jaargety?
 Den witten bloefem met de roode roos schaakeeren?
 De zerrepzoete kers, de perziken en peeren,
 De bloozende abrikoos, de pruymen, geel als was,
 Met haaren blanken waas, zo varsch, zo juist van pas
 Afplukken, even voor 't verwelken en verdroogen,
 Nu Tytir, Tytir (och!) is van ons weggetoogen?

Wie zal voortaan, als hy, deel neemen in myn druk?
 Of zich verheugen als my toelagcht het geluk?
 Maar wien, och arm! maar wien zal ik myn hart ontdekken?
 En wie voor boezem- wie voor halsvriend my verstrekken?
 Wie my beschermen, in het naarfte van het woud,
 Voor boschgedrochten, en voor Saters, geil en stout?

Wie zal my nu door hegge en doornestruiken leiden?
Wiens vee zal met het myne, in één gezelschap weiden?
Wie zal 't verzorgen, en het drenken als het vast
Van dorst verhit is, en behoën voor overlast?
Wie my verdedigen voor Valshart en zyn loogen,
Nu Tytir, Tytir (och!) is van ons weggetoogen?

Wie zal voortaan, met zulk een onvermoeide vlyt,
Toeluff'ren als ik zing in 't vlakke veld om stryd?
Of my met zulk een vreugd toejuigchen, als myn zangen,
Zich hoog verheffende op een weifser toon, ontfangen
De zegekroon? of daar ze op Sirakuzer wys,
In landgedichten zich verkeeren, 't veld ten prys?
Wie zal de traanen van myn treurgezangen droogen,
Nu Tytir, Tytir (och!) is van ons weggetoogen?

Zo klaagt de droevige geduurig, en zy vind
Haar klagt vervloogen en verydeld met den wind,
Den dag ten einde, en 't licht der zon beneën de kimmen;
Terwyl reeds de avond, met zyn akelyke schimmen
En bruine schaduwen, vervult het gantsche dal.
Wat zal zy doen? Zy dryft haar schaapen naar den stal:
Myn zangster volgt haar na, en roept, met haar bewoogen:
Och! Tytir, Tytir! och! is van ons weggetoogen.

REDEGUND, HERDESKOUT.

Terwyl wy leedig zyn, en dat ons weelig vee
 In weeliger landouw vast weiden gaat in vree,
 ô Buurmaagd Redegund! zet ik op uw behaagen
 My by u neêr, om u te dienen op het vraagen
 Dat gy my gift'ren deed; of myne gezellin,
 (Gy spraakt van Rozemond,) niet meer was myn Vriendin?
 Beleefde Redegund! 'k zal dan wat breed verhaalen,
 (Wyl toch de zon noch eerst van 's middags trans haar sstraalen
 Op 't aardryk nederfchiet,) hoe ik de vriendschapswet,
 Die 'k had met Rozemond, hield trouw en onbefmet;
 En 't is door my niet dat zy reeds flaat aan 't verkouden:
 Ik heb dit liefdevuur standvastig onderhouden,
 Dat vuur 't geen zy welêer my opdroeg, als de magt
 Van haar geneegenheid de myne heeft verkracht,
 En myn grootmoedigheid (hoe noô zy zich liet prangen,)
 Bleef van haar zoet gevlei verwonnen, haar gevangen.
 Zo 't u vergeeten was wat gunst ik haar al deê,
 (Mischien vergat zy 't zelfs, om haar in ruime zee
 Van onstandvastigheid voor eeuwig te vermooren,)
 Ik schaamde my met recht als ik u die liet hooren.

O neen! 'k droeg nimmermeer 't beweezen goed ten toon:
Myn edelmoedigheid dient nooit op hoop van loon,
En walgt van vriendschap die men staag op nieuw moet noopen,
'k Bewees haar eer noch gunst daar zy my toe moest koopen,
Van d'eersten dag af dat zy zich aan my verbond:
Ik dacht, 't zoude eeuwig zyn; maar 't was voor korten stond:
Want met de bruiloft van dien wreveligen minnaar,
('k Meen Hylas,) die, helaas! wierd tot myn leed verwinnaar
Van een roemwaarde Maagd, myn naaste bloedverwant,
Begon haar vriendschap eerst: en federt kon dit land
Pas tweemaal op den glans van Floraas kleuren roemen.
Ei zie dan of haar min niet teerder als de bloemen,
Niet brozer is als glas, en lichter als de wind.
Doch hy is dit gewoon die zo licht haat als mint.
Hierom zal ik niet eens my over haar beklagen:
Want de onbeleefdheid moet haar schande zelve draagen,
Maar ik betuig oprecht voor u, dat ik haar schonk
Zo zuiv're vriendschap als op 't aardryk immer blonk.
Strekte ik, ô Redegund! haar niet voor een Vriendinne,
Als ik haar liet den prys van myn gedachten winnen?
Het is myn schuld niet dat haar Naam aan 's waerelds end
Niet voor den waardigsten beroemd is en bekend.
Ik droeg haar hooger als de wolken op myn veder,
Dan zettede ik haar zacht weêr in myn zangen neder

Op de allervoorfte plaats; daar bragt ik haar in 't licht,
En schonk haar zelfs den roem, dien 'k won door myn gedicht.
Deez' boomen zullen zelfs hier myn getuigen wezen,
Hoe ik haar laagfte deugd heb hemelhoog geprezen.
Zy hoorde dikwils, in den stillen morgenftond,
Hoe ik den geest ontfak van myne Rozemond,
En haar gedachten met een grootscher ftof bekleedde;
Op dat zy met haar voet zou op de wolken treden,
En afftaan van al 't geen gemeene maagden paff.
Dan zweeg ik als deez' reën haar fcheenen tot een laft:
Dan kon ik zonder haar, by Nymfen en by knaapen,
En Zangers van deez' buurt, noch kunft noch vreugde raapen:
Daar prees ik haar vernuft, alleen uit enk'le gunft,
Daar wierd zy dan geroemt als kweekfter van de kunft.
Als men in frifcher lucht zou gaan uit speelemeijen,
't Was my niet moogelyk dat ik me daar liet leijen,
Zo Rozemond niet was de voorfte van de ry:
Dan hing zy aan myn hals, en ik befloeg haar zy:
En was ik ooit by vreugd, daar zy niet by kon wezen
Een ongeneugt ftond in myn aangezicht te leezen.
Ook heeft zy nimmermeer iets uit myn mond geleert
Dat maagdezedigheid gefchend heeft of verkeert.
Ik wees haar, en myzelf, wat heil, wat roem en vreugden
Men krygt in 't oeffenen van ongemeene deugden;

Hier

Hoe heerelyk het is dat een doorluchte faam
 Het onbevlekt gemoed kroont met een goeden naam,
 Die eerst zyn oorsprong neemt uit loffelyke zeden.
 O Redegund, die uw verstand gunt aan de reden!
 (Want buiten haar heb ik uw oeren niet vervult,)
 Beschouw nu eens wie van ons beiden heeft de schuld,
 Of zy, of ik, dat zulk een vrindschap floeg aan 't kwynen.
 Slechts om een ernstig woord laat zy die gantsch verdwynen,
 Een woord alleen verkeert al dit genooten zoet,
 Hoe smaaklyk 't haar ook schein, in enkel gal en roet.
 Zy haal haar hart vry op, en gaa vry elders weiden,
 Ver van die plaats daar wy welëer te zaamen leiden
 De zoete schaapjes, in een onderlinge rust,
 Ik volg, noch vlei haar: neen, zy doe al wat haar lust
 Ik kan myzelve alleen, en buiten elk vermaaken:
 Gezelschap zoek ik niet: myn boezem is aan 't blaaken;
 Die brand niet slaaffsch, maar vry, en in het godd'lyk vier
 Der eed'le Poëzy. Myn hart is al te fier
 Om een flavin te zyn, van onstandvaste zinnen,
 Zo licht afkeerig als zy haastig zyn te winnen.
 En deede ik ooit een kwaad waarom zy van my keert,
 Dan is het dit, dat ik haar heb te veel geëert,
 En al te mild geviert. Doch ik zal nooit verachten
 't Geen in haar pryf'lyk is; maar zal 't in myn gedachten

Staag

Staag looven naar waardy, als of het was die tyd
Toen zy voor my beleed (schoon ik 't haar niet verwyt)
Dat zy niet zonder my kon op het aardryk leeven:
Dat myn vernoeging haar vernoeging wist te geeven:
Hoe myn gezelschap was de glory van haar hart,
En myn afwezendheid haar ongeduld en smart,
Wanneer zy naar de plaats, tot myn verblyf gekooren,
Vaak vloog; die zelve plaats daar elk al lang kost hooren
Meeft al de Dichters van deez' wydvermaarde streek:
Dan was zy vol van vreugd, zo 't uit haar aanschyn bleek,
En zag naar mynen mond: dan schein zy opgetoogen,
En my op te offeren haar hart, haar tong, en oogen;
Indien deeze yver geen geveinsdheid is geweest:
Doch dit geloove ik 't minst, en 't schynt nochtans het meest.
Dus ben ik dan geruft, en weet dat ik nooit schendde
De vriendschap, die 'k altyd voor heilig eerde en kende;
't Geen ik, ô Redegund! u klaarder zal doen zien,
Wanneer gelegenheid ons langer tyd wil biên:
Nu is die al te kort: ik zie de Zon verdwynen,
De heldere avondstar reeds in haar plaats verschynen.
De schaapjes wachten ons: zy zyn het weiden moê.
Ik spoed my voort. Dat u des Hemels gunst behoê!

O P

REDEGUND.

Als REDEGUND laatst schreef een Brief
Aan al haar troost, haar Eelhartlief,
Wierd zy in Venus troon gevoert;
Daar haar de min zo heeft beroert,
Dat ik haast zag het witte blad
Met droppen van haar bloed bespat.
Zy schrikt: de pen valt uit haar hand:
't Papier geraakt bynaa in brand,
Door 't vuur dat van haar hartje vloog,
En doorbrak uit haar gloeiend oog:
Maar 'k zag, en schiep toen nieuwen moed,
Haar Eelhart zweeven in haar bloed,
Zo wel als in haar hart en zin.
Hoe wond, hoe tergt, en smart de min!
En komt zy dan geen lust verzaân,
Zo kruipt het bloed daar 't niet kan gaan.

MDCLXXVIII.

R O.

ROZEMOND,

HARDERSKLAGT.

O ROZEMOND, die ziel en ligchaam kunt gebieden,
 En in myn koude borst een heeten brand doet zieden,
 Die staåg vermeêrt, maar nooit vermindert noch verdwynt,
 Zo dat één oogenblik alleen twee eeuwen schynt!
 Als ik niet kan, niet mag, maar echter u moet derven,
 Dat my al leevend van verlangen schier doet sterven;
 Ik zoek met schryven slechts verkorting van den tyd,
 Hoe snel en vlug hy dag en maand en jaaren flyt.
 Hoewel 't geluk des briefs meer als het myn zal wezen,
 Die uw schoone oogen zal beschynen onder 't leezen;
 Die oogen bruiner dan de dierste diamant,
 Wier held're gloed meer als de middagzonne brand,
 Als zy vol liefdevier in hooger trans aan 't praalen
 Zich spoeden wil om weêr in Thetis schoot te daalen.
 Een gunstig windje brengt mischien hem aan uw mond.
 Ei my! dat denken geeft vernieuwing aan myn wond;

Wyl't bloed met grooter kracht bruifcht door de ontstoken aären:
Het zou in 't schryven, my den bruinen inkt bespaaren;
Zo niet de ontsteltenis het had gestremt tot een.
Maar neen, ik zend hem best, licht met meer voorspoed, heen
In 't zwart als in het rood, de vrolykste der verven,
Om in dien droeven schyn uw deernis te verwerven,
Dat gy my 't zoet genot van uw gezelschap geeft.
En wyl de ziel is daar zy mint, niet daar zy leeft,
O R O Z E M O N D! zo komt myn pen u minlyk maanen,
En schryft in plaats van inkt en bloed, met liefde traanen
Deez' heete letteren, die zuchten op elk woord.
Indien uw hart noch oor naar 't klaagend smeeken hoort,
Dat gy ten minsten dan myn hart weêrom wilt geven,
Eer ik rampspoedig door die derving koom te sneeven;
Dat hart het welk gyzelf myn boezem hebt ontruk, t,
Als gy 't daar meenigmaal had met uw borst gedrukt,
Gemengt, gesmolten en bekoort door toov'rende oogen;
En met een dart'len kus het uit myn mond gezoogen,
Zo steelswys en ter fluik, met zulk een aardigheid
Die tevens vryheid, lust en leeven met u leid
Hoogmoedig in triomf, en houd het, tot een teeken
Dat gy een hart zo fier als 't uwe kost ontsteeken,
Dat ongetwyfeld noch zal lagchen met myn leed.
En of 't zo waar, acht ik noch noodig dat gy weet,

O trotse

O trotse ROZEMOND! schoon gy 't niet fchynt te vraagen,
 Hoe ik in eenzaamheid de nachten flyt en daagen,
 En doorbreng zonder u; op dat als my de dood,
 Meewaariger dan gy, gebragt heeft in den fchoot
 Der aarde, en als myn fchim zal om uw ligchaam zwerven;
 Gy zien moogt dat gy zyt een oorzaak van myn fterven.
 't Vang dan met treuren aan en wenfchen tot myn fchaâ,
 Als gy myn woorden vangt: schoon 't u aan 't hart niet gaa,
 Ik blyf in myn elende u echter noch geneegen,
 Schoon al myn rampspoed in uw voorspoed waar geleegeen.
 Wanneer de Morgenftond met zyn bekoorlyk licht
 In plant en kruid, in vee en menfchen vreugde fticht,
 En 's aardryks fchoot bevrucht, met dien een fchat te geeven
 Van dierb're paerelen met diamant doorweeven;
 Beef ik in duifternis, nu gy, myn dageraad,
 Myn zielzon, in wiens glans myn licht, myn heil beftaat,
 Niet ryft voor myn gezicht, maar nacht en dag uw ftraalen
 Laat in de zee van uwe afkeerigheden daalen;
 Daar 'k in te fmooren fchyn, om dat ik onvervaard
 U volgen wil, schoon gy met droefheid my bezwaart.

Gedicht voor N. N.

A A N

R O Z E M O N D .

Zal myn gezicht noch langer van uwe oogen,
O ROZEMOND! zo wreed gescheiden zyn?
Ik klaag en zucht, in duisternis en pyn,
Sints gy, myn zon, beroofd van mededoogen,
(Mischien van min,) voor my dorst ondergaan.
Ei! keer toch weêr met uw vergoode stralen:
Laat lonkjes uit uw lieve lichjes daalen
Op my, die diep heb in uw gunst gestaan.
Ik zoude om u tot in den hemel zweeven,
Indien uw glans een van de Goôn verwon
Die meerder van gezagh waar als de zon;
Om zyne min met kracht te wederstreeven.
Ik liep in een onsterfelyke dood.
Hoe kunt gy noch myn liefde langer tergen,
En uwe min ontveinzen, en verbergen,
Die gy voor my zo menigmaal ontfloot?
Hoe vaak zyt gy om mynen hals gevloogen!
Hoe minlyk heeft uw nektarryke mond
Uit myne borst, door een verliefden vond,
Myn hart met zyn geheimen weggezoogen.

Gy

Gy hebt myn mond geveit , geroemt , met keur ,
 Een altaar daar gy staag deed offerhanden
 Van kusjes , als uw adem , aan het branden ,
 Verstrekte voor een zoeten wierookgeur.
 Die mond heeft dan tot dankbaarheid gezongen
 Uw gaaven , en uw liefde op zyne beurt :
 Nu zwygt hy stil , om dat hy eenzaam treurt :
 En deezen galm heb ik myn borst ontwongen :
 Ach ! moet ik dan uw lief'lyk zongezicht
 Noch in een mist van uw afwezen derven ?
 Zo zal ik dra van spyt in wanhoop sterven ,
 Om dat ik niet mag leeven in uw licht .

OP DE ZELFDE.

Als harder Bloemaart kwam aan ROZEMOND te langen ,
 In haar sneeuw witte hand , een varsgeplukte roos ,
 Ontstak zyn oog haar hart , waar door zy kreeg een bloos ,
 Veel schooner als de kleur dier Bloem , op haare wangen .

OP DE ZELFDE.

Hoe veel schooner schynt de morgen
Daar myn ROZEMOND opstaat
Van de pluimpjes, zonder zorgen?
Daar de blyde Dageraad
Leent zyn aangename stralen:
Want ik zie zyn aangezicht
Ongewoon en heerlyk praalen
Met myn ROZEMONDJES licht.
Maar zy schynt het zelf te wezen:
Zou haar goddelyke glans
By de zonne zyn gereezen?
Ja, zy fiert des hemels trans
Met zo wonderbaar een luister:
Want de waereld was te klein,
Al te onwaardig, al te duister,
Voor zo veel bekoorlykheên.
Men verwacht dan goude daagen,
Nu de schoone ROZEMOND
Is bodin van Febus wagen.
Zy zal op haar beurt en stond,

Aarde

Aarde en hemel overschynen.
 Maar één lonkje zal den nacht
 Met zyn nevels doen verdwynen,
 Vroeger van haar licht verkracht.
 Door haar oog zal elk herleeven;
 Door haar aâm de Lentetyd.
 Daar haar vlugge voetjes streeven,
 Groeit terstond een bloemtapyt:
 Hoor, hoe kweelt het Nachtegaaltje!
 't Volgt haar braaven zwier en trant,
 En bekoorlyk tovertaaltje.
 De Echo, die van minne brand,
 Roemt uit zucht haar laatste woorden:
 De Amstel juigcht, en zingt haar lof
 Aan zyn groenbemoste boorden.
 Wat heeft hier myn Zangnimf stof,
 Om de gaaven meê te roemen
 Van zo waarde een R O Z E M O N D!
 Die de lucht verfiert met bloemen,
 Daar de frische Morgenstond
 Zwicht voor haar aanminnigheden,
 Als zy wil haar plaats bekleeden.

DE

K L A A G E N D E
Y S T R O O M;
O P H E T V E R T R E K
V A N
C L A R I M E N E.

Gy trekt dan van my weg, ó zuiv're CLARIMEEN!
Van uw Geboortestroom? Gy doet my deerlyk zuchten,
Wyl ge onmeêdoogende, dus tegen myn gebeên,
Myn Vriendschap en gestreel dus tevens gaat ontvluchten.
Ik roep luidkeels u naa: Keer weder aan myn boord,
O schoone zon! op dat ik in uw held're straalen,
En heerelyken geest, die my het hart bekoort,
Op nieuw mag leeven, en met vreugd myn adem haalen.

Keer

Keer weêr, ô CLARIMEEN! en zie hoe alles kwynt
 Om uw vertrek; en ik, helaas! om 't hart beneepen,
 Met al 't Stroomgodendom van 't klaagen afgepynd,
 Nu ik u mis, een reeks van jamm'ren na moet sleepen.

Keer weêr, ô CLARIMEEN! ik zal diep in myn hart
 Uw vriendschap, meteengloed van wedervriendschap, kweeken,
 Die niet bezwykt, maar nyd en tyd en sterflot tart,
 En als de morgenzon zo heerlyk door zal breeken.

Keer weêr, ô CLARIMEEN! met uw bekoorlyk licht:
 Dan zal eerst myn geluk tot aan de starren ryzen.

Terwyl gy hier den dag verheugt met uw gezicht,
 Zal ik uw schoonheid, geeft en deugden eeuwig pryzen.

Keer weêr, ô CLARIMEEN! gy zult aan mynen vloed
 Meer eer en glory, dan van 't Leidfche meer, ontfangen:

Gy zult de stof zyn van myn vriendschap en myn gloed.
 Keer weêr, ô CLARIMEEN! myn uiterste verlangen!

A A N.

G A L A T H É.

Ha wreede G A L A T H É! zal ik dan nooit verwerven.
 Uw trouwe wedermin? en wil uw killig hart
 Myn boezem pynigen met nieuwe minnesmart?
 Zult gy my duizend doôn, om uw vermaak, doen sterven?

En moet ik de opkomst van uw lieflyk leeven derven,
 Dat, versch ontlooken, zelfs Auroraas glansen tart?
 Zo blyft myn ziel, in 't net van uwe min, verward,
 En ik zal eeuwig in een zee van liefde zwerven.

Want schoon de nachtgordyn het helder licht bedekt,
 Zy dekt geenzins myn kwaal: Maar als Diane wekt
 De bloozende uchtendzon, komt zy myn rampen wekken:

Die plaagen 't kwynend hert, al op een zelfde wys:
 En gy, die vlammen sticht, blyft zelf zo koud als ys.
 Noch ly ik willig, mogt ik eens uw weêrmin trekken!

O N.

O N R U S T
 D E R
 L I E F D E .

Wanneer de goude zon, in 't goude nat der baaren,
 Haar stralen dompelde voor 's aardryks aangezicht,
 En dat de naare nacht zyn schaduw schoof voor 't licht,
 Op zulk een dag waar op myn zielzon was vervaaren;

Scheen uit myn geest de damp van droefheid op te klaaren:
 Doch naauw'lyks was ik aan den slaap myn rust verpligt,
 Of 't Wicht, dat in myn brein den brand der minne sticht,
 Kwam met den Droomgod door myn hart en zinnen waaren.

My dacht, ik zag myn vreugd en zielsbeminde dood;
 Dies ik door schrik en zorg uit mynen slaap ontschoot,
 En bleef tot in myn ziel bekommerd en verflaagen.

Toen peinsde ik naa waar uit dit nachtgezicht ontstond:
 Het sproot uit een verliefde en ongeneesb're wond
 Die my, door duizend doon, eerlang in 't graf zal draagen.

A N D E R S .

Terwyl myn hart is daar het mint, en niet daar 't leeft,
Gaan myn gedachten daar gestadig heenen waaren.
Myn ziel, van minnesmart vermoeid, kan niet bedaaren
Van diepe zuchten, schoon my de adem schier begeeft :

Om dat het voorwerp van haar liefde van haar zweeft,
Kan nooit een vreugdezou, haar droefheid op doen klaaren.
Zy wil (ach kon ze slechts!) de liefde laten vaaren:
Maar neen, zy kwynt, wyl zy vergeefs haar kracht weêrstreeft.

Al wat my lieflyk was staat my nu gruwzaam tegen.
Apol en al de Rei der Dichteren zyn verleegen:
Zy zien me, uit oude min, met medelyden aan,

En Pallas vloekt het uur, dat Venus hielp aan 't branden
Het hart haar toegewyd, en prangde in minnebanden,
Daar 't treurt, en smelt, ja haaft tot asche zal vergaarn.

A N D E R S.

A A N D E

L I E F D E.

O zoete Stoorder van myn slaap, en zachte rust!
 O lieve Vyand! die my, al te vroeg voor 't draagen,
 Zo onmeêdoogende befryd met minlyk plaagen,
 Eer Venus aan 't gefarnt' haar Mars ontvonkt met luft.

Waar 't niet genoeg dat gy uw vlammen had gebluft
 Aan myne kuifche borst? en daar uit weggedraagen
 Myn hart, wanneer uw oog het myne kon behaagen,
 En my verrukt had als uw mond my had gekuft?

't Schynt neen: De Liefde brengt uw Beeld in myn gedachten,
 Daar gy, tot and'rer fpyt, geduurig komt vernachten,
 En maakt u dichte by, hoe ver ge van my zweeft.

Helaas! wat doe ik dan om slaap en rust te raapen?
 Doch zyn die nooit op aard voor 't minnend oog gefchaapen,
 Zo heb ik in de min, hoe kort, te lang geleeft.

A N D E R S.

A A N D E N

H A A R L E M M E R
N A C H T E G A A L.

O vrolyk Vogeltje, dat met vermaaklyk zingen
 Den geest betovert, en den druk verlicht van 't hart,
 En alle klanken met uw leutrig keeltje tart,
 Als gy aan 't Spaaren op, en van 't geboomt' komt springen!
 Waarom laat gy uw stem niet door myn ooren dringen,
 En troost my, nu myn borst is van de Min benard?
 Of wilt gy niet, uit spyt om d'oude smaad en smart,
 (Sints Thereus doller min u dorst ten hals uitwringen
 De spraakelyke tong; en schenden het verbond)
 Geneezen met uw zang 't geen liefde heeft gewond?
 Het schynt zo: want gy vleid, en weigert my uw zangen.
 Noch gy, noch al 't vermaak verkwikt my in de min.
 't Veranderen van lucht verandert niet myn zin.
 Ik voel aan 't Spaaren, als aan 't Y, 't verliefd verlangen.

M D C L X X V I I .

O P

O P

E E N K I P J E;

VERDRONKEN OP DOORNBURG
AAN DE VECHT.

Bekoorlyk Kipje, 't geen 't Gespan
Van Venus wagen trotsen kan,
Daar gy, noch naauwelyks gebooren,
De schoone Phillis kost bekooren!
Hoe zyn uw vedertjes dus nat,
Welëer zo blinkend en zo glad,
Versierd met allerleyë kleuren?
Hoe dus te kwynen en te treuren?
Wat kwam u over? arme Dier!
Zocht gy den gloed van 't minnevier,
Dat niet geheelt word als door kusfchen,
In 't koele nat der Vecht te blusfchen;
Der Vecht, die dikwils mede ontvonkt,
Wanneer zy uit haar Kil belonkt

N n

Me-

Menalkas minnekozeryën,
Zyn Doris streelende onder 't vryën?
Neen, Beesje, zo gy wilt den brand
Verkoelen van uw ingewand,
Vlieg, vlieg weêr naar die schoone lonken,
Die in u baarden zo veel vonken.
Vlieg Doorneburg vry om in 't rond;
Zoek naar uw Phillis roozemond;
Uw Phillis, die op nieuw uw leeven
Zal koesteren en wedergeeven.
Hoe! toeft ge? Ze is uw trooft alleen,
Wel waard van Goden aangebeên.
Ga, lees de roozen van haar lipjes:
Blyf hangen aan de albasten klipjes,
En spiegel u in 't lieve licht
Van haar betoverend gezicht:
Zo zult gy straks, naar wensch, geneezen.
Het Beesje, tusfchen hoop en vreezen,
(Wat kan het anders, 't arme Dier?)
Loopt van het wâter naar het vier.

AAN DEN HEERE

WILLEM VAN ZON;

NA MYN VERTREK VAN DOORNBURG.

Zo vliegt myn hart, genoopt van 't dankbaare gemoed,
 Weêr naar de plaats daar 't heeft zo groot een eer ontfangen,
 O wakkere VAN ZON! ô roem van myn gezangen!
 Daar 't vrolyk zwanger gaat van al 't genooten goed.

Het spiegelt zich op nieuw weêr in den zilv'ren vloed
 Der schoone Vecht, en blyft met mond en oogen hangen
 Aan Doorneburg, van zyn vermaaklykheên gevangen,
 Een hemel scheppende in 't herdenken van dat zoet.

Myn Zangeres, in zo veel wond'ren opgetoogen,
 Vind uwe gunst te groot, te klein haar zwak vermoogen
 Om u te danken naar uw waarde, en haaren pligt:

Dies zal zy, nu ze uw deugd noch weldaân kan vergelden,
 Uw edelmoedigheid, en gaaven eeuwig melden,
 Uw Doorneburg de stof zyn van haar veldgedicht.

*Den XXIsten van Oegstmaana,
 MDCLXXXVI.*

AAN DEN HEERE

HENRIK DE ROO;

OP ZYN VERTREK NAAR SPANJE.

Zo gaat gy eind'lyk, van uw Koopzorg aangedreeven,
 Het Vaderlyke Strand, verlaten, u zo waard!
 Daar uwe schrand're geest, uw heufche en edele aart
 Blyft in 't geheugen van uw Vrienden opgeschreeven.

Zy volgen, met hun hart, waar dat ge ook heen moogt zweeven,
 Het zoch van uwe Kiel, en haar gevlerkte vaart;
 Daar een gewenschte wind, voordeelig en bedaard,
 In arbeid gaat om u behouden reis te geeven.

De voorspoed draage u in haar armen over zee:
 Ze ontwyke u nooit, zelfs niet aan uw beoogde reê,
 Daar alle zegen u van zelve toe mag stroomen.

Bedoel, beschiet uw wit in 't hart der Koopvaardy:
 Zy voer, met winst op winst, u van en aan het Y.
 Zo mag myn Zangster u verheugd verwellekoomen.

Den XXXsten van Grasmaand, MDCLXXXVIII.

AAN DEN ZELFDEN HEERE.

Terwyl dat gy de Koopvorstin
 Omhelst, en volgt langs lucht en baaren,
 Zo wil somtyds, by deeze blaären,
 Gedenken aan myn Zangheldin.

O P

OP HET AFSCHEID
 VAN JONGKVROUWE
 IDA HOCHÉPIED
 NAAR OOSTINDIË.

Gy gaat dan heen, gy gaat, roemwaardige, en verdwynt
 Van daar uw held're glans voor eeuwig blyft en fchynt;
 Van daar uw vriendlykheid met uw bevalligheden,
 Uw deugd, uw fchranderheid en ongemeene zeden,
 Een fchoone geur verspreid, en die u overal,
 Gelyk uw fchaduw, waar gy heen trekt, volgen zal.
 Het magtig Amfteldam, daar u het lieve leeven,
 Met zo veel gaaven van den Hemel is gegeven,
 Ziet uw Vertrek te noode; en droef en bang te moê,
 Reikt voor het laafte aan u zyn beevende armen toe;
 En zucht u driemaal na, daar gy, vooruit gevaaren,
 Noch achterwaarts befchouwt hoe dat het met de baaren
 Zyn traanen mengelt, daar het huidkeels roept: *Vaar wel!*
 Tot dat ge uit zyn gezicht gedreeven word, zo snel,
 Gelyk een Vogel, die, vafte hangende op zyn pennen,
 Zyn wicken moedig klapt, daar hy in 't vaardig rennen
 De lucht van een fnyd, en ftreeft over alles heen,
 En, alles boven zich befchouwende en beneên,

Niet eerder rust voor hy zyn oogmerk heeft verkreegen:
Zo vliegt gy heen van daar u elk was toegeneegen,
Daar elk erkennende uw beleefdheid, braave Maagd,
Uw voortgang zegent, schoon men uw vertrek beklagt.
Gy zyt dan, ach! gy zyt voor ons gezicht verdweenen,
Gelyk de zon, die, als zy 't aardryk heeft bescheenen,
In 't west aan de avondkim niet meer zo heerlyk staat
Wanneer zy in de zee verdwynt met haar sieraad,
Van waar zy weder met een schoonen glans komt daagen.
Ik zie alreede uw licht met vrolyk welbehaagen
Verwelkomt in het ooft, daar ge als het zonnelicht
Den dag verheugen zult met uw volmaakt gezicht.
De Hemel spoede uw reis, en wil u staag bewaaren,
En veilig brengen langs het spiegelglas der baaren.
De winden, die God sluit in zyn ontzaghb're hand,
Die de ongemeete zee zo wel regeert als 't land,
Zyn eeuwig bezig om uw voorspoed aan te blaazen:
En uw gerust gemoed bedaar 't onrustig raazen
Der watergolven van het ongestuime vlak:
Dat wiege u zacht in slaap: zo moogt ge op uw gemak
In al de wond'ren van den hemel u vermaaken.
Terwyl de wind vast speelt in 't opgespannen laken,
Volg ik gestaag, met al de wenschen van myn ziel
En myn geneegenheid, het zoch van uwe kiel.

KLACH.

K L A C H T E N

AAN MYN AFWEEZENDE

F E I Z A N T.

Hoe ongelukkig zyn de tyden!
 Helaas! ach, ach! wat moet de deugd
 Al fmaad en onderdrukking lyden,
 Terwyl de fmoedheid zich verheugt
 Als zy de eenvoudigheid mag plaagen,
 De lift met onrecht zaamenfpanf,
 En geeft aan yder ftof tot klaagen!
 O myn doorluchtige Feizant,
 Alleen tot myn vermaak gefchaapen,
 Zo fchoon, zo heerelyk, en net,
 Daar ik zou kunft en vreugd uit raapen!
 Waar heeft men u dus vaftezet,
 Dat gy niet weêr tot my kunt koomen?
 Ik wachtte u lang: maar 't was om niet.
 Dies moet myn hart met reden fchroomen,
 En zuchten, ach! om uw verdriet,

Ter-

MENGELDICHTEN.

Terwyl men u houd streng gekluisterd,

En van uw waardigste sieraad

Misfchien tierannig heeft ontluijstert.

My dunkt ik zie u reeds verfmaad,

En hoe gy 't licht slechts moogt aanschouwen

Op dat ge als voet- en handveeg dient.

Wat mogt ik u dus licht betrouwen

Aan zulk een ongetrouwen Vriend,

Die my beloofde u waardig te eeren,

En weêr te stellen in myn hand!

Maar hy belet u zelfs het keeren,

O myn doorluchtige Feizant!

Och! moest gy zyn zo schoon gebooren,

Door de eed'le kunst van myn Vriendin,

Op dat gy zoud het oog bekooren

Van hem die, nu verkeerd van zin,

U zo ondankbaar houd gevangen?

Doch schoon gy zyt in zulk een stand,

Ik wacht uw komst noch met verlangen,

O myn doorluchtige Feizant!

Zoek uwe vryheid weêr te vinden.

Vlieg van zyn tafel, huis en oog,

Of uit de handen van zyn vrinden.

Bedrieg hem die u eerst bedroog.

't Geschied slechts om uw hals te vryen

Van 't onverdraagelyke juk

Van snoode en lange dvinglandyën.

Doch dcrft hy, tot myn ongeluk,

Uw zuiv're vleugelen verkrachten,
Zo bid hem staag, waar hy zich wend
(Hy moet door schaamt' zyn pligt betrachten)
Dat hy u vaardig tot my zend,
Daar gy in volle vreugd zult leeven,
Daar alle u ellef Broeders zyn,
Die, uit een zuiv're zucht gedreeven,
Uw afzyn strekt tot wreede pyn:
Want gy zyt veugels van één veeren.
Doch neem, zo hem uw beê verstoort,
Geduld, en laat hem triomfeeren
Met iets dat hem niet toebehoort,
En zonder luister is gewonnen:
Blyf edelmoedig in zyn band
En denk, (zo zy uw troost begonnen)
O myn doorluchtige Feizant!
Dat hy u heeft met list gekreegen.
'k Verwin de schade, en hou den zegen.

DE
 BEZIGE MINERVE
 OP DE
 NIEUWE DRUKKERY

VAN DEN ACHTBAAREN HEERE

D^R. JOHAN BLAEUW,

RAAD EN OUDSCHEEPEN

DER STAD AMSTELDAM, ENZ.

Toen Pallas Amsteldam byna had doen volbouwen,
 Bragt zy daar 't Negental, om keurig te beschouwen
 Die heerlykheid, wiens roem tot aan de starren stygt,
 Wyl elk door wakkerheid onsterflyke eer verkrygt.
 De Zusters staan verbaasd voor zo veel nieuwe glansen.
 Van menig Praalpaleis, dat 's hemels hooge transen
 Door tinnen, hoog ten top gevoerd, te trotsen lykt,
 Daar Heere- en Keizersgracht staan sierlyk meê verrykt.
 Zy meenen 't wit arduin aan d'Amstel is gewassen,
 Of van een steile rots gerold is langs de plasfen
 Des Oceäans, tot by de boorden van het Y,
 Waar meê die woonsteraân geplaatst zyn op een ry.

'k Zal

'k Zal deeze pracht noch meer doen klimmen, (zegt Minerve,)
 Met zulk een pronkjuweel, welks lofspraak nooit versterve.
 Die Heer, die Amsteldam zo lang met wyzen raad
 Heeft onderschraagt, 't welk hy betoont heeft met de daad,
 Zal door myn hulp, voor u, ô Zanggodinnen! stichten
 Een nieuwen Tempel; waar dat de oude voor zal zwichten,
 Zo ver een enk'le dag wykt voor het ronde jaar.

Verschoon my, dat ik ga: De Bouwkunst roept my daar,
 Waar door men de Amstelsad ten top van roem zal tillen.
 't Is my niet mogelyk met u meer tyds te spillen.
 Gaat gy terwyl te zaam in 't magtig Amsteldam
 (Dat van een vischershut tot zulk een wonder kwam,
 En door zyn wyzen Raad noch meerder is verheeven;)
 Vry weiden onbeschroomd: dan moogt ge weêr gaan streeven,
 Wanneer uw oogluft is voldaan, naar Helikon,
 Alwaar uw groote Vorst, de steilgezeten Zon,
 Verlangende u verwacht, en ook met zyn gedachten
 Uw weêrkomst wenscht. Ik ga daar 't werk my zal verwachten.

Nu trad zy daar onz' jeugd zo wel als tot Atheen,
 Welêr groeide in verstand en deugd, door wyze reên;
 Daar die doorluchte BLAEUW zich bly wilde onderwinden
 Het heerlyk werk. De Maagd komt hem alleen te vinden
 In 't midden van die ruimt'. Zy toont terstond haar pligt,
 En buigt zich meermaal voor het staatig aangezicht,
 Dat, vol van majesteit uitschittert wyze stralen.
 De ootmoedigheid, door diep ontzagh, lyd geen bepaalen.
 Maar BLAEUW, niet hoog van moed, acht zich die eer niet waard.

Nu (zegt zy,) 'k weet dat gy, die wetenschappen baart,

Besluit maakt, om ook hier een wonderstuk te zetten,
 Vertrouw ik dat myn komst geenszins u zal beletten.
 'k Verschyn blymoedig, om myn hulp u aan te biên,
 Die gy zult kennen, als men spoediglyk kan zien
 Het wonder groeijen, dat en oog en oor zal streelen.

Toen wenkte zy een schar' met beitels en houweelen,
 Die staan op haar geboôn te passen, als zy spreekt.
 Zy roept met held're stem aan 't dienstbaar rot: Gaat, breekt,
 En werpt ter neêr al wat den voortgang kan verhind'ren.
 Tot meerder nut mag elk het oude wel vermind'ren.
 Zy zweeg naauw, of terstond lag alles overhoop.
 De Vaardigheid gedooft geen stuiten in haar loop.
 Ja zelfs Vrouw Pallas is by 't werk niet neêrgezeten,
 Maar houd zich bezig met kunstkamers af te meeten.
 Terwyl ze een pasfer stiert, verneemt ze een naar gezucht,
 Dat haar doet stillstaan, als verbaasd door dit gerucht.
 Zy overdenkt wie haar met treuren mogt ontmoeten.
 Doch 't was Geleerdheid, die haar need'rig kwam begroeten:
 Haar wezen staat verzet, waar door de ontfeldheid schynt,
 En maakt dat al de glans van 't braaf gelaat verdwynt.
 De droefheid noopt het hart met overscherpe spooren.

Zy laat haar diep gepeins, met grooter onlust hooren,
 En roept: ô wyze Maagd, die wond'ren hebt gesticht
 In 't oude Griekenland! ach! gaat gy nu zo licht
 Uw hooggesteegen naam en wyd gezagh besmetten:
 Hoe kan 't u over 't hart de groote School te pletten,
 Door welks bestier de jeugd verstandig is gemaakt,
 Waar van de uitsteekendsten zyn, met 'er tyd, geraakt

Aan

Aan 't loffelyk beftier der vryë Nederlanden.

Waar gy den hamer roert, daar baauwen ftraks de wanden,
 Voor weërgalm, fpreuken naa vol hooggeleerden zin
 In 't jong vernuft hier vaft geplant: het gaat ook in
 Het diepfte van myn ziel. Wie zal uw doen niet wraaken
 Met bitt're fmaad? Maar ik, die my onthou te braaken
 Een bitfe woordenspraak vol gal, beveel myn hoon
 En myn gerechte zaak te wreeken aan de Goôn,
 Wier haat gy op u haalt, en zeker moogt verwachten.

Haar mond floot met een zucht. Ik bid, wilt niet verächten
 Dit overnutte werk, ô Dochter, hoog geleerd!
 (Voer toen Minerve voort:) ik heb altyt geëert
 Uw' braaf verftand; en nu, met groot geduld, uw fpreeken
 Gehoort: gy meent dat ik, ten trots van u, zou breeken,
 En maaken woest een plaats van u bemind; om haar
 Te laaten in haar puin: Doch neen, 't is ver van daar.
 Men maakt eerst een begin, indien men wil volënden.
 Ik heb, gelyk gy weet, de jeugd van hier doen wenden,
 En ze aan een and'ren oord van Amftelstadi gebragt;
 En nu, met groote vlyt, alreë begoft, door magt
 Des hooggeächten B L A E U W S, een Drukkery te maaken,
 Waar door gy reën verkrygt uw ongeneugt' te ftaaken.
 Indien gy 't niet gelooft; zie hoe 'er word gebouwt.
 De snelle Vaardigheid, wiens yver nooit verkouwt,
 En d'Arbeid, die alleen by ontyd tracht te rusten,
 En Wakkerheid, die zich met draaven gaat verluften,
 Zyn, op myn wenk alleen, hier aan het werk geraakt.
 Wie ftuit haar yver, die met my op 't vuurigft blaakt,

Om deez' beroemde plaats met meerder waardigheden,
 En braave Kunsten, haar ter eere, te bekleeden,
 Dat, ó Geleerdheid! u zal strekken tot een stut?
 De Drukkunst is voor u en alle volken nut.
 Ook moet gy in den druk rondom den Aardkloot zweeven.
 Wie door den druk vergaat, gy blyft door druk in 't leeven.
 De schrand'ren, hier door u gelegd tot eersten grond,
 Daar 't groot vernuft op steunt, die kunnen door deez' vond
 Hun eed'le vonden aan de waereld doen beërven,
 En hunne schriften zo bewaaren voor 't verderven.
 Dus leeft de weetenschap ten roem van 't nageslacht.
 Het brein der wysheid is van overgroote kracht.

Gy ziet, het werk groeit aan, waar op wy kunnen boogen.
 Ik kan terstond byna u alles doen beöogen.
 Deez' grootheid steigert op met heerelyke pracht.
 Al wat deez' Kunst betreft, wort hier by een gebragt,
 Dat door de BLAEUWEN eerst haar luister heeft verkreegen.
 Wat loflyk is, behoort men ernstig te overwegen.
 Hier heeft de Weetenschap haar woonplaats neêrgefelt.
 De Onweetenheid word daar verschopt, die met geweld
 In 't letterzetten zich ter fluik had ingedrongen:
 Haar word de magt, ten spyt der Botheid, nu ontwongen,
 Daar Schrand'heid dit kwaad voor Stad en Land bestormt.
 Hier zal men de aardigheid, waar dat men letters vormt,
 Zien glinsteren; en daar de Koningen en Graaven,
 En Helden dien hun moed in 't eerenperk deé draven,
 Doen prenten op papier. Ginds word geplaatst de kunst
 Van Kaarteschryven, die elk een, door haare gunst

Dwars

Dwars door 't gebulder van de woefte zee doet vaaren,
 En myden zelfs 't gevaar der ongestuime baaren.
 Dus zit een schrand're geest in zyn vertrek met lust,
 En reift de waereld om, van de een tot de and're kust.
 Uw oog moet in dit werk noch verder op gaan steig'ren:
 Uw voedsterlingen zal men nooit den toegang weig'ren
 Aan 't Negental, dat hier gevoegt word op een ry.
 De waereld roeme nu haar wonderwerken vry;
 Dit is een wonder dat al and're streeft te boven.
 De glans der zon verfchynt, om 't maanlicht te verdooven,
 En tintelend geftarnt', dat zwymelt voor dien gloed.
 De meerder pracht altyd de minder wyken doet.
 Hier staat Apol, en komt dit Helikon beftraalen:
 Hy zal door stomme taal, all' de onbekende taalen,
 Door deeze drukpers mild doen werpen in uw fchoot.
 Wie vreemde fpraaken mint, hoeft niet met angft en nood
 En lyfsgevaaren die in and're steen te zoeken.
 Apol, en 't Negental geeft hier taalryke boeken,
 Die uw leergierigen verftrekken tot een baak.
 Het brein der wyzen dient Geleerdheid tot vermaak.
 Uw dochter Leeszucht kan haar lust en moed hier koelen.
 O wyfte Maagd! my dunkt een prikkeling te voelen
 (Dus roept Geleerdheid uit:) die my tot dankbaarheid
 Komt aan te maanen, voor uw overbraaf beleid,
 Dat ik druk in myn ziel, alwaar men 't klaar zal leezen.
 Een braave vond is waard in eeuwigheid gepreezen.
 Tot myn beminnaars zal, als uit een volle bron,
 De nutte en dierb're vrucht van dit myn Helikon

Tot

Tot aan des waerelds end dus ryklyk konnen naad'ren.
De boom is in 't gemeen te kennen aan zyn blaad'ren.

Nu meldde 't snel gerucht dit praalryk wonder haast
Aan de ooren van de Faam, hier over gantsch verbaasd.
Zy maakt zich reed' om met haar duizend koop're monden
En zo veel tongen, dit deur 't aardryk te verkonden.
Deez' magtige houd maar met kleene poozen stand.
Doch eer dat zy vervliegt, ontsteekt zy eerst een brand
In all' de harten van de werkzaame Amstellaaren,
Om 't nieuw sieraad te zien; en is zo weggevaaren.
Zy stuift langs 't scheepryk Y, dat dreunt van 't groot rumoer.
Des Ygods zetel schud: zyn paarlemoëre vloer
Schynt op te huppelen: de vreugd kwam hem bespringen,
Als toen zyn * Dichter kwam op zyne stroomen zingen,
Die hem zyn waterrecht en grootse mogenheid
Voor al de Stroomgoôn heeft roemwaardig uitgebreid.

Merkuur volgt ook de Faam, die langs de hemelboogen
Is met deez' tyding tot op Helikon gevloogen,
Waar door Apol en al de Muzen zyn verheugd.
Zy laten haar Parnas, en zyn door groote vreugd,
Van Majaas zoon geleid, aan de Amstelsad getogen
Om 't nieuw Parnas van BLAEUW te zien met vrolyke oogen.
't Is wisser dat men ziet, dan dat men snellyk hoort.
Zy komen in de plaats, die hart en oor bekoort.
't Gezicht verdwaalt in zo veel heerlykheên te aanschouwen.
Verwondering kan haar op yder tred weêrhouden,

Als

* *J. Antonides.*

Als Pallas bezigheid haar alles stelt ten toon.
Terwyl zy met vermaak gaan weiden in dit schoon
En deftig werk, komt haar de Bouwheer zelf ontmoeten.
Apollo legt zyn krans van lauw'ren voor zyn voeten
Eerbiedig neêr, en zegt; dit Wonderftuk verdooft
All' and'ren glans, die nu van luifter word berooft.
De Nyd, hoe fel zy woed, kan uwen lof niet rooven.
Ik zal de Dichteren met mond en pen doen looven
Dit Amfteldamsch Parnas, dat uitdrukt wat het wil.
Waar dat de Wysheid woont, daar staat de kunst nooit ftil.
Gy zult, door deeze daad, noch grooter roem verwerven;
Die uw vermaarden naam bevryden zal voor 't fterven.
Wie dit Gebouw ooit ziet, moet zyn aan u verpligt,
Om dat gy ons aan 't Y een Tempel hebt geficht.
Deez' weldaad zullen wy met dankbaarheid erkennen:
Dies gaan wy wederom naar onzen zangberg rennen,
En maaken, t' uwer eer, daar vaerzen ryk van ftof.
Wie goden gunft bewyft, verkrygt der goden lof.

*Den XVden van Wintermaand,
MDCLXXI.*

OP HET

A F B R A N D E N

D E R

NIEUWE DRUKKERY

VAN DEN ACHTBAAREN HEERE

D^R. JOAN BLAEUW,

RAAD EN OUD SCHEEPEN

DER STAD AMSTELDAM &c.

Hoe haastig stort, helaas! ter neder
Het nieuw cieraad van Amsteldam,
Waar uit dat onlangs noch myn veder
Een ryke stof tot dichten nam!
Dit pronkjuweel gaat droevig onder:
Dat zelf door al de waereld heen
Verstreckte tot een achtste Wonder,
Is nu zo jammerlyk vertreên,

En

En van een felle vlam verflonden.

Wie treft dit niet tot in de ziel?

Wien maakt dit niet de diepste wonden?

De Leeszucht, die haar stand behiel

Door deezen schat, raakt nu aan 't klaagen:

Zy noemt het onheil meer als wreed,

Dat haar kwam al haar hoop ontdraagen.

De Wysheid kropt alleen dit leed.

Geleerdheid zucht, om dat de vonden,

Waar door haar yder acht en eert,

Zyn nevens zo veel kunst verflonden.

Een woedend vuur, 't geen 't al verteert,

Verzwelgt met opgespalkte kaaken

Door die gevreesde schennislust,

Al wat zyn wreedheid kan genaaken,

Die nooit verzaad word of gebluft.

Wie zou dit onheil niet betreuren?

Men ziet den gryzen Amstelgod

Zyn hoofd met wee ten stroom uitbeuren:

Hy kermt dus om zyn droevig lot:

Helaas! wat ramp was my beschooren,

Die zo veel braave kunst versmelt;

Waar uit de waereld wierd herbooren,

En voor my eerst ten toon gesteld?

Ach! moest dan 't puik der drukkeryën,
Welks weërgaa niet te vinden was,
Dat elk kon door veel druk verblyën,
Dus worden enkel puin en asch?
Wat is myn kroon al schats ontvallen!
Een dierb're paerel leit ter neêr,
Waar op ik vry met recht mogt brallen.
Het steig'rend vuur heeft ook welêr
Myn oud Stadhuis van een gereeten.
Dit zou my nimmer zyn gehoond;
(Het was al door den tyd versleeten:)
Was dit myn hoofdcieraad verschoond.
Dat onheil voel ik meest my raaken
Met overzwaare en bitt're smart.
De droefheid doet my 't klaagen staaken,
Ja fluit en overstelpt myn hart.
Hier zwygt hy, doch versmelt met traanen:
Zo doen ook al zyn onderdaanen.

*Den XXIII^{sten} van Sprokkelmaand,
MDCLXXIII.*

AAN DEN HEERE

CORNELIS ELIAS,

BEVESTIGD TOT LEERAAR
DER KERKE VAN

AMSTELVEEN.

Zo zyt gy dan de Kerk tot Leeraar ingewyd,
Daar gy met yver, door een heilig vuur gedreeven,
De gaaven, u zo mild ten Predikämpt gegeven,
Eens zult doen kennen, al Gods haateren ten spyt.

Gy leerde al overlang, met onvermoeide vlyt,
Gods wyze Orakelen en Wond'ren, hoog verheven,
Op vleugelen van uw geleerdheid na te zweeven,
En klaar ontvouwen als een Kerkbaak van uw tyd.

Godvruchte ELIAS, gy, gy zyt van God verkooren,
Om met uw Boetbazuin te klinken in alle ooren,
Daar Hy u zalfde, en met zyn zegen overgoot.

Wat zal uw wyze mond al goude lesfen zaaijen,
Gy voor de zuiv're Kerk een Oegst van zielen maaijen!
Zo blinkt ge als Gods Propheet, uw groote Naamgenoot.

TER INWYDING
 VANDEN HEERE
 CORNELIS ELIAS,
 TOT LEERAAR DER ZELFDE KERKE.

Gelukkig Amstelveen, dat weder op ziet daagen
 In uwe Kerk zo groot een Licht, als ooit voorheen;
 Welke op de heirbaan van de deugd u voor zal treên,
 En moedig d'ongodift, die vloekharpy, verjaagen.

Zyn Naamgenoot styg naar den hemel op een waagen.
 Uw, uw ELIAS zal zich zelf en Christus Leên,
 Door d'yver van zyn geest, met vuurige Gebeên
 En zielvervaarende Boetlesfen, opwaarts draagen.

Zo vloeï u in hem toe een onwaardeerb're schat
 Van 't Evangelium, daar hy nooit afgemat,
 Zo taalgeleerd als wys, u Christus af zal maalen.

Zo ryz' die Tempelzon, gelyk een zuiver Licht,
 De vliezen trekkende van 't noch verblind gezicht,
 En spreijende overal zyn godgewyde straalen.

Den XIXden van Oogstmaand, MDCXCVI.

TER

TER
KLOOSTERSTAATSY
VAN DE GODMINNENDE ZUSTER
HELENA FRANCISCA
S T A A T S,

BEVESTIGD IN DE ORDE VAN DE ZUS-
TEREN DER PENITENTIE, ONDER
DEN DARDEN REGEL VAN DEN
H. V. FRANCISCUS,

*TE HUSSEN, DEN XXIX^{den} VAN ZOMER-
MAAND, MDCLXXXVIII.*

Zo ziet men dat HELENE, in 't bloeijen van haar jeugd,
Alleen omhelzende in haar ziel de waare deugd,
En, door den bystand van het goddelyk vermoogen
Gesterkt, met haaren geest al lang vooruit gevloogen,
Op zuiv're vleugels van 't doordringende gebed,
Van boete en aandacht, nooit van aardfche zorg verlet;
Tot in den derden kreits van 's hemels heerlykheden,
Heeft 's waerelds ydelheid standvastig doorgestreden,
En, zegepraalende gelukkig in haar God,
Gelyk een Kruisheldin, verkiest een zalig lot;
Daar zy, beproefd van hart, van zinnen en gedachten,
De blinkende trofeen der waereld kan verachten,

Zy

Zy keert haare oogen en haare ooren van 't gevele
 Der waereld, tredende aan de kuische maagdenrei,
 Om stil, om yverig en nederig van zeden,
 Gehoorzaam, en nooit moê het voorbeeld na te treden
 Van 's Hemels Zoon, den Zoen van 't menschelyk geslacht,
 Wiens heerlykheid het luste om arm, ja om veracht,
 Verschooven in een stal der beesten, hier te leeven;
 Daar zelfs de hemel Hem is tot een troon gegeven;
 En al het aardryk Hem ten voetbank, die alleen
 Het alles toekomt, en het alles kan bekleên.
 Zo leert Hy hoe men 't al moet met zich zelf verzaaken,
 Geduurig stryden, en met vasten, bidden, waaken,
 Gehoorzaamheid, die Gode en zyne Kerk behaagd,
 Van geen beletselen verwonnen of vertsaagd,
 De hel verwinnen, om ten hemel in te vaaren.

Zo ziet men u, vol vreugd, met uwen Jesus paaren,
 O wyze Maagd! die aan uw geest alleen geviel,
 Den lieven Bruidegom van uw herbooren ziel,
 Die niemand liever heeft als die zyn kruis wil draagen,
 En Hem navolgen met een heilig welbehaagen.
 Dit doet ge, uit trouwe liefde, en zyt tot volgen reê,
 't Zy dat uw Jesus treede in 't hof Gethsemané,
 Waar dat gy met Hem waakt, schoon zyne Jong'ren slaapen:
 Gy strekt de naagalm van zyn zuchten; en geschaapen
 Tot zynen dienst, staat gy, Godvruchtige, gereed
 Om 't dierbaar bloed, dat Hy uit bitt're bangheid zweet,
 Van 't afgematte, van 't gezegend lyf te droogen:
 Of daar hy word bespot, belastert en bespoogen.

Voor

Voor 's Heidens richterstool, door 's Hoogenpriesters haat:
 Gy treed uw Bruigom na, daar Petrus hem verlaat,
 Zelfs tot op Golgotha in 't schriklykst' van zyn smarte,
 En staat, als een Maryë, aan 't kruis, en weent van harte.
 Gy volgt Hem daar Hy in den diepen afgrond daalt,
 En het rantzoengeld voor een anders schuld betaalt,
 Daar gy Hem over Hel en Dood ziet triomfeeren,
 Met Hem opvaarende, om nooit wederom te keeren
 In 't stof der ydele aard'; terwyl gy voor altyd,
 Aan 't heilig outer, word zyn Godheid toegewyd.

Nu dunkt my dat ik zie een rei van Cherubynen,
 Met hemelsche Muzyk, tot uwen lof verschynen.
 Het geest'lyk Nonnekoor volgt op dit zoet geluid;
 Terwyl dat uit de lucht de goddelyke Bruid
 Een kroon van maagdepalm, wiens onverwelkb're blaären
 Zyn eeuwig groen, ontfangt op haar gewyde hairen.

De groote Moeder van den grooten Konstantyn,
 Uw Naamgenoot, geplaatst in 't blinkend kristalyn
 Des hemels; ziet verheugd, met al haar Kruisgenooten,
 Hoe gy het alles kunt, alleen om God, verstootten,
 Terwyl zy eeuwig u gedenkt met haar gebeên.

Zo kan uw voorbeeld, ô Godsdienstige HELEEN!
 Een yder leeren hoe men leeft zyn God ter eeren,
 Daar gy hier naamaals nooit het loon van zult ontbeeren.

Ten verzoeke van den Heere Herm. Theod. Staats.

OP HET

GEESTELYK HUWLYK

VAN JONGKVROUWE

LODOWINA POPPE.

De fchrand're *LODOWINE*, in d'eerften bloei der jeugd,
De glans der fchoonheid, baak van kuisheid, eer en deugd,
Die, met standvastigheid, godsdienftig de ydelheden,
Alle aardfche liefde, en luft en rykdom kan vertreedden,
Kieft, met Maria, 't beft en allerzaligft lot,
Om 's Hemels liefde, alleen te vreden in haar God.
Zy word des Hemels Bruid; en, hooger opgetoogen,
Ziet ze in 't geloof de hoop der zaligen voor oogen,
Met d'ouden Simeon: en op een zelfden tyd,
Wanneer God Jefus word ten tempel ingewyd,
Wyd zy zich zelf aan Hem, en lagcht met pracht en ftaaten;
Om God te volgen, en Hem nimmer te verlaaten.

MDCLXXXIV.

O P

OP DE
I N W Y D I N G

VAN DEN HEERE

PETRUS SUURENDONK,

TER SCHOOLVOOGDY TE AMSTELDAM.

't Gaat wel, Geleerdheid zal, zo heerlyk als voorheen,
In 't magtig Amsteldam weêr worden aangebeên,
Het hoofd verheffende, op een nieuw haar adem haalen,
Door 't onverderfelyk licht van haar vergoode ftraalen;
Nu Neerlandfch Seneka, die roem van onzen tyd,
Heer SUURENDONK, tot Voogd der School word ingewyd;
Wiens waarde en weetenfchap men overal hoort melden,
Bekend, geächt voor de Eer van Hollands Letterhelden.

Wat is gantfch Amsteldam aan zyne komft verpligt!
't Verheft zich hooger op 't aanschouwen van dat Licht;
Dat Licht, 't welk de eed'le Jeugd zal zuiv'ren van gebreeken
En zedevormen, haar aanprikk'len, koeff'ren, kweeken

Qq 2

In

In braave deugden, en geleiden met zyn hand
 't Eerwaardig spoor op van zyn uitgebreid verstand,
 Een oogst van weetenschap door goude lesfen baaren,
 En groote mannen, die zyn gaaven evenaaren,
 Ja, Fenixen, die, in zo groot een Waereldstad,
 De zuiv're Vryheid, als een godgewyden schat,
 Beschermen zullen, en 's Lands rechten onderschraagen,
 Op 't wydberoemde spoor van hun doorluchte Maagen,
 Die voor zo schoon een keur, zo lang gewenscht, begeerd,
 Zyn nooit genoeg bedankt, en nooit genoeg geëerd.

De Wysheid zal, door hem, volmaakter zich doen hooren,
 En trekken duizenden van harten, oogen, ooren.
 Ik zie haar gaaven reeds aan 't vloeijen, en voor wind
 Aanbruisfchen, als een stroom die nergens weêrstand vind.
 Met welk een kracht zal zy voortaan, op vlugge schachten
 Van onwaardeerbare en gelouterde gedachten,
 Ten hemel vliegen, en in haar verheven vaart,
 Haar wicken ftrykende, verwond'ren doen al de aard'!
 Terwyl de Poëzy in alle taal zal bloeijen,
 En onder zyn geleide in eer en waarde groeijen,
 Om, aangestooken door zyn yver en zyn vier,
 In de eed'le schaduw van zyn schoonen lauwerier,
 Op een volmaakter toon te zingen van zyn gaaven,
 En vonden, die op 't spoor der oude Dichters draaven.

Maar

Maar yder wenscht reeds om den braaven SUURENDONK,
 Die in ervaarenheid lang zonder weêrgaâ blonk,
 Te aanschouwen; wachtende met uitgestrekt verlangen
 Om op 't eerbiedigste te hooren en te ontfangen
 De wyze orakelen van zynen gulden mond:
 Daar hy zal onvermoeid der taalen waaren grond,
 Met zyn gespits vernuft, op 't allerklaarst ontdekken,
 't Volmaaktst der Grieken en Romeinen, vry van vlekken,
 Te voorschyn zetten in de klaarheid van den dag,
 En, voor een Noordstar in het waardig schoolgezagh
 Verftrekkende, den Nyd in 't aangezicht braveeren,
 Elk edelmoedig op zyn voorgang 't volgen leeren.
 Zo zal het Y eerlang den weêrglans van zyn deugd,
 Welspreekendheid, verstand, geleerdheid in de jeugd
 Zien blinken, en met eer zyn gaaven aanbeden,
 De waarde opweegende van zyn uitneemendheden.

*Den XXsten van Herfstmaand,
 MDCLXXXV.*

OP DEN HEERE

RUDOLPHUS STEENBERGEN;

TOEN ZYN E. TOT DER BEIDE RECHTEN
DOKTOR WAS INGEWYD.

Zo klimt STEENBERGEN door zyn wyze weetenschap
 En eed'le deugden op geleerdheids hoogsten trap;
 Wiens ernstige yver, om het waardste te onderzoeken,
 Zoog, als een honigby, het merg uit alle boeken;
 En, zo doordringende van oordeel als gezicht
 Het diepft doorzoekende, 't verborgen voert in 't licht
 Om dus het noodigst met het nutte te verëenen:
 En, breekende onvermoeid door alle nevels heenen,
 Komt hy gelyk een zon te voorschyn, die den nacht
 Der duisterheên met haar vermoogend licht verkracht,
 En stralen schiet die elk alom cert met behaagen;
 Daar hy de onweetendheid ten strydperk uit kan jaagen,
 En Themis cert, die hem genegen bied de hand,
 En alle hoop bouwt op zyn uitgebreid verstand.
 Hoe juigcht elk een hem toe, die hem ziet overwinnen
 Al wat bestryden durft zyn schrand'ren geest en zinnen!
 Met wat voorzichtigheid, zo onvermoeid als wys,
 Strykt hy in 't aangezicht van yder een den prys!
 De wakk're Themis kan haar vreugde niet bepaalen,
 Nu zy haar Voedsterkind zo schoon ziet zegepraalen:

Zy

Zy voert de blydschap in haare oogen klaar ten toon,
En vlechtende voor hem een onverwelkb're kroon
Van groenen lauwerier, verfiert zy de edele hairen
Des overwinnaars, die haar glory zal bewaaren,
Het recht voorspreken, en gerechtigheid met vlyt
Ten troon verheffen, al haar haateren ten spyt.
Gy, droeve Weduwen en Weezen, kunt verwachten
't Eind van uw hoop, nu hy uw welvaart wil betrachten;
U biedende zyn hulp in allerley geval,
Daar zyn welspreekendheid uw recht bepleiten zal,
Het nut van 't Vaderland handhaven, en verweeren
Al wat zyn bystand ooit zal wenschen of begeeren,
En, triomfeerende van allen nyd en haat,
Eerlang verstrekken tot een pylaar van den Staat.
'k Zie Groeningen verkwikt met deeze hoop zyn harte:
Het aanschyn held'rende in het midden van de smarte,
Verschynt het juigchende in zyn staatsy hem te moet,
Terwyl men hem alom met zegewenschen groet:
Het ziet vernoegd hem tot een waardigheid verheeven,
Die 's volks ontroerden geest op nieuw kan doen herleeven:
't Erkent met vreugd in hem een yv'raar voor 't gemeen,
Die haast van trap tot trap zal ampt op ampt bekleên.

AAN

AAN DEN HEERE

JOAN PLUIMER;

TOEN HEM DE KONING VAN GROOT BRIT-
TANJE EEN GOUDE GEDENKPENNING
HAD GESCHONKEN.

Wat Heldendichter kon 't zo wel als u gelukken?
Gy schryft met gouden int Vorst Willems Oorlogsdaân,
Verguldende zo schoon, zo groots zyn lauwerblaân,
Dat elk roemt met uw Dicht zyn wond're Heldenstukken.
Dies schenkt hy u, in goud, het merk van zyne gunst,
Gy maakt zyn Dapperheid onsterf'lyk, hy uw Kunst.

A A N

AAN DEN ZELFDEN HEERE;
 TOEN ZYNE MYN TREURSPEL
N I K O M E D E S
 TEN TOONEELE VOERDE.

Terwyl myn Zangster aan uw Nederduitsch Gedicht,
 Dat elk alom waardeert, Heer PLUIMER, is verplicht,
 Daar zy, uit liefde tot de Poëzy gedreeven,
 Van ver u in uw zoch vaak poogde na te streeven,
 Wyd ze aan uw Zangheldin, in heusheid nimmer moê,
 De kunst waardeerende, u haar Nikomedes toe.
 Hy poogt op ons Tooneel noch eens te zegevieren,
 En, in de schaduw van uw bloeiende lauw'rieren,
 Bevryd te wezen voor de blixems van den nyd
 En afgunst, die den roem der eed'le deugd bestryd.
 Reik hem uw hand; hy zal der Nederland'ren ooren,
 In zyn grootmoedigheid en oorlogsroem herbooren,
 Behaagen ruim zo schoon gelyk hy deê voorheen.
 Gemoedigd door die hoop, komt hy ter Schouwburg treên:
 En schoon 't zyn lot was dat hy t'onrecht wierd mispreezen,
 't Is hem genoeg, mag hy by u in achting wezen.

MDCXCII.

Rr

AAN

AAN DEN HEERE

JOAN VAN MEEKEREN;

MET MYN TREURSPEL

A R I A D N E.

Myn Ariadne is aan uw heusheid dier verplicht,
 Nu zy, terwyl ze in rouw, met traanen overlaaden,
 Ver van haar Vaderland, van 's Vaders ongenaden
 Word wreed vervolgt. Haar trouw, in haar verliefd gezicht,
 Van Thezeus trouwloosheid geschonden al te licht,
 En van haar Zuster te beklagelyk verraaden,
 Geen uitkomst ziende in haar elende, spyt en schaaden,
 U kan behaagen in myn Nederduitsch Gedicht.
 Haar kwaad geval poog hier, als elders, haar te drukken;
 't Mag in 't gezicht des nyds, haar tederheid gelukken
 Dat zy meêdoogenheid en schuilplaats by u vind.
 Terwyl ze uw eed'len geest en deugd leeft uit uw oogen,
 Vertrooft het haar, nu zy van Thezeus blyft bedroogen,
 Dat ze in van MEEK'REN vond zo heusch, zo trouw een vrend.

AAN

AAN DEN HEERE

YSBRAND VINCENT.

Zo zal de Schouwburg dan, wiens luister schein verlooren,
 Te lang gemarteld en misverwd in 't schoon gelaat;
 Gehandhaafd en beschermd door de achtb're Magistraat,
 Nu veel volmaakter als voorheen zich laten hooren.

'k Zie de oude heerlykheid op nieuw in haar herbooren;
 De ziel der Dichtkunst, en het deftigste sieraad
 Der Nederduitsche taal, op hooge en laage maat
 In Treur- of Blyspeldicht, elk streelen en bekooren.

Hoe zal zy nu voortaan een prikkel zyn der deugd!
 Een leerzaam tydverdryf tot nut der eed'le jeugd,
 Tot roem van 't Y en zyn doorluchte Burgerheeren!

My dunkt ik zie, haar 't hoofd opbeuren recht van pas,
 En, als een Fenix, weêr verryzen uit haar asch,
 Veel schooner blinkende, nu gy haar zult regeeren.

A A N

DEN ZELFDEN HEERE;

MET MYNE

TOONEELPOËZY.

Aanvaard, myn Heer, aanvaard de aanbieding van myn hand,
Myn Treurtooneelgedicht in Nederduitsch geschreeven:
Het onderwerpt zich aan uw oordeel en verstand,
Nauwkeurig in 't Parysch en Roomsch Tooneel bedreeven:
Is 't aan dien toets te licht? Geen nood, indien voortaan
Myn Zangster op uw spoor en lichten rei mag gaan.

A A N

A A N D E N H E E R E

L A M B E R T U S B I D L O O .

Myn allerwaardſte Apol, en dubb'le Apolloos Zoon,
 Die u beroemd maakt door een ongemeenen toon,
 En grootſe deſtigheid in de eed'le Poëzyë,
 En met onſterflyke eer de heilige Artzenyë
 By beurten oeffent met een onvermoeide vlyt,
 Myn Zangeres, die zelfs verheugd is en verblyd
 Op 't hooren van uw Naam, komt need'rig u ontmoeten,
 En, van uw drift genoopt, by deezen heuſch begroeten.
 En wyl ge my hebt aan uw geeft, uw groots Gedicht,
 Uw vriendschap, haart en diſch oneindig dier verpligt,
 Zo wensch ik weder, met een ongeveinsd verlangen,
 Om u op zulk een wys, myn waarde Apol, te ontfangen.
 Verſmaad de ſlechtheid noch de kleinheid van myn kluis:
 Uw edelmoedigheid vergaap' zich aan geen huis,
 Op 't prachtigſte gebouwd met gouden wand en zaalen.
 Uw blonde Vader zelf komt op het aardryk daalen,
 Verlaat den hemel en zyn heerelyke pracht,
 Om 't geen zo ver beneên zyn luifter is geächt.
 't Luſt grooten Vorſten vaak te neemen welbehaagen
 In klein gerecht aan hun gulhartig opgedraagen,

Rr 3

En

En de overdaad word slechts van dartelheid bemint,
 Die door haar hovaardy met eenen dronk verflind
 Een magtig Koninkryk. Maar, gy, myn Vriend, gebooren
 Tot loffelyk bedryf; gy laat u niet bekooren
 Door heerlyk dischgerecht, daar alles blinkt van goud:
 Gy, die my hebt genood, uit gunst, op brood en zout,
 Zult in myn slecht onthaal, zo 'k hoop, vernoeging vinden.
 Kom dan, is 't moogelyk, ó waardste myner Vrinden!
 Kom dan op Vriendenkost, daar, zonder veinzery,
 U staat het eischen en 't gebieden altoos vry;
 Daar gy 't eenvoudig en oprecht zult zien van zeden,
 Vry van laatdunkendheid en hoofsche plegtigheden.
 Voldoe dan myne beê, terwyl ik stond op stond
 Verlang te luit'ren naar de orakels van uw mond,
 Als gy met uwen geest weet een Parnas te stichten,
 En my ten rei voert op den klank van uw Gedichten.
 'k Wacht u deez' avond dan, met toegenegen zin.
 Kom, myn Apollo, met uw lieve Bedvriendin.

Den XVden van Wintermaand,
MDCLXXXI.

AAN DEN HEERE

JOHANNES VOLLENHOVE;

OVER ZYN GEZANG

OP 'T NEDERSTORTEN VAN DE DOMKERK
TE UTRECHT, DEN 1sten VAN OOGST-
MAAND, MDCLXXIV.

Hoe onlangs Gods getergde tooren,
Den glans der Bischoflyke Stad,
Dat hoofdgebouw zo waard geschat,
In eigen puin en stof deed smooren;
En hoe het hemelhooge dak,
Door stoot op stoot, en krak op krak,
En schrikkelyke dondervlaagen,
Neerstortende met slag op slag,
Te baaren scheen den laatsten dag,
Of d'ongelukkigsten der daagen;
Beschrytt gy, door uw ryp verstand,
Met een verheeven zwier en trant.

AN-

A N D E R S.

Gelyk Arion met zyn zingen
 Gestilt heeft 't onweêr op de zee,
 Zo zoud ge, ô VOLLENHOVE! meê
 Een fellen Landörkaan bedwingen,
 Door uwen schoonen zang verkracht.
 Nu schynt het licht in uwe magt,
 Gelyk Amphion met zyn snaaren,
 Die Thebes muuren heeft gesticht,
 De Domkerk, door uw schel gedicht,
 Te bouwen, en in glans t'herbaaren,
 Die reeds, van onder 't zwaare puin,
 Verheft op uwen toon haar kruin.

A N D E R S.

Nu word gy weêr in top verheeven
 Uit uwen diep gevallen druk:
 Uw ongeluk is uw geluk,
 Nu VOLLENHOVE u doet herleeven
 In zyn bekoorelyk Gedicht,
 Bezielt met geest en godlyk licht.
 Het is uw pligt dat gy den Schryver,
 O onwaardeerlyk Hoofdgebouw!
 Die u verkwikt in nood en rouw,
 Bedankt voor zyn doorluchten yver,
 Die u zo hoog verheft van de aard
 Als ge onlangs laag gevallen waart.

O P D R A G T

VAN MYN TREURSPEL

G E N S E R I K,

A A N D E N H E E R E

W I L H E M V A N Z O N.

De Gotfche Genferik, die aan 't Paryfche hof
Weleer verfcheen met zo veel luifter, kunst, als lof,
Daar hy, hoe wreed, zelfs 't oog der grootften kon bekooren,
En uit den fchrand'ren geeft wierd van een vrouw gebooren,
Komt nu, door my hervormd, gekleed in Neêrduitfch dicht,
Op 't Amfteldamfch tooneel te voorfchyn in het licht:
Hy komt te voorfchyn, ja, en met uw welbehaagen,
Durft hy in fchaduw van uw braaven naam het waagen,
Met meer vrymoedigheid; dewyl ik weet dat gy
Vaak achting toonde voor myn Duitfche Poëzy.

Gy die de Dichtkunst kent in veelerleije taalen,
Die zelf haar licht moet van uw fchrand' oordeel haalen,

Ss

Wyft

Wyft best my aan waar 't spoor der Fransche deſtigheên
 Is wel, of kwaalyk op myn dichtmaat naargetreên.
 Als gy myn arbeid dan uw achting waard kunt keuren,
 Zo zal myn zangeres gemoedigd 't hoofd opbeuren,
 Daar zy in Genferik laat zien hoe een tyran,
 Nu op, dan van den troon, nooit ruſt gebeuren kan;
 Tot trooft van hun, die voor 's lands vryheid, recht en wetten
 Steeds waaken, en met zorg de d'winglandy beletten;
 Terwyl de ſtaatzucht, wraak, de liefde, haat en ſpyt
 Haar drift vertoonen, en verwoede minnenyd
 Elk leert, dat wie zich laat van 't spoor der reden rukken,
 Zich zelf in wanhoop ſtort en eind'looze ongelukken;
 En ſchoon de deugd in 't eind' hier word verdrukt, vertreên,
 Haar glans blinkt echter door den damp der ondeugd heen.
 Of nu 't onheufch geſchimp van hun die eeuwig ſmaalen,
 Elk een berifpen, en niet laaten grof te dwaalen,
 Zyn roem zoeke in 't verſmaân van 't vrouwelyk gedicht;
 Geen nood: 't komt met den glans van uwen naam in 't licht,
 En 'k vlei myzelve dat het u niet zal miſhaagen,
 U, aan wiens heusheid ik 't gulhartig op kom draagen.

MDCLXXXV.

OP.

O P D R A G T

VAN MYN TREURSPEL

H E R K U L E S

E N D I A N I R A ,

A A N D E N H E E R E

M^R. HARMANNUS AMIA,

R E C H T S G E L E E R D E N .

Myn Zangster, die den toon van 't Treurgedicht waardeert,
 Neemt met haar Herkules, om veiliger te klaagen
 Op 't droevig Schouwtooneel, in 't midden van zyn plaagen,
 Een toevlucht tot uw naam en deugd, van elk geëerd.

Zy hoopt, schoon dat hem een vergiftig vuur verteert,
 Verdrukt van 't noodlot, en vervolgd van Junoos laagen,
 Dat hy uw schrand'ren geest en oordeel zal behaagen,
 Terwyl hy, met uw gunst gesterkt, de nyd braveert.

't Mislukt haar niet: ò neen! gy word met hem bewoogen:
 Uw heusheid reikt hem reeds uwe armen, uit meédogen,
 Waar in hy sterft gerust ten einde van zyn druk.

Zo ziet zy dan haar Held vergood ten hemel zweeven;
 Daar hy uw braaven naam op 't voorhoofd heeft geschreeven,
 En zy haar arbeid acht voldaan door dit geluk.

S s 2

A A N

A A N D E N

EERWAARDEN HOOGGELEERDEN HEERE

D^o. WILHELMUS SLUITER,GETROUWEN HARDER EN LEERAAR
VAN GODS KERK TE EIBERGEN;

TOEN ZYN E. MY ZYN ZANGLUST VEREËRDE.

Ik dank Gods Tolk voor zyn Gedichten,
Zo onverdiend aan my vereërd,
Die, vol van geest en hooggeleerd
Ons recht vermaak aandoen en stichten.
Al komt deez' gift in zulk een tyd,
Dat rym en zanglust schynt verdweenen,
En 't oog gedwongen word tot weenen,
Door droefheid die het hart doorsnyd.

Ter.

Terwyl gestaag ons komt te binnen
De staat van 't lieve Vaderland,
Dat wreed en fel werd aangerand
Van hem die 't door verraad wil winnen;
Waar door de Vryheid is gesleurd,
De waare Godsdienst werd verstooren:
(Wie zucht tot beide heeft genooten
Heeft die geen reden dat hy treurt?)
Nochtans ontsluiten SLUITERS zangen
Myn toegeslooten doffen geest:
Want die uw Vaerzen zingt of leest
Moet vreugd in 't droef gemoed ontfangen.

*Amsteldam, den XXIIsten van Hooi-
maand, MDCLXXII.*

AAN DE E. GODTVRUCHTIGE

EN GEESTIGE JUFFROUW

KATHARINE LESCAILJE;

NA DEN TRANT EN RYMWOORDEN
IN HAAR SOET GEDICHT AAN
MY GESONDEN.

*Ik dacht gantsch niet, dat myn Gedichten
Van u zo zouden zyn verëert,
Die niet en zyn voor 't hoog-geleert,
Maar 't slechte volk, om dat te sichten.
Hoewel in dezen dert'len tyt
De suiwere Eenvout is verdweenen,
En elk (is dit niet te beweenen?)
Wat groots, het welk geen hert doorsnydt,*

Maar

*Maar d'ooren kittelt, komt te binnen:
Gy, voor Godts Kerk en 't Vaderlant
Met heil'gen yver aangerandt,
Merkt, dat ik zielen zoek te winnen.
Uw Maagde-rymen, ongesleurt,
En zyn van niemant te verstoeten;
Ik hebb'er blydschap uit genoten,
Terwyl myn hert swaar sucht en treurt.
Indien voortaan ook Sluiters zangen
Ontsluiten kunnen uwen geest,
Ei, maak ook, dat s' een ander leeft,
Dat God meer eere mag ontfangen.*

W. SLUITER.

*'t Amsterdam, den XXIIX^{ten} van Hooi-
maand, MDCLXXII.*

WEER.

W E E R K L A N K

A A N D E N

EERWAARDEN HOOGGELEERDEN HEERE

D. WILHELMUS SLUITER,

NAARSTIG OPZIENDER EN LEE-
 RAAR VAN GODS GEMEENTE
 TE EIBERGEN.

Ik weet dat uw godtvruchte Dichten,
 Die gy in overvloed verëert,
 De eenvoudigheid alleen niet leert,
 Maar hooger geeften kunnen ftichten.
 'k Schep vreugd dat in deez' droeven tyd
 Geen Dichtkunft van u is verdweenen,
 Die ons met Gods * Propheet leert weenen
 Om misdaad die Gods gunft affnyd;

En

* *Jeremias Klaagliederen, van zyn E. berymd.*

En de oorlogs zwaare plaag bragt binnen
In 't hart van 't lieve Vaderland:
Ook hoe de Hemel aangerand
Moet worden, om zyn hulp te winnen.
'k Zie nu der dart'len rym gefleurd,
En als een afgodin verftooten.
Wat heeft men ooit daar uit genooten,
Als kwaad, daar 't zedig hart om treurt?
De Deugd krygt moed, wyl SLUITERS zangen
Ontfluiten tot hun liefde elks geeft.
Komt, Nederlanders leeft, herleeft:
Zo moet God lof, gy hulp ontfangen.

*Amsterdam, den 1 Iden van Oegst-
maand, MDCLXXII.*

Tt

ON-

O N S C H U L D

A A N D E N

EERWAARDEN GODZALIGEN
HOOGGELEERDEN HEERED^o. WILHELMUS SLUITER,HERDER EN LEERAAR VAN GODS
GEMEINTE TE EIBERGEN.

't Staat vast dat Jeremias Dicht
Kwam in geen schyn voor myn gezicht,
Toen ik het allerzoetste zoet
Daar uit ontfing voor myn gemoed.
Het moest ook geen inbeelding zyn,
Of 't waar te slecht van Katharyn.
Het heeft my waarlyk meer behaagt,
Dan myn gedicht daar van gewaagt.

T O E G I F T.

Ontfang myn onschuld, waarde Heer.
Myn Zangster buigt zich voor u neêr,
En dankt u voor al de eer en gunst,
Die zy genoot van uwe kunst.

*Amsterdam, den Vden van Oegst-
maand, MDCLXXII.*

OP HET VERTREK
VAN DE VERMAARDE DICHTERESSE
MEJUFROUW
CORNELIA VANDER VEER.

Myn Zangheldinne raakt aan 't kwynen,
En kleed zich in het rouwgewaad:
De droefheid, die om 't harte slaat,
Doet haar gewoone vreugd verdwynen;
Om dat vertrekt van 't schieprik Y
Een licht met zo veel schoone stralen
Als immermeer in Neêrlands paalen
Uitmuntte in eed'le Poëzy:
Een Zon die met haar held're dichten,
En kracht van een verheeven toon,
Waar door zy kreeg de lauwerkroon,
Myn geeft kon menigmaal verlichten,
En in die goddelyke kunst,
Met voor te treên, deed yvrig branden,
En naar haar vriendschap watertanden.
Maar naauwlyks is my deeze gunst,
Door haare goedheid zelfs gebooren,
Of zy verlaat my met den zoom
Van 't Y, langs wiens vermaarden stroom
Men kan het wedergalmen hooren,

Wanneer zy zingt van 't oorlogswée,
 Of dat haar Zangheldin wil melden,
 By 's Lands triomf, den lof der Helden,
 En al het heil der lieve Vreë.
 Wie zou niet om haar afzyn treuren?
 Zelfs de Ygod van haar zang beroofd
 Beurt uit zyn zilv'ren vloed het hoofd,
 Om haare treden naa te speuren.
 Men ziet het leed uit zyn gezicht,
 En 't oog bewolkt met duifternissen,
 Nu hy zyn Dichteres moet misfen,
 Met al den glans van zulk een licht.
 Geen wonder dat hy met verlangen
 Haar wenscht te heeten wellekom,
 Om haar met al 't Stroomgodendom
 Als in triomf te rug te ontfangen.
 My dunkt, ik zie hen reeds verheugd,
 Met ry op ry hun V E E R ontmoeten,
 En met myn zangnimf haar begroeten,
 Die weêr herbooren word in vreugd,
 Als zy haar binnen Amstels paalen,
 Behouden weder van den Briel
 Ziet vrolyk landen met haar kiel,
 En op die wys dan in mag haalen:
 Terwyl my strekt tot eeuwige eer
 De vriendschap van de schrand're V E E R.

MDCLXXIV. 1.

W E L.

WELLEKOMST

VAN DE ZELFDE

JUFFROUW.

Welkom, welkom wyze Maagd,
Daar onze Yfroom moed op draagt.
Welkom binnen Amfels wallen,
Met een tal van lofgeschallen,
En een klank van vreugdgeluid;
Zoet gefchaterd om uw fchuit,
Van al de Ygoôn en Godinnen,
Blaakende om uw hart te winnen,
Als verliefd op uwe kunst,
Hoog waardeerende uwe gunft,
Door de fchoonheid van uw zangen
In het minnenet gevangen,
En het onwaardeerlyk licht
Heerlyk ftraalende uit uw Dicht,
Daar elk letter is een lonkje,
Yder woord een liefdevonkje,
Net gevormd met zulk een zwier
Die het vonkje maakt tot vier,
En de regels tovertaaltjes,
Scheller als het Nachtegaaltjes

T t 3

Kleine

Kleine keeltje, groot van stem,
Godenhartjes, schoon in klem,
En in prang van liefdebanden,
Zyn vervrolykt om het landen,
En de weêrkomst van hun V E E R :
Dies zy u met waardige eer
Als het hoofd der Dichteresfen
En den roem der Zanggodesfen,
Weder leiden naar den zoom
Van hun wydbefaamden stroom ;
Daar zy u op nieuw begroeten,
Wyl zy uw Parnas ontmoeten.
De Ygod op zyn zilv're vloer,
En zyn troon van paarlemoer,
Vol van Majesteit gezeeten,
Komt u noch eens welkom heeten,
Met al de and're Watergoôn
En Godinnen op één toon,
Met myn Zangster, die haar veder
Leit voor V E E R eerbiedig neder.

MDCLXXIV. 17

AAN

AAN DE KONSTIGE

EN SOETVLOEIJENDE DICHTERESSE

CATHARINA LESCAILJE,

TOEN HAAR E. MY MET EEN ADIEU EN
WELKOMST WEGENS MYN BRIELSE
REIS HAD GELIEVEN TE VEREEREN.

*Dus werdt CATHARIEN in CATHARIEN herboren:
Spaar van der Veer, uw' Boefem-suchten, spaar;
De tweede wykt voor de eerste niet een haar;
Waar toe Questiers beweent? 't is al verloren:
Die Sangeres, heeft 's levens rol volspeeldt.
Geen dode romp heeft wezen van uw suchten:
Vermaak u in haar leck're letter-vruchten,
Die d' Amstel, door den Druk, zyn meegedeeldt
Dit beet de Konst my saghjens in myn oren,
Als CATHARIEN haar gaven aan my schonk:
Die klank waar in Questiers soo helder klonk,
Dat vander Veer op 't nieuw haar daght te horen.
Verschoon my dan LESCAILJE, in myn werk,
Terwyl myn kunst uw kunstgenoot wil werden;
Om Momus en zyn aanhang uyt te herden.
Kom worst'len wy en maken ons maar sterk:*

Doch

Doch niet met die, die nooyt het licht aanschouden;
 Ik laat dien waan 't rampsalig Heydendom:
 En slá, met lust, doorsoute blaadren om.
 Onsalich! die, die op een santgrondt bouden:
 De minste windt, van dwerlinch, werpt hen neer.
 Dat niet en is, noch was, zal ik dat loven?
 Om soo, myn Godt, zyn eer en kroon te roven?
 Dat hoed by die de sweep is van myn Veer:
 Myn bals, van staal, die weigert zich te buigen
 Voor zulk een juk; met doorenen omset:
 Men vangh my eer, in zulk een morsich net,
 Dat, schoon ik 't sweeg, de blaadren kennen tuygen:
 'K ben nu dien dansch ontsprongen waarde maaght;
 Dat dwaal-licht, sal myn toorts niet meer verstrecken:
 'K wil booningh wyt den Roos van Saron trecken;
 Soo krygt de kunst, een sours die smaakt en graagt.
 Moet niet de naght den dach het spoor ontwyken?
 Braveert de kaars de stralen van de son?
 Was 't Jupieter die bel en doot verwon?
 Of was het die, daar 't alles voor moet stryken?
 Dien waren Godt! myn Lely in het noordt,
 Om sandt en strandt, in 't kommer meer t'ontseylen:
 Laat ons de grondt van syne wondren peylen,
 Daar leyt de stof die tot de stof behoort:
 Bestaanbaar zyn die vaarsen, voor elx oogen,
 s' Ontschuylen nooyt de kyker van de Deught
 In heylge stof scheidt Godt en Mens geneught,
 Haar weérklank dringht door 's hemels held're bogen.

En

*En wyse Maaght, een Maaght werdt veer gesien:
 Haar werk werdt vaak aan d' eerbare toets gestreken;
 Soo hier of daar, wat dertels door komt breken,
 Haar lof die sal haar loffelyk ontvlien;
 Wy myden dit: en sloven onse dichten,
 Met Amber van dien Coninghlyken Vorst,
 Die voor syn volk, luytkeels en uytten borst,
 Grootmoedich song, in saken van gewighte.
 Godts heylbron heeft soo smaakelyk een voght,
 Dat, die haar proeft, laat d' Hipocreen verschalen:
 Ey laat, met my, uw veder in haar dalen,
 Soo streelt myn Const, uw Const in d' open locht,
 Dit is het wit myns ooghmerks, in het ende.
 De vrintschap bloeije en groeije in volle fleur.
 Soo houdt de Const, als't gouwt, een dubble keur;
 Tot dat het roer des levens zich sal wenden.
 Dat schenk by ons, die ons de Dightconst gaf.
 Uw braaf adieu, en welcomst op myn drempel,
 Slaan in myn hert, een onvergankb're stempel,
 Die 'k met my voer op d' oever van het graf.*

Ik tragt V E E R der.

CORNELIA vander V E E R.

Aan de Soom van 't Y, den XXVIIsten van
 Hooimaand, MDCLXXIV.

T O E G I F T
VOOR DEZELFDE DICHTERESSE.

*Dat nooit een simple Duyf van d' Arendt werdt geboren,
En dat de Naghtegaal geen Mosch of Swaluw teelt,
Bewaarheyt Catharien, die 's vaders beelt verbeeldt;
Soo quam Ascanus, eer, Eneas na te sporen.
De smaak der vrugten is 't kenteken van den boom.
Wie sal den Wyngaart om den Druyf geen eer toe dragen?
Wel salich dochter! die uw vader na komt jagen,
'k Eer u in hem, en hem in u, aan d' Amstelstroom.
De stralen van de Son, en 't Sonlicht syn de selve;
De kunst die teelt haar saet in 't nasaat van 'er stam.
Soo werdt Athenen weêr herbout in Amsterdam:
En sendt Lescailjes lof door 's hemels wentelwewen.*

C. vander VEER.

AAN

AAN DE
GEESTRYKE JUFFROUW
CORNELIA VANDER VEER;
TOEN HAAR E. MY EENIGE ZEDEVAERZEN
HAD TOEGEZONDEN.

Terwyl gy, ô CORNELIA!
In dicht dat nooit had wedergaâ,
My schynt te wyzen, op wat maat,
En klank uw Dichtheldinne slaat;
Zo zeg ik, dat ik niet misprys
Uw rym en stof op zulk een wys,
En roep: Zing voor op deezen galm,
En volg vry Davids toon en Psalm:
Meng uwe vaerzen met het goud,
Waar door uw kunst zyn waarde houd,
Schoon 't wierd gelouterd zevenmaal.
Een Christen pen past hemeltaal:
Die eerde nimmer Jupiter,
Maar 's leevens held're Morgenster,
Die doorbrak met dien Dageraad,
Daar al wat glans is door bestaat.

Hy 's blind en doof, gevoelloos, stom,
Die smaak heeft in het heidendom:
Een die zyn God te volgen tracht,
Nooit eer aan afgodiften bragt.
'k Beken ook dat een Maagdeveër,
Is even, als haar eer, zo teër:
Want tyd en plaats heeft vaak geleert
Hoe licht haar licht, en glans verkeert.
En schoon de Spinne haalt het roet
Daar 't Bytje honig zuigen moet;
En nydigheid een oordeel ftrykt
Dat uit de waarheid nimmer blykt:
Zo houd nochtans de deugd haar glans,
Gelyk de zon aan 's hemels trans.

Dies zeg ik, dat een Maagd wel dicht
Die God recht eert, en menschen flicht;
Wiens geest niet altyd kleeft aan de aard',
Maar boven 't ondermaansche vaart,
En met een Cherubynen toon
Streeft naar een onverwelkb're kroon.
Gods Kruisberg is haar een Parnas.
In plaats van d'hippokreene plas,
Doopt zy haar veder in de bron
Van hem die hel en dood verwon;

Zo dat zy met het witte blad
De zuivre ziel nooit zwart beklad,
Noch nimmermeer voegt in een werk
Apolloos tempel en Gods Kerk:
Want zo een Zangster stelt voor vast,
Dat God niet by den Mammon past;
Men spot met 's hemels Opperheer,
En geeft aan de ydelheid zyn eer,
Wanneer men 's waerelts blydschap paart
By galmen die het Sion baart:
(Men zwyg met meerder nut van God,
Als hem dus ingevoerd ten spot:)
Zy stooft de vrucht van haar verstand
Ook nooit met dart'len minnebrand;
Maar laakt die appels, schoon van schyn,
Wier goude korst het helsch fenyn
Bedeckt'lyk in den boezem kweekt,
En naar het oog der ziele steekt,
De onkuifche Sodomite vrucht,
Geplukt in Siddim, daar 't gerucht
Der gruwel noch geduurig raast,
En smook en rook ter keele uitblaast,
En toont hoe, om de ontuchte vlam,
Gods vuur dat land verbranden kwam.

Dus gaat een nutte Dichtster voort,
 En dringt door 's hemels enge poort;
 Terwyl zy om de wysheid lagcht,
 Die 't menschedom heeft ten val gebragt.
 Tot dus ver heb ik dan gezeit,
 O V A N D E R V E E R ! hoe 't by my leit,
 Wanneer een Maagd wel dichten zal,
 En myden opspraaks bitt're gal.

Voor my, ik gaa, ô Kunstvriendin!
 Stilzwygend lieft dien zangweg in,
 Als dat ik met een schyngelaat
 My stellen zou in zulk een staat.
 Ik schrik voor een blanketten schyn,
 En stel my voor, hoe ik moet zyn,
 Om op dien koningklyken gang
 Myn voet te zetten, zonder dwang.
 'k Had nimmermeer in zulk een lust
 Die met den mond slechts Jesus kust,
 Maar dien de boezem van verraad,
 Tot aan de krop toe zwanger gaat.

Dies heeft my dan, godvruchte Maagd,
 Nooit stof op zulk een wys mishagt,
 Als van die geen die niet en leeft
 Gelyk zyn pen geschreeven heeft.

Nu

Nu heb ik ongeveinsd en bloot,
 Myn hart gestort als in uw schoot,
 En u getoont dat nooit myn jeugd
 Zo was verbafterd van de deugd,
 Dat zy de heil'ge Poëzy
 Zou minder achten van waardy.

Verfchoon dan de ongeveinsde pen,
 Die niet vertoon heeft hoe ik ben,
 Maar wat ik zelve wezen moet,
 Zo ik betreên wil met myn voet
 Een weg, waar op de Zangster gaat
 Die de ydelheid der waereld haat.

Nu dank ik u voor al die gunst
 My mild geschonken met uw Kunst:
 En wyl myn Zangeres noch jong,
 Niet veel op hooge toonen zong,
 Zo heeft zy nooit verdient die eer,
 Gestreelt te worden van uw Veêr:
 En wyl dat zy haar glans en licht
 Van u wil leenen, als zy dicht;
 Zo groei en bloei in grooter kracht
 Uw vriendschap, by my waard geächt.

Amsteldam, MDCLXXIV. ½

AAN

A A N D E

VERMAARDE ZANGSTER

ME J U F F R O U W

CORNELIA VANDER VEER.

Gy miste, ô VANDER VEER! wanneer gy dacht te hooren,
 In rym van laager toon, den hoogen klank en zwier
 Van 't eêlste Puikvernunft, de schrandere *Questier*;
 Als of die Zangster was in my op nieuw herbooren.

Maar neen! die schelle klank, dien tyd noch dood kon smooren,
 Schonk zy uit liefde aan u, die om den lauwerier,
 Met haar gestreeden hebt, toen eerst het vriendschaps vier,
 Gebluscht met 's levens licht, ging al te vroeg verlooren.

Men vraag niet naar bewys, daar 't werk te kennen geeft,
 Hoe in uw braaf verstand die *Katharyn* noch leeft:
 Want dubb'len geest en kracht bespeurt men in uw klanken.

Had ik een straaltje dan van dat vergoode licht,
 Het zou meest schitteren, wanneer ik zong in dicht
 Uw deugd en lof, om u voor gulle gunst te danken.

MDCLXXIV. 1.

A A N

MENGELDICHTEN. 345

AAN DE
KUNSTRYKE POËETES
MEJUFFROUW
CORNELIA VAN DER VEER;
TOEN IK HAAR E. GEBOORTEDAG
NIET HAD GEVIERT.

Heb ik uw Geboortety
Niet gezongen aan het Y?
Kon myn pen haar pligt niet pleegen?
Scheen ze in diepen slaap geleege,
En verdroogd van 't natte git,
Daar zy vaak meê op het wit
Poogde uw kunft en lof te maalen,
Als of vriendschaps held're ftraalen
Waren met een damp bedekt,
Door vergeetelheid bevlekt?
Liet ik 't melden van uw gaaven,
Die langs 't Aardryk heerlyk draaven,
En zo lang de zon en maan
Treên langs haar gewone paân,
Op haar beurten, op haar driften,
Leeven zullen in uw fchriften?
Schoon de kennis van uw geeft,
In den mynen lang geweest,

X x

(Al

MENGELDICHTEN.

(Al te diep in 't hart gefchreeven,
 Om 'er uit te zyn gewreeven,)

My gaf overvloed van stof,
 Om te zingen van uw lof,
 En geen rym noch maat te spaaren
 Op den dag van uw verjaaren:
 Bleef ik echter ftom en ftil,
 Het ontbrak my niet aan wil:
 Want myn geest wierd als gevangen,
 Opgetoogen door de zangen
 Van 't doorluchtig Negental,
 Dat met fchaaterend gefchal
 Uw verjaardag heerlyk vierde,
 En met pracht en praal verfierde:
 Yder eerde u als haar hoofd,
 Wyl gy 't haar' van glans berooft;
 Roemende uw verftand en deugden
 Met een fchellen klank vol vreugden,
 Die myn geest gantsch heeft verwart:
 Want die galm drong in myn hart,
 Noch verheugd, uit zucht gedreeven,
 Om den lof aan u gegeven.
 Dies verfchoont uw wysheit licht
 Het verzuimen van myn pligt.

*Den eerften van Herftmaand,
 MDCLXXIV.*

KLAGH-

K L A G H T E

AAN DE VOLGEESTIGE

KATHARINE LESCAILJE.

*Hoe isset KATHARIEN, met onse vriendschap g'legen?
 Slagt sy 't gemeene goedt, dat meest verloren gaat?
 Of waant gy, braave Maaght, dat ik geen volle maat
 Aan u gegeven heb, voor 't geldt daar voor verkregen?
 Heel anders tuygt myn hart, ontrent dat grote werk;
 En evenwel, my dunkt, uw vriendschap schynt aan't wyken,
 Terwyl ik van haar niet en sie de minste blyken,
 Waar meè dat ik my in dees twyfelbeên versterk.
 Dat ik de laastemaal 't geluk had u te aanschouwen
 Was juyst soo als uw voet Canjonkels stoep af tradt:
 Op d'uytgang van het jaar; dat afgerekent had,
 Om d'eerste Morgenstondt van't nieuwe ons voor te houwen;
 Doch 'k heb daar u, maar gy niet my gesien; o neen:
 Onweetendt evenwel dat gy 't waardt, die ik ooghde,
 Schoon ik uw voetspoor tradt, tot dat g' uw gangh verhoogde,
 En sloeg de Brugh op, vast gebout van Kalk en Steen:
 Doe heeft my de agterdogt in selfstrydt toe gedreeven:
 Souw 't wel KATRINA syn die daar de sluys op streeft?
 'T schynt aen haar trotse tret, en al wat aen haar leeft:
 Ik keer, en heb my op de Middel-boogh begeven;*

*Waar gy, van my, als Galathé van Polifeem,
 Wierdt naarstich na geoogt tot aen uw Susters drempel;
 Die gy op streefde en sloegh strax in myn hert den stempel
 Van volle sekerbeyt, als in het weekste Leem;
 Vergeefs was 't, dat ik my van 't ongeluk beklaagde:
 En u, met Dido, sond myn suchten aghter na;
 Gy waart geweken, 'als een schadu tot myn scha:
 Dies my myn dom verstandt, en schier myn selfs mishagde;
 Doch moet herschiep ik, als ik daght op uw besoek,
 Op hoop dat de agterstal daar in voldaan souw werden,
 Waar toe dat ik, tot noch, de Tydt kom uyt te herden,
 Maar vind, van u, niet als een ongelettert Boek,
 Waar in ik u Vrindin, noch Vyandin ken lesen;
 Hoewel ik 't laaste nooyt verhoop Roemwaarde Maaght;
 Daar vuer is vint men rook: na 't vonken vlam opdaagt.
 Uw penne of uw Besoek moet hier getuygen wesen.
 Uw Vederbexken schynt ook t' eenemaal als stom:
 En schoon myn Ooren na uw leck're Vaarsen jeucken,
 Die Roos en Anjelier, braveren in haar reucken,
 Uw Sangheldin blyft wegh, my lief en wellecom.
 Dies Katharien, ik u Cieteer om op te daagen,
 Behoudens uwe gunst, die ik vry hoog waardeer:
 Blyf onderwylen uw Vriendinne vander Veer;
 Die in uw Dichtkunst schept een sonderlinch behagen.*

Ik tragt V E E R der.

CORNELIA vander V E E R.

Amsteldam, MDLXXVI.

AAN

AANDE

KONST-EN ROEMRYKE
MEJUFFROUWE

CORNELIA VANDER VEER.

Roemwaarde VANDER VEER! 'k ontving uw braave kunst,
 Waar in gy aangenaam vernieuwt uw oude gunst,
 En eed'le vriendschap, die my eeuwig zal behaagen.
 Hoe heerlyk komt die zon met schooner glans te daagen
 Voor myn gezicht, dat in een akeligen nacht,
 Als zy verduisterd schein, den tyd heeft doorgebracht!
 Zy sliep: gy wekt haar op, en trekt ze uit diepe droomen,
 Verdryft de neevelen, en van myn hart de schroomen,
 Dat vergenoegd in vreugd met onze vriendschap leeft,
 Die, als uw Zangheldin, eerlang te boven streeft
 De onsterfelykheid, die u met glory wou bekroonen.
 Of myne Zangeres te traag haar pligt kwam toonen
 In 't smeeken om uw gunst, het was, ó VANDER VEER!
 Dat zy niet trachten dorst na zulk een waardige eer,
 Die in uw byzyn, en uw Dichtkunst is geleegen,
 En u zo groot een naam op 't aardryk heeft verkreegen.
 't Was dan vermeetelheid, indien myn pen begon
 Met Ikarus zo stout te naad'ren tot de zon:
 Haar vleugels zyn te teër om naar dien top te vliegen:
 Zy kent haar zwakheid, die my nimmer zal bedriegen.

X x 3

Ik

Ik eerde dan van veer de waarde van uw min.
Hoe dier de aanbieding van uw gunst staat in myn zin
Zal u dit blad, myn pen en tong te kennen geeven,
Maar meeft myn hart, waar in het leevend is geschreeven
Met onuitwifchb'ren inkt. Ik wenschte dat gy zaagt,
Door een beslooten borst, een open hart, dat draagt
Het waare vriendschapsvuur: dat breekt, hoe't schynt verborgen,
Noch uit, gelyk de zon in 't krieken van den morgen,
Vaak rood in 't aangezicht; beschaamd, om dat Natuur
In waterwolleken by beurt verbergt haar vuur.
Ei, wil met my de kracht der vriendschap eens beschouwen,
Die niet bestaat, maar word ontvlamt door 't onderhouden:
Daar haar oprechtigheid eens trouwe wortels schoot,
Is zy standvastig, en bezwykt voor tyd, noch dood:
Waar zulk een zon opging daar zal zy nimmer daalen.
Of zy nu lichter dan wat flauwer schiet haar straalen;
Geen nood: zy leeft altyd daar zy eens heeft bemint,
Schoon 't lieve voorwerp van haar oogen is verblind,
En zweeft in verder lucht, of leit in diepe graaven.
Waant dan CORNELIA, versierd met zo veel gaaven,
Dat ik u niet beschouw al schuilt gy uw gezicht?
Ik zie u zonder zien, en roem uw heerlyk licht:
Noch is 't de vriendschapsplight te toonen myn verlangen,
Om tyd te weeten als uw heusheid wil ontfangen
Het aangeboôn bezoek, dat gy my met uw kunst
Hebt opgedraagen, tot een teeken van uw gunst.

A A N

AAN JUFFROUW

SARA DE CANJONCLE;

NEVENS EEN HOLLANDSCHEN PARNAS.

Dat hier uw geeft zich nu verblyë,
 O SARA, die Minerve mint,
 En aan haar Kunsten u verbind!
 In deezen stroom van Poëzyë,
 Die, als een Hippokreene plas,
 Vloeit van dit hoogberoemd Parnas:
 Want in deeze onverwelkb're Blaaden
 Zyn keur van geeften, toon, en stof:
 Hier houd de Kunst een open hof,
 En kan uw graagen geeft verzaaden,
 Die in de Dichtkunst bloeit en leeft,
 Terwyl ze straalen van zich geeft
 In vonden, waardig om te roemen,
 Wanneer uw hand het bro's papier
 Hervormt, en geeft, in eed'len zwier,
 By Wintertyd, een Lent' van bloemen.
 Ontfang gy dan, uit gulle gunst,
 Dit Boek, ter liefde van de Kunst,
 En volg zyn Dicht'ren op hun schreeden.
 Zo zult ge eerlang noch door den tyd,
 En staagen arbeid, lust 'en vlyt,
 Hun roem en lof te boven treden,
 En pronken met de onsterfelykheid,
 Een kroon die u Apol bereid.

V E R.

VERLOOREN
 EN
 WEDERGEVONDEN
 VRIENDSCHAP.

Wanneer de vriendschap op het aardryk schein verlooren,
 Zocht myn verliefde geest haar op van stad, tot stad,
 En vloog door land en zee; maar nergens was die schat
 Aan bergen, bosch, of beek: dies schein haar val beschooren.

't Gerucht van haaren dood drong zelfs al in myn ooren,
 Wyl snoô gecinfdeheid reeds op haaren zetel zat.
 Toen viel myn droevig hart, van zoeken afgemat,
 In wanhoops duisterheid: want niets kon my bekooren.

Doch eindelyk verscheen aan my dat Godlyk licht,
 In SARA, die de deugd en trouw in 't aangezicht,
 En waare vriendschap heeft in 't oog en hart geslooten.

Dus licht zy als de Zon in d'opgang van haar Jeugd,
 En smelt en mengt myn ziel, als zy ze ontfonkt in vreugd:
 Dus bloeit ze met de haare in nieuwe vriendschaps looten.

*Den XVIIIden van Hooymaand,
 MDCLXXV.*

A A N

AAN JONGKVROUWE

SARA DE CANJONCLE.

Aardig SAARTJE,	Myn gezicht,
Beste kaartje,	Met het licht
Uit dit Dicht	Van uw oogen;
Kunt gy licht	Onmeêdoogen,
Zien en weeten,	Dus onthoud.
Hoe vergeeten	Ach! verkoud
Ik alleen	Al uw liefde,
Zit en steen	Die my grieve
By myn Zuster;	Met een wond
Te ongeruster,	Op één stond?
Om dat gy,	Ik kom klaagen,
Zo naby,	Om te vraagen
My uw wezen,	Of 't u lust,
Waard gepreezen,	Om myn rust,

Y y

Hier

Hier te komen,	Die my dient,
Om de schroomen	Is op heden
Met de smart	Uit dees Stede;
Van myn hart	Die de min
Weg te jaagen.	Uit zyn zin,
Wilt niet traagen:	Met zyn zingen
'k Zit alleen	Licht laat springen.
Hier en steen.	't Afzyn flyt,
'k Weet in boeken	Met den tyd,
Niet te zoeken	Zulke vlaagen
Een Vriendinne,	Met haar plaagen.
Die myn zinnen	Doch ik lagch
Met haar kout	Al den dag
Onderhoud,	Met die grillen,
In het leezen,	Is 't uw wille
Als voor deezen:	Maar te zyn
En de vriend,	By K A T R Y N .

AAN

AAN MEJUFFER

HELENA VANDER HEK.

Het eerste Vruchtje, van het Doorneburger diertje,
 Dat aan uw borst ontving zyn eerste minneviertje,
 Op wiens beziel albaft het nooit was kuschens moê,
 Komt, schoone Helene, aan u zyn lieve Voedster toe.
 't Bevallig Beesje, dat uw gunft steeds wil gedenken,
 Kan immers minder niet, noch meerder aan uw fchenken.
 Het offert u dit door myn dicht, terwyl m' altyd
 Heeft de eerftelingen aan de Goden toegewyd.

AAN DE ZELFDE JUFFER;

MET MYN TREURSPEL WENCESLAUS.

Zo ge u gewaardigt om te ontfangen van myn hand
 Den Poolfchen Vorft, van my in Neêrduitsch dicht gefchreeven,
 Word hy op dit geluk op nieuw ten troon verheven,
 Beschaduwd zynde van uw vriendschap en verftand.
 My dunkt, 'k zie reeds zyn lof tot aan de wolken ryzen,
 Myn zangnimf blaaken in een eed'le hovaardy,
 Daar gy de kunft zet een volmaakten luifter by,
 En ik genoopt word om uw gaaven steeds te pryzen.
 Ik eer dan, kennende al uw waarde, en mynen pligt,
 Uw deugd, uw heusheid, geeft en glans, in myn gedicht.

A A N M E V R O U W E

YDA HOCHÉPIED DISPONTYN;

M E T M Y N T O O N E E L P O Ë Z Y .

Myn Zangeres, die uwe heusheid kent,
 Uw goedheid, deugd, verstand en eed'le zeden,
 Die zy in haar geheugen houd geprent,
 Komt op dien steun, van ver u tegen treden:
 Zy bied haar Poëzy u need'rig aan,
 Vast hoopende, Mevrouw, na lang verlangen,
 Dat gy haar niet, hoe klein ze is, zult versmaân,
 Maar met uw gunst bestraalen en ontfangen.
 Wat eer geniet dan myn Tooneelgedicht,
 Zo gy 't fomtyds vereert met uw gezicht!

Den XII^{den} van Slachtmaand, MDCXCIII.

A A N J O N G K V R O U W E

N: N:

M E T M Y N T R E U R S P E E L E N .

De liefde die gy, schrand're Maagd,
 Van elk geroemd, de Dichtkunst draagt,
 Van u geoeffend en gepreezen,
 Versterkt myn hoop dat u dit Bock,
 Op myn beleefd en heusch verzoek,
 Geenzins onâangenaam zal wezen.

A A N

AAN MEJUFFROUWE

A N N A . . .

MET MYN TOONEELPOËZY.

Ontfang, ó ANNA! van myn hand,
 Terwyl nw levenszon ontlooken,
 Pas in haar uchtend doorgebrooken,
 Gelykt een schoone roozeplant,
 Zo frisch met geuren overlaaden,
 Als schoon en groot van hoop; deez' bladen.
 Gelukt het myne Poëzy
 Het vier, u van Natuur gefchonken,
 ('t Welk reeds in yver fchynt te ontvonken,
 De Dichtkunft houdende in waardy,)

Uw luft noch meerder aan te fpooren,
 Zo zal men haast uw maatklank hooren:
 Zo word uw geest, eerlang vermaard,
 Niet van uw fchrand'ren Stam ontäard.

A A N J U F F E R

M A R I A B A R N S T E E N ;

M E T D E B Y B E L S C H E G E Z A N G E N V A N
D E N H E E R E L A U R E N S B A A K E .

Gy die alleen scheidt lust in goddelyke klanken
 Daar uw verheeven geest vertreed al 't aardfch vermaak;
 Wil, met myn hart, dit boek ontfangen tot uw Baak,
 Ten blyk dat ik u poog voor alles goeds te danken.

O P E E N

G E D E N K P E N N I N G .

Het leeven is hier bros en snel:
 't Vergaat gelyk een waterbel.
 Drie kruisfen zyn in 't myn' te vinden:
 Dies denk ik aan het sterfelyk lot.
 'k Geef 't lyfaan de aard', de ziel aan God,
 Dit, tot gedachtenis, myn Vrinden.

A N D E R S .

Het leeven is hier kort van duur:
 Dies denk ik aan myn sterrefuur.
 Om na myn dood by u te leeven
 Word deeze Penning u gegeven.

K O R -

KORTE INHOUD
 VAN
 VIRGINIA,
 TREURSPEL.

De Maagd *Virginia*, van Romens Dwingeland,
 Bloeddorftige Appius, geschaakt, word door de hand
 Haar 's Vaders, om haar eer te hoên, beroofd van 't leeven:
 Terwyl haar Bruidegom den Aardstieran doet sneeven,
 De Vryheid red, en zweert, na Romens rust, te straf,
 Zyn Bruid *Virginia* te volgen in het graf.

KORTE INHOUD
 VAN
 AMFITRUO,
 BLYSPEL.

Hier ziet men hoe de Min Jupyn kan overheeren,
 Die in *Amfitruos* gelaat, beslaapt Alkmeen.
 Merkuur, als Sofia van wezen en van kleeren,
 Bewaakt zyn liefde, daar hy met haar is alleen.
 Dus word de Vrouw verleit, de Man en Knecht bedroogen:
 Die staan verbaasd, en zien hen eigenzelf voor de oogen.

OP

O P D E N

K N O R R E P O T ;

V A N D E N H E E R E

I Z A A K D E P I N T O .

W at Blyspel kon ooit zo volmaakt als dit bekooren :
 Terwyl uw yver voor de Schouwburg bloeit en blaakt,
 Die schoon dat yder een het knorren schuuwt en vraakt,
 Alom verheugd is, als ze uw *Knorrepot* mag hooren.
 Was Plautus Blyspeldicht geächt op 't Grieksch Tooneel,
 De aanschouwers roemen 't uwe op 't onze ruim zo veel.

O P D E

AMSTELDAMSCH E
 S C H O U B U R G ;

HERSTELD IN WINTERMAAND *MDCLXXXVIII.*

Waar of de Schouwburg ooit de Waereld nader kwam?
 Zy bootst haar na, en wykt geen Vorstelyke vonden,
 Daar zy, hersteld tot elks verwond'ring, te Amsteldam
 Speelt zonder * Koning, als het Hoftooneel te Londen.

* *Zinspeeling op den Tooneelspeeler KONING.*

A A N

AAN DEN KONING
 VAN
 GROOTBRITTANJE;
 OP HET VEROVEREN VAN
 N A A M E N.

De Krygsfortuin, die gy met dappere oorlogsdaân
 Verwint, nooit kocht met goud, verfiert uw lauwerblaân,
 Om uw Aardsvyand in zyn hoogmoed te beschaamen
 Met Zegeteekenen, Eertytelen en *Naamen*.

AAN DEN HEERE

M^R. JOAN VANDER MERCT.

Een schrander oordeel, dat uit allerleyë boeken
 Den rechten zin, en 't pit der Wysheid weet te zoeken,
 Verstrekt Geleerdheid tot een held're baak en stut,
 En is aan anderen, gelyk zich zelve, nut.
 Zo zuigt de nyvre By, om zyn vernuft te roemen,
 Een heilzaam zoet uit de allerkeurelykfte bloemen.

OP HET HUWELYK VAN
T H O M A S * * * *

O U D X X V I J A A R E N ,

E N

G R I E T J E * * * *

O U D X L V I I I J A A R E N .

Nu huwlykt d'oude Trouw en Deugd
 Aan 't puikje van de Vryërſchap;
 Waar van het zot en los geklap
 Zegt, dat hy zyne vroege jeugd
 Aan een bedaarde Moeder trouwt,
 En dus zyn groene Lentetyd
 By een verdorden Winter flyt,
 Dat hem licht ramp op rampen brouwt.
 Doch ik ſtel zyn geluk ten toon,
 En blyf ſchier voor zyn welvaart borg;
 Want niemand droeg ooit beter zorg
 Als weſ een Moeder voor haar Zoon.
 Zoo T H O M A S maar gelooven wou!
 Hy krygt een * P A E R E L van een vrouw.

In de Kerk van Ouwerkerk,
 M D C L X X V I

* *Grietje of Margarita* beteekent een *Paereh*

A A N

N. N.

Gy zegt, myn brief vol doornen steekt,
En zweert noch dat gy waarheid spreekt:
Doch deeze liefdelooze waan
Neemt zynen oorsprong hier van daan,
Dat gy gestadig zyt gewoon
Dat ik uw oor streel met een toon
Die uwe gaaven, in myn Dicht,
Uit 't duister voert in 't zonnelicht,
En zet u zachjes zoet en teêr
Op suikerzoete woordjes neêr,
En ook maar lieve roosjes zend.
Nu meent gy dat ik vriendschap schend,
Om dat ik juist eens waarheid schryf.
Doch noemt gy 't noch een wanbedryf,
En blyft hardnekkig, zonder reên,
Op my noch op myn brief te vreên?
Zo zeg ik, (is het niet te fel?)
De doornen staan by roozen wel;
Die roozen die ik heb zo mild
Aan u, uit teed're gunst, verspilt.

D E

DEUGD E N WYSHEID

BOVEN ALLES TE ROEMEN.

Hoe zeer Natuur, in haar volmaaktheid, is te looven,
Als zy een ligchaam scheidt, zo kloek als schoon van leeft;
Noch gaat een schoone ziel, begaafd met eedlen geeft,
Met oordeel en verstand, de schoonheid ver te boven.

De Deugd en Wysheid, die, spyt 's waerelds tegenheden,
Zyn onverganklyk, zien hoe 's ligchaams glans verkwynt,
En, met haar luister, als een bloem op 't veld, verdwynt;
Terwyl ze in Hemel en op Aard' zyn aangebeden.

EINDE D E S EERSTEN DEELS.

BLAD.

B L A D W Y Z E R

D E S E E R S T E N D E E L S.

S T A A T S G E V A L L E N.

Dafnis Harderszang op de Vrede, in den Jaare 1697. Bladz. 3.	
Zegezang over de triomfeerende Bondgenooten by Hoogftet, 1704.	9.
Het verloft Europe, vrygevochten aan den Donau, door het Leger der Bondgenooten.	14.
Op de Nederlaage der Franschen, overwonnen by Hoog- ftet.	15.
Op de Oorlogszege van den jaare 1702.	16.
Vreëverbond tusfchen den Koning van Grootbrittanje, en de Staaten der vereëigde Nederlanden, 1674.	17.
De zegepraalende Vrede, 1678.	21.
Op den Heere Prinfe van Oranje, triomfeerende in Enge- land, 1688.	27.
Op de Landing van Koning Willem, in Holland, 1691.	28.
Op den Heere Mr: Cornelis de Wit, Burgerm: enz: 1672.	29.
Op den H ^{re} : Mr: Joan de Wit, Raadpensionaris, enz: 1672.	30.
Hollands Treurklagt, 1672.	31.
De verdrukte Vryheid, aan Amfteldam, 1672.	36.
Op het vertrek van zyn Hoogheid Wilhem den Derden, 1672.	41.
Op het verlaaten van Utrecht, 1673	44.

Woerdens Wellekomft aan zyn koningklyke Hoogheid den Heere Prinfe van Oranje, enz: 1673. . .	47.
Hollands zege ter zee, onder 't beleid van den manhaften Held Michiel de Ruitcr, Ridder, enz: 1673 . . .	50.
Nederlands derde zeetriomf, over de twee koningklyke Vlooten van Engeland en Vrankryk, 1673. . .	55.
Op het voorzittend Burgermeesterschap van den weléd: grootachtb: H ^{re} : Corn: Geelvink, enz: 1689. . .	58.
Op de Gedenkpenning, door den Raad van Amfteldam geflagen wegens het Oproer in den jaare 1696. . .	59.
Opschrift in dezelfde Penning, 't Latyn gevolgd. . .	60.

L O F D I C H T E N.

Op de Papiere Snykunft van Mejuff: Joanna Koerten, Huisvr: van den Heere Adriaan Blok.	63.
Aan Mejuff: Sara de Canjoncle; op haar E. kunstige Bloem- en Boomsnyding.	65.
Op de Steenplaats van den H ^{re} . Nikolaas van Helmont.	68.
Op Simon Schynvoets Kabinet der Mineraalen en Steen- gewasfen.	71.
Op het Muntkabinet der Roomsche Keizers en Keizerin- nen, van Simon Schynvoet, berymd door A: Bogaart.	74.
Op S. Schynvoets Spreuken.	75.
Op de Gedichten van J. Antonides van der Goes.	76.
Op de Gedichten van Joan Pluimer.	81.
Op de zelfde Gedichten.	85.
Op de zelfde Gedichten.	86.
Aan	

DES EERSTEN DEELS. 367

Aan den Heere Joan van Broekhuizen, in zyn E. Stam- boek.	Bladz. 87.
Op de Gedichten van David van Hoogstraten.	88.
Op de Bredaasche Klio van Pieter Nuyts.	89.
Aan den H ^{re} : P: Nuyts; zyn Treurspel van Admetus en Alcestis ten tooneele voerende.	93.
Aan de geeftryke en beroemde Dichteres Mejuffrouw Maria Paeuw.	94.
Op de Stichtelyke Vaerzen van de Godvruchtige en be- roemde Dichteresse Cornelia vander Veer.	96.
Aan den hooggeleerden H ^{re} : Mr: Joan Blafius.	97.
Op de konstige Galery van Ludolph Smids.	99.
Op de Roomsche Penningen der Keizerinnen, vertoond door L. Smids.	100.
Op het Kabinet der Statuën van Wybrandus de Geest.	101.
Op de Gedichten van Sybrand Feitama.	103.
Op de Mengeldichten van Mr. Adriaan Tymens.	105.
Op de Gedichten van Hieronimus Sweerts.	106.
Op het Tafereel der Deugden en Ondeugden; door Kornelis Sweerts.	107.
Aan den Heere Abraham Alewyn; zyn Zede- en Harp- gezangen in 't licht geevende.	108.
Op de Zede- en Harpgezangen van A: Alewyn, enz:	109.
Op de Hardersgezangen van A: Alewyn, enz:	110.
Op de koninglyke Harpliederen; gerymd door Kornelis van Eeke, enz:	113.
Op de Schryfkunst van Joan Pluimer.	114.
Op het kunstig Schryven van Henrik de Roo.	114.

A F B E E L D I N G E N.

Op de Afbeelding van den Eerwaarden en geleerden Heere Salomon van Til.	117.
————— Simon Klein.	118.
————— Balthazar Bekker.	118.
————— Michiel de Ruiter.	119.
Op de Beeldtenis van Cornelis Tromp.	120.
Op de Afbeelding van den Heere van Raaphorft.	121.
————— Willem van Zon.	122.
————— Mejuffrouwe Helena vander Hek, Gemalinne van den H ^r e: W: V: Zon.	123.
————— den Heere Simon Schynvoet	124.
————— Jan Welzing.	125.
————— Govaart Bidloo, den Ouden.	126.
————— Mejuffrouwe Joanna Koerten.	127.
Op de zelfde Afbeelding.	128.

V E R J A A R G E D I C H T E N.

Harderszang, op den Eerstgebooren Zoon van den Heere Michiel Elias.	131.
Aan Jongkvrouwe Joanna Louize van Zon; op haar eersten Verjaardag.	137.
Aan Mejuff: Helena vander Hek van Zon; op het zelfde eerste verjaaren.	138.
Aan den Heere W: V: Zon; op het zelfde verjaaren.	139.
Op	

DES EERSTEN DEELS. 369

Op het eerste verjaaren van Jongkv: Helena van Zon. Bladz.	140.
Op het halve jaargety van Jongkvrouwen Izabella Jacoba van Zon, en Sara Maria van Zon.	142.
Op het eerste verjaaren van de zelfde Jongkvrouwen.	143.
Op het verjaaren van Jongkvr: Joanna Louize van Zon.	144.
Op het verjaaren van Jongkvr: Sara de Canjoncle.	145.
————— Dr: Ludolph Smids.	146.
Aan den Heere Nikolaas Bidloo; op zyn zeventienden verjaardag.	147.
————— Cornelis Hobbe; op zyn E. Verjaargetyde.	148.
Op de Geboorte van Mejuff: Sara Hardebol.	149.
Op het verjaaren van Mejuff: Katharyne Schaak.	150.
————— Jongkvr: Sara Maria Amia.	151.
————— Kath: Maria Dommer.	152.
————— Anna Constantia Dommer.	153.
————— Constantia ***.	154.
————— Mevr: Cornelia Commelin.	155.
————— den H ^{re} : Jean de la Fontaine	156.
Op het eerste jaargety van Jonghr: Iz: de la Fontaine	157.
Op het zelfde verjaaren.	160.
Op het verjaaren van Mejuff: Joanna Muisfart, Weduwe van den H ^{re} : Joan de la Fontaine.	161.
————— Sybrand Feitama.	163.
————— Koenraad van Ditsom.	165.
————— Margareta van Ditsom.	167.
————— François vander Schagen.	170.
————— Petrus Francius, Hoogleeraar in de Historiën te Amsteldam.	172.
A a a	Ge-

Geboortezang voor den Heere Joan Pluimer, en Maria Hagenaar.	Bladz. 174.
Als de Heer Joan Pluimer op zyn Verjaarfceft met een Laurierkrans was gekroond.	177.
Op het verjaaren van den uitmuntendften der Dichteren Jooft van den Vondel.	178.
Aan den kunftigen Tooneelfpeeler Hermanus Koning; op zyn verjaargetyde.	179.
Op het verjaaren van den H ^{re} : Jasper Lemmers.	180.
————— Van der Heiden.	181.
————— Mejuff: Klara Bertholds.	182.
Aan den Heere Joan Goris, Rector der Latynfche Schoulen te Amfteldam, als zyn E. verjaarde.	187.
Ter verjaaringe van den H ^{re} : Joan van der Smife.	190.
Geboortegroete aan den jongen H ^{re} : Job van Meekeren.	191.
Op het verjaaren van den hooggeleerden Heere D ^r . Jacob Jongbloed.	193.
Aan Dirkje * * * Weduwe van Jasper Goris.	195.
Op het wederzydfch verjaaren van den Heere Jan de Canjoncle, en zyn Echtgenootte Juffrouwe Sara de Geus.	196.
Aan Mejuff: Cornelia van der Veer, op haar E. verjaaren.	198.
Op 't vierde jaargety van den Heere Salomo Joannes.	201.
Op het eerfte jaargety van den Heere Izaak Spruit.	202.
Op het eerfte verjaaren van Jonkheere Mattheus David Amia.	203.
Op het verjaaren van Mejuff: Lukretia Roldanus.	204.
————— Jacob Cleyburg, Kapitein van het Edelmog: Collegie ter Admiraliteit te Amfteldam.	205.
	Op

DES EERSTEN DEELS. 371

Op het verjaaren van Mejuff: Catalina Bargeus, Weduwe van den H ^{re} . en M ^r . Joan Butschhof.	Bladz. 207.
Op den vierenzestigsten Verjaardag van den Heere Pieter Steenhuizen.	209.
Op het verjaaren van Mejuff: Agnes Sasfenraad.	212.
Aan den Heere N. N. op zyn E. verjaargetyde.	213.
Op het verjaaren van Jongkvrouwe Alida ***.	214.
Aan Mejuffer Klementia van Kuilenburg; op haar E. verjaargetyde.	216.
Op het verjaaren van myn Vader Jacob Lescailje.	218.
Anders.	219.
Aan myn Moeder Alida Verwou; op haar E. verjaaren.	220.
Aan myn Zuster Aletta Lescailje; op haar E. verjaaren.	222.
Aan de Bloempjes gevlochten voor Jongkv: N. N. op haar E. verjaaren.	223.
Op het verjaaren van den Heere Hendrik Schreuder van Draag.	226.
Op't zelfde verjaaren; voor N. N.	229.
Noch op 't zelfde verjaaren; voor O. O.	231.
Noch op 't zelfde verjaaren; voor P. P.	233.
Op het verjaaren van Mejuffer N. N.	234.
————— Jongkvr: Alida de Les.	236.
Aan Jongkvr: Margareta **** op haar E. verjaaren.	237.
Geboortegroete aan Mejuff: Helena ****	239.
Op het verjaaren van *** ****	240.

M E N G E L D I C H T E N.

Gezang op Doornburg, Lufthoove van den Heere Willem van Zon, Domheer van Oudmunster.	Bladz. 243.
Dordrechts Vermaaklykheden ; aan den welgeleerden Heere Joan Goris.	250.
Tytir, Harderszang.	256.
Redegund, Harderskout.	261.
Op Redegund.	266.
Rozemond, Hardersklagt.	267.
Aan Rozemond.	270.
Op de zelfde.	271.
Op de zelfde.	272.
De klaagende Yftroom ; op het vertrek van Clarimene.	274.
Aan Galathé.	276.
Onrust der Liefde.	277.
Anders.	278.
Anders. Aan de Liefde.	279.
Anders. Aan de Haarlemmer Nachtegaal.	280.
Op een Kipje ; verdronken op Doornburg aan de Vecht.	281.
Aan den Heere Willem van Zon ; na myn vertrek van Doornburg.	283.
————— Henrik de Roo ; op zyn vertrek naar Spanje.	284.
Aan den zelfden Heere.	284.
Op het Affcheid van Jongkvrouwe Ida Hoche pied , naar Ooft-Indië.	285.
Klagten aan myn afwezende Feizant.	287.
	De

DES EERSTEN DEELS. 373

De bezige Minerve op de nieuwe Drukkery van den Achtbaaren Heere Dr: Joan Blaeuw, Raad en Oud Scheepen der Stad Amfteldam, enz:	290.
Op het afbranden van dezelfde Drukkerye.	298.
Aan den Heere Cornelis Elias, bevestigd tot Leeraar der Kerke van Amftelveen.	301.
Ter Inwyding van den zelfden Heere.	302.
Ter Kloofterftaatfy van de Godminnende Zufter Helena Francisca Staats.	303.
Op het geestlyk Huwelyk van Jongkvrouwe Lodowina Poppe.	306.
Op de Inwyding van den Heere Petrus Suurendonk, ter Schoolvoogdy te Amfteldam.	307.
Op den Heere Rudolphus Steenberg; toen zyn E. tot der beiden Rechten Doktor was ingewyd.	310.
Aan den Heere Joan Pluimer; toen hem de Koning van Grootbrittanje een goude Gedenkpenning had gefchonken.	312.
Aan den zelfden Heere; toen zyn E. myn Treurfpel Nikomedes ten Tooneele voerde	313.
Aan den Heere Joan van Meekeren; met myn Treurfpel Ariadne.	314.
Aan den Heere Ysbrand Vincent.	315.
Aan den zelfden Heere; met myne Tooneelpoëzy	316.
Aan den Heere Lambertus Bidloo.	317.
Aan den Heere Johannes Vollenhove; over zyn Gezang op 't nederftorten van de Domkerk te Utrecht.	319.
Anders.	320.
Anders.	320.

Opdracht van myn Treurspel Genferik , aan den Heere Willem van Zon.	Bladz. 321.
————— Herkules en Dianira , aan den Heere Mr. Harmannus Amia , Rechtsg:	323.
Aan den eerw: hooggel: Heere D°. Wilhelmus Sluiter , toen zyn E. my zyn Zangluft verëerde.	324.
Deszelfs Antwoord.	326.
Weérklank aan den zelfden Heere.	328.
Onfchuld aan den zelfden ; en Toegift.	330.
Op het vertrek van de vermaarde Dichteresfe Mejuff: Cornelia vander Veer.	331.
Wellekomst van de zelfde Juffrouw.	333.
Juffrouw Cornelia vander Veers Antwoord.	335.
————— Toegift aan K. L.	338.
Aan de zelfde geeftryke Juffrouw C. vander Veer , toen haar E. my eenige Zedevaerzen had toegezonden.	339.
————— vermaarde Zangfter Mejuffrouw Cornelia vander Veer.	344.
————— kunftryke Poëetes ; toen ik haar E. geboor- tedag niet had geviert.	345.
Klachte van dezelfde Juffrouwe , aan K. Lescailje.	347.
Aan de konft- en roemryke Mejuffrouwe C. vander Veer.	349.
Aan Juffrouw Sara de Canjoncle ; nevens een Holland- fchen Parnas.	351.
Verlooren en wedergevonden Vriendfchap.	352.
Aan Jongkvrouwe Sara de Canjoncle.	353.
Aan Mejuffer Helena vander Hek.	355.
Aan dezelfde Juffer ; met myn Treurspel Wenceslaüs.	355.
Aan	

DES EERSTEN DEELS. 375

Aan Mevrouw Yda Hohepied Dispontyn; met myn Tooneelpoëzy.	Bladz. 356.
Aan Jongkvr: N: N: met myn Treurspeelen.	356.
Aan Mejuff: Anna *** met myn Tooneelpoëzy.	357.
Aan Juffer Maria Barnsteen; met de Bybelsche Gezangen van den Heer L: Baake.	358.
Op een Gedenkpenning.	358.
Anders.	358.
Korte Inhoud van Virginia, Treurspel.	359.
————— Amfitruo, Blyspel.	359.
Op den Knorrepot, van den Heere Izaak de Pinto.	360.
Op de Amsteldamsche Schouwburg; hersteld in Winter- maand MDCLXXXVIII.	360.
Aan den Koning van Grootbrittanje; op het veroveren van Naamen.	361.
Aan den Heere Mr. Joan vander Merct.	361.
Op het Huwelyk van Thomas ***, oud 26 jaaren, en Grietje ***, oud 48 jaaren.	362.
Aan N. N.	363.
De Deugd en Wysheid boven alles te roemen.	364.

DRUK.

D R U K F E I L E N

D E S E E R S T E N D E E L S.

<i>Bladz.</i>	<i>34,</i>	<i>Regel 1 v. o. staat</i>	<i>vertreên de</i>	_____	<i>Lees</i>	<i>vertreên de</i>	_____
	47,	<i>in den tytel</i>	LANGGEWENSCHTEN	_____		LANGGEWENSCHTEN	_____
	69,	<i>1 v. o.</i>	hoe klein dat	_____		hoe klein, dat	_____
	70,	<i>8</i>	ziel lyden:	_____		ziel te lyden:	_____
	111,	<i>1 v. o.</i>	vrolykt	_____		vrolyk	_____
	121,	<i>3 v. o.</i>	rys	_____		grys	_____
	123,	<i>2 v. o.</i>	zeg'nende,	_____		zeeg'nende,	_____
	142,	<i>4</i>	van	_____		van den	_____
	180,	<i>1 v. o.</i>	gevir	_____		geviert	_____
	196,	<i>in den tytel</i>	OP HET TWEEDE	_____		OP HET WEDERZYDSCH	_____
	200,	<i>1 v. o.</i>	speele vaaren	_____		speelevaaren	_____
	232,	<i>3 v. o.</i>	Dichorakels	_____		Dichtörakels	_____
	278,	<i>10</i>	Dichteren	_____		Dicht'ren	_____
	311,	<i>3</i>	edele	_____		eed'le	_____
	316,	<i>6</i>	lichten	_____		licht ten	_____
	351,	<i>6</i>	Voleit	_____		Vloeit	_____
	357,	<i>2</i>	nw	_____		uw	_____